

Jean-Louis Viot

les cent mille briques

COMME LA VIE

ALAN
castellan

Cạm bẫy hôn nhân

Jean Louis Viot

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

TABLE OF CONTENTS

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

Chương 1

Géraldine Roussel che giấu một cách khó khăn cái tuổi bốn mươi của mình bằng trang phục đẹp, son phấn, đồ trang sức và nước hoa. Bộ tóc vàng óng thướt tha cũng như dáng người dong dỏng còn bắt mắt lắm. Nhưng trong tấm kính lớn của quán cà phê Quibus, khuôn mặt thon thả không thể che lấp được sự thật phũ phàng.

Cô khoác túi xách lên vai, nhúng đôi môi đỏ hồng trong ly rượu cassis, đưa tay vén vài lọn tóc lòa xòa trước mặt mình.

Không khí của quán làm Géraldine Roussel cảm thấy dễ chịu ít ra, đây là nơi đàn ông còn chú ý đến nàng. Mắt nhìn nơi xa xăm, cô phản ứng lấy lệ trước các lời nhận xét gọt tình hoặc những bàn tay phóng dăng. Cô nàng biết quá rõ cái thế giới của đàn ông. Cô đã thực hành, khai thác nó triệt để là đằng khác. Từ sau cuộc ly hôn, cô đã thu được nhiều lợi ích vật chất trong cuộc hôn nhân mới với một người thầu xây dựng cần cỗi. Tại Bờ Biển Ngà xa lắc trên Thái Bình Dương, người chồng gần như không bao giờ cần đến tiền, đã gửi về cho nàng tất cả những gì ông ta kiếm được. Cô chỉ tiêu pha một ít và tích trữ phần còn lại cho một chương mục bí mật. An toàn và tự do. Một loại tự do mà nàng tận dụng tối đa để thỏa mãn nhu cầu xác thịt của mình.

Giọng nói của Muriel Baron kéo cô về thực tại. Người nhỏ con, mập mạp, thô bỉ, cô nàng tóc hung này quấy rầy Hubert Rochette, một trong số những người khách thủy chung của quán rượu. Cô nàng van nài một ly rượu mà người kia không đồng ý mua tặng. Đờ ẫn vì thuốc, Rochette trông già trước tuổi. Tuy nhiên chỉ một khắc trước đây thôi, ánh mắt đục ngầu của ông đã lướt dài trên thân thể của Géraldine Roussel. Cái váy mỏng manh của cô làm khơi dậy nơi ông lòng ham muốn hiểm hoi chóng tàn.

– Mà làm ơn để cho ông ta yên có được không? Muriel nói.

Cái túi xách làm bận người nên Géraldine để nó lên quầy trong khi ông chủ phục vụ vừa được Julien Coussinel ra hiệu bằng tay.

Muriel Baron đưa ly rượu kir của mình lên chúc tụng sức khỏe người trả tiền.

– Mừng cô! Coussinel nói bằng một giọng run rẩy.

Vóc người trung bình, dáng vẻ ốm yếu, tóc mịn nhưng thưa, ánh mắt van xin, Julien Coussinel đang sống năm thứ bảy mươi bảy cuộc đời tồi tàn của mình. Góa vợ

đã một thập niên, ông ta sống trong một căn hộ cũ kỹ tại trung tâm thành phố. Thỉnh thoảng, ông cho thằng con to xác biếng nhác trú ngụ mà không cần được nó trả tiền nong. Hẳn là một tay vô công rồi nghề chuyên nghiệp ở tuổi ba mươi tám, đồng thời là một tên độc thân với một cuộc sống bốc đồng hung hãn.

Cuộc sống xoàng xĩnh, cuộc đời tẻ nhạt, không hứng thú của Julien chấm dứt từ cách đây hai tháng, vào ngày ông mang ả làm tiền Véro cùng đứa con trai bốn tuổi của ả về nhà.

Không gia đình, bị tống cổ ra khỏi một căn phòng cho thuê, đêm đó Véronique Chambrier đã mời chào Julien Coussinel tại quán Quibus, nơi họ thường gặp nhau.

Sau vài ly rượu mấy cái nháy mắt đưa tình, vài cử chỉ khêu gợi của một ả bán tình chuyên nghiệp... Véro cùng đứa con trai Aurélien đã chiếm cứ căn phòng của ông già hưu trí, để như một trò chơi:

Thoạt đầu Véro tỏ ra thông cảm, biểu lộ lòng biết ơn đối với chỗ ở trời cho bằng thân thể. Ở bậc thềm của tuổi bốn mươi, Coussinel thừa biết là nàng Véro tóc nâu vẫn còn đủ sức hấp dẫn để ông có thể nghĩ đến nhiều triển vọng hay hơn. Một ảo tưởng phù du. Bỏ thằng con trai cho người tình già, nàng đã trở về với lẽ đường và các quán rượu, săn tìm các con mồi ngờ nghệch. Một cuộc săn may rủi, bằng chứng là đôi khi nàng lén lút về trong đêm tối như một con mèo hoang đói khát. Đương nhiên là đói khát tiền bạc:

Thế là cô nàng nhõng nhẽo.

Cô ôm hôn anh chàng Julien đáng yêu, sờ soạng với một bàn tay không biết đến ngượng ngùng. Nàng rất am tường về chiến thuật, bằng chứng là ông già buộc phải tham gia vào trò chơi. Nhưng đến khi ông muốn mơn trớn, nàng lại lẩn tránh. Rồi nàng tấn công trở lại với cái áo hở ngực táo bạo, tránh né ông ta, tiếp tục kích thích và tránh nữa cho đến khi nào ông chịu móc bóp của mình ra.

Trong những lúc Véro vắng nhà, Coussinel trông nom cậu bé con. Ông đã đem lòng thương yêu nó, nuôi nấng và chiều chuộng nó như con ruột của mình.

Thằng con thất nghiệp nhìn cảnh ông tiêu tiền bằng ánh mắt tức tối. Hẳn cho rằng mình cũng có một vài quyền hạn để có thể thoải mái vung vãi túi tiền của ông bố.

Géraldine Rousel để hành lý xuống quầy. Nàng cảm nhận có người đang nhìn mình. Liếc nhanh về hướng đường lộ rồi quay về đám khách trong quán Quibus, nàng nhận ra Coussinel đang nhìn nàng với ánh mắt lạ kỳ. Véro gượng cười đáp lại để che giấu sự bối rối, nàng kéo áo vest cho ngay ngắn, lấy túi xách và nói với bạn rằng nàng phải về.

Muliel Baron còn rất nhiều thời gian để giết.

– Tao ở lại cho đến một chén rượu của ông chủ, nàng nói đầy ngụ ý. Thôi gặp lại mày sau vậy.

Géraldine Roussel len lỏi bước ra, đẩy cánh cửa kính và biến mất trong các con đường nhỏ hẹp. Coussinel nhìn đồng hồ, uống hết ly bia một cách đột ngột rồi chào mọi người ông đi ra ngoài.

Bước chân thờ ơ giống như bản tính con người mình, Géraldine Roussel đi dọc theo mặt tiền các cửa hàng sáng trưng đứng lại nhìn giày trong một cửa kính rồi bước đi tiếp:

Nàng theo một chuỗi con đường dành cho người đi bộ, đứng chờ băng qua đường Sygogne. Việc chờ đợi kéo dài. Tôn trọng luật pháp, nàng nhìn chăm chăm vào người mặc quần áo đỏ trong cửa hàng đối diện. Đột nhiên cái cảm giác bị nhòm ngó chiếm lấy tâm cảm nàng. Quay đầu lại nàng thấy một người đàn ông đang nhìn nàng chòng chọc rồi bước lại đứng cạnh nàng.

Họ qua đường cùng một lúc, nhưng người đàn ông này lại đi theo một hướng khác. Đại lộ La Barre nằm chệch góc với hướng nàng đang đi. Tim nàng đập liên hồi. Đường Des Fontaines ở gần đây nhưng lại có dốc. Tất cả các con đường trong khu vực này đều có dốc. Nàng thở ra khi tra chìa khóa vào cánh cửa hành lang nhà nàng. Gõ của cánh cửa bị giãn nở cọ vào sàn nhà. Nàng ấn nút hệ thống định giờ để cánh cửa mở, bước đến xem hộp thư mang tên nàng. Khi nàng định đóng cửa thì bị một cú hất mạnh đẩy nàng bật ra sau. Một bóng người xuất hiện ngay khi hệ thống định giờ làm tắt ngọn đèn.

Một vật lạnh đang siết cổ nàng, không cho phép nàng cất tiếng kêu la. Nàng sợ hãi. Một sợi dây thép thật mỏng siết cổ nàng, làm nàng nghẹt thở và hai bàn tay cũng không thể tháo bỏ được mỗi ràng buộc quái ác kia, thoát được sự cò cưa đang chặn đứng hơi thở của nàng. Nàng vùng vẫy, vặn vẹo thân thể. Mắt nàng hoa lên, lưỡi đã bất động trong miệng. Mắt nàng đã đứng tròng nhưng vòng dây vẫn cứ siết chặt.

– Mày đã muốn như thế phải không con đĩ bệ rạc kia!

Géraldine Roussel không còn nghe được gì nữa. Thân hình nàng tuột dài trên sàn nhà, tóc rối bời.

Một người đàn ông cúi nhìn nàng với một cái nhếch miệng thỏa mãn và giật lấy cái nút thứ hai trên áo nàng.

JEAN LOUIS VIOT

CẠM BÃY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 2

Tháng 4, lúc 9 giờ tối. Richard Mallet lê bước vào cơ quan cảnh sát.

Anh ra dấu xin lỗi bà giúp việc đang lau nhà để tiếp tục bước đi trên đầu ngón chân.

– Ông có vẻ chưa tỉnh cho lắm thì phải! Viên cảnh sát gác cửa nhận xét.

Có vẻ à? Có lý do chính đáng kia mà! Mallet, kẻ sống về khuya, vừa trở về từ chỗ ẩn nấp nhiều giờ cùng vài đồng nghiệp. Tối hôm trước có một tên mách bảo với ông rằng tiệm da giày sẽ bị đánh cướp trong đêm đó. Đương nhiên là khó có thể làm ngơ trước tin này. Vả lại tên chỉ điểm đã tả chính xác hình dạng ba tên cướp, cách thức chúng làm ăn... rằng các thông tin như thế không dễ dàng nhặt được ngoài đường, rằng các tin tức này ngày càng hiếm hoi. Đúng là hiếm hoi khi chúng xác thực chứ còn tin bịa đặt thì không thiếu gì.

Mallet cho là các tin đã buộc ông phải gần như thức trắng cả đêm để theo dõi. Đúng lý ra, anh phải nghe theo các bạn đồng nghiệp bên An ninh Quốc gia.

Anh vẫn nhìn thấy nét mặt chế giễu của họ khi anh báo tin tức này cho họ. Anh không nghĩ đây là một tin vịt à?", họ đã nói với anh như thế.

Vịt hay không, Mallet không thể bó ngoài tai được. Vì thiếu thanh tra, anh phải chờ sự có mặt của Biệt đội Giám sát Về đêm để đến được chỗ ẩn nấp, cạnh một cửa hàng quần áo. Đến lúc sáng Mallet trở về, lòng cay đắng, cảm thấy bản năng thợ săn của mình bị tổn thương.

Không ngược mặt lên khỏi cuốn sổ nghỉ bù, một viên hạ sĩ trả lời lấy lệ chào của anh:

Một người hỏi anh:

– Có phải anh trực không?

– Đúng, có gì không?

– Cảnh sát Cấp cứu đã có mặt để mở cửa một căn nhà vì không có tiếng trả lời sau nhiều cú đập cửa.

– Nhiệm vụ thông thường của Đội An ninh Công cộng. Mallet nhún vai, chán ngán.

– Hãy tiếp tục cung cấp cho tôi các thông tin cần thiết anh nói đơn giản.

Anh bắt tay chào hỏi vài người. Cô tổng đài chụp tay anh lại, chìa ống nghe cho anh:

– Richard! Một cuộc gọi từ bên ngoài. Anh dùng máy nghe 408 đi!

Mallet thở dài, chờ lệnh báo của máy được chỉ định và cầm lên nghe.

– Phải ông Mallet không?

Trong tiếng ồn ào của phòng thông tin liên lạc, vị thanh tra lơ đãng nghe các lời than ai oán của người đối thoại "ông có thấu bằng lời khiếu nại của tôi cách đây tám ngày... Một vụ trộm tại cái hầm nhà tôi. Chúng nó đã lặp lại lần nữa vào đêm nay... Cũng chính chúng nó ông phải..." Mallet phải gắng kiềm chế để không bỏ điện thoại xuống. Anh cố thông cảm cho nạn nhân và cắt ngang bằng lời mời nạn nhân đến cơ quan anh.

Liếc qua quyển sổ, anh rời căn phòng kính này để bước qua một cái khác màu xanh tảo, có cầu thang xoắn dẫn lên tầng trên. Tại bậc nghỉ dẫn đến hai cánh cửa Ban An ninh, ba đồng nghiệp ngưng cuộc trò chuyện khi thấy anh xuất hiện.

– Thế nào? Chúng tôi đã bảo ông cái gì? Một người hỏi với giọng đắc thắng. Chỉ là tin vịt!

Mallet hai tay bất lực đưa lên trời rồi buông xuống, cố tránh một vụ tranh cãi mà anh không có sức để khơi mào. Nét mặt hồng hào cùng sinh khí của các bạn đồng nhiệm làm cho anh oán giận. Gần độ tuổi bốn mươi cùng hai mươi năm trong ngành cảnh sát, có thể đây là bước ngoặt mà anh cần phải vượt qua.

Sự chán nản, chuyện bất hợp lý của cơ quan, sự uế oải nghề nghiệp của vài phần tử, sức mạnh của sự chai lì... Cũng may là còn nhiều tên Don Quichotte và thanh tra khu vực Guillaume Madelin là một trong số các người này. Ở độ tuổi bốn mươi, một con người lực lưỡng, tóc đen sát đầu, râu quai nón cứng và vẻ mặt cương nghị, ánh mắt cú vọ đằng sau cặp kính đồi mồi, người này không hề là một người vui tính. Tuy vậy...

Viên thanh tra khu vực ngược mặt lên nhìn, biểu lộ nỗi thất vọng, ghi nhận sự thất bại.

- Không có gì phải không?
- Hoặc đây là tin vịt nhưng cũng có thể các tên đó bỏ cuộc vào giờ chót!
- Anh phải chụp đầu tên chỉ điểm của anh!
- Chắc chắn tôi phải làm chuyện đó rồi.

Ba phòng làm việc nối tiếp nhau. Tiếng chuông điện thoại reo một cách khẩn trương. Mallet chạy nhanh vào, định cầm lên nhưng ống nghe rớt xuống. Anh chụp lại được để nhận ra tiếng nói của người phụ trách bàn tiếp tân về vụ người đàn bà không trả lời các tiếng đập cửa. Bà chủ nhà đã nhét các hạt Quiès trong tai nên không nghe được gì. Chuyện không có gì ầm ĩ.

Anh chưa gác máy xuống thì có tiếng gõ cửa dù nó được mở toang hoác.

Nhân viên phụ trách thư tín bước vào lấy trong túi xách ra hai bao thư, để xuống rồi xoay lưng đi, miệng huýt gió.

Trên cái lót tay màu xanh nhạt của bàn làm việc, Mallet xé bao thư thứ nhất ra. Với dấu ấn hình chữ nhật trên góc, anh biết đây là văn thư trả lời các yêu cầu về ngân hàng của anh.

Cái thứ hai làm anh thắc mắc hơn:

Địa chỉ ghi trên phong bì mang các chữ được cắt từ các tạp chí:

"Thanh tra Malet" với một chữ L mà thôi. Con tem được đóng dấu ngày hôm qua của Bưu điện Trung ương. Viên cảnh sát dùng móng tay của mình thay cho dao rọc giấy. Không có gì cả. Trái lại, một cái nút xà cừ của một cái áo hay xú chiêng gì đó, lớn bằng một móng tay. Phân vân, Mallet cầm vật đó lên tay rồi bỏ lại trong bao thư để ghì nó vào cái kẹp bao thư. Một chuyện điên rồ gì nữa đây". Anh quá quen với các thứ này. Không thiếu gì thư tín của mấy tên tâm thần.

Viên thanh tra cầm một báo cáo dang dở lên đọc lại. Nhưng tiếng chuông điện thoại cắt ngang ý định tốt đẹp của anh. Một vị thành niên bỏ nhà ra đi.

Mallet buộc phải gác việc viết lách lại. Trong hành lang anh đụng đầu Vincent Herlnel, người trực phụ và muôn đời chỉ làm phụ tá.

– Tôi vừa trở về từ cuộc khảo sát Ổn lạnh với y Quinet, người kia cắt nghĩa.

Một vụ nhập nha quan trọng tại nhà ông Gaubert, nhân viên thu chi của khu vực Saint-Jacques. Với các lời chia buồn thông thường.

– Tôi chưa hay vụ này.

Tiếng ồn ào của nhiều cánh cửa được mở. Gérard Quinet xuất hiện với hai va-li lớn trên tay. Viên cảnh sát phụ trách về Lý lịch Tư pháp than thở như thường lệ:

– Này, có đúng anh là chuyên gia của hiện trường không đấy, Hermel chọc anh ta.

Mallet bỏ tâm trạng của họ lại phía sau, chuyện đưa trẻ vị thành niên bỏ nhà đang chờ anh.

Lúc 11g20p vị trưởng trạm tiếp tân lại gọi anh. Một tử thi vừa được tìm thấy.

Một người phụ nữ trong một hành lang, tại đường Des Fontaines..

Mallet cười thầm khi nghĩ đến phản ứng của Quinet. Anh tìm thấy anh ta trong phòng thí nghiệm.!

– Gérard!

– Cái gì nữa thế?

– Một tử thi!

– Nếu như đây là một cái chết tự nhiên thì đừng có trông vào tôi.

– Các bạn đồng nghiệp đã đến đó xem xét rồi. Dù sao anh cũng nên soạn dụng cụ cần thiết, không ai biết trước điều gì có thể xảy ra.

Gérard Quinet nhún vai.

Máy điện thoại 437 lại tiếp tục reo. Mallet chạy về văn phòng bắt máy lên nghe. Một vụ giết người bằng cách xiết cổ. Một cách chết tự nhiên thật kỳ lạ!

Quinet không phải soạn dụng cụ của mình. Cho một việc Vô ích.

Buổi sáng hôm đó, Coussinel ra khỏi giường thật nhẹ nhàng để không đánh thức thằng bé con. Khi mẹ nó không có mặt ở nhà Auréllen ngủ chung với Julien. Nó thích như thế vì ông ta kể nhiều chuyện rất hay cho nó. Làm vệ sinh xong Coussinel uống ly cà phê của mình và dùng bữa điểm tâm với phần bánh mì bốn thành phần loại bánh mì làm với bốn thành phần đều nhau bột mì, đường, bơ và trứng. Sau đó, ông gom quần áo dơ lại, quần áo của ông, của thằng con trai ông còn đang ngủ, của đứa bé và luôn cả quần áo của Véro. Dùng ngón trỏ và ngón cái làm kẹp, ông ngắm nhìn từng món đồ lót phụ nữ một cách trơ trẽn.

Ông mở cánh cửa mà không gây tiếng động, đem bao đồ đến điểm giặt quần áo trên con đường Lap s. Cảnh chờ đợi kéo dài vô tận.

Khi về nhà, ông nghe còi hụ của xe cảnh sát vang lên đâu đó trong thành phố. Ông bước mau hơn. Đằng sau tủ kính, bà bán bánh mì lơ đãnh chào ông.

Ông đem bao quần áo còn sũng nước lên nhà. Nằm dài trên bàn ăn, thằng con Yvon đang đọc tờ tạp chí truyền hình.

– Véro có đến đây, anh ta lâu lâu. Cô ta đã đến quán Quibus rồi.

– Thế à! Còn Auréllen?

Yvon Coussinel nhún vai. Anh ta nghĩ chuyện đó không liên quan gì đến anh cả. Anh bỏ đi đến phòng thằng bé để xem tình hình.

– Bố nên mang quần áo lên, nước chảy đầy ra nhà kia kìa, đứa con trách cứ.

Anh ta bật tivi lên, rút người sâu vào trong cái ghế bành, gác hai chân theo kiểu của mấy tên chăn bò lên cái bàn đầy vật dụng linh tinh.

Cách đó vài bước, Véronique Chambller chuẩn bị uống ly kir thứ ba của mình. Cô nàng tóc ngắn màu nâu gác hai chân mình trên cái ghế cao chân tại quầy rượu. Cái váy mini bó sát đường nét đùi nàng. Vào giờ này quán Quibus đầy ắp khách. Trong kẹt, một người lạ mặt đó như gác nhìn trộm ả làm tiền nghiệp dư này, thúc cùi chỏ vào người bạn đang ngồi cạnh bên. Véro bắt gặp hành động đó.

– Đúng em là gái làng chơi, cô nói lớn tiếng với cái giọng bị khàn đi vì thuốc lá. Rồi sao nữa?

Cô nàng kéo váy lên cao nữa, để lộ nguyên cặp đùi.

– Nhìn kỹ đây con vịt của em! Anh có đủ tiền để chiếm hữu nó không?

Tên kia bị chạm tự ái, mặt tún lại. Véro đất một điếu Marlboro, ngược đầu ra sau để phả khói lên trần nhà.

– Rót thêm một ly nữa đi! Cô nàng ra lệnh cho Bonardin.

Tên pha rượu đang làm theo lệnh đúng ngay lúc Muriel Baron đẩy cửa định bước vào. Hai người phụ nữ ôm hôn nhau. Muriel Balon nhìn cái ly rượu thượng hạng của Véro và huýt gió.

– Mà xài sang quá vậy!

– Mà cũng nên ương một ly này đi, tao thật từ từ! mời đó Thế nào công việc làm ăn ra sao rồi?

Muriel Baron làm công việc bán vé không thường xuyên cho rạp chiếu bóng Ngôi Sao:

– Còn phải hỏi? Với tiền bo, tao cóc cần mua vé để xem!

Cả hai bật cười đưa ly lên chúc tụng sức khỏe cho nhau.

– Tao phải về với thằng già của tao, đột nhiên Véro nói. Tao nghĩ hẳn ta đang bức tức với tao. Nàng gài nút áo khoác lông xám ngắn, bước ra cửa vội về bất cần.

Nàng chỉ phải đi có một trăm năm chục thước mà thôi. Cái hành lang nằm sát cạnh tiệm bán bánh mì Noget. Hệ thống định giờ hoạt động, cho phép cánh cửa mở ra. Khi nghe tiếng bước chân trên nền xi măng, Patrice Noget bỏ lò bánh mì chạy ra ngoài. Bốn mươi sáu tuổi, người rắn chắc, khuôn mặt đôn hậu, ông ta đi lắc lư như một con gấu.

– Véro em, ông thì thầm.

Véro xoay mặt lại. Hai bàn tay đầy bột chụp lấy đôi vai của nàng.

– Anh tự hỏi... ông ta mở uрюng ra nói.

Nhưng liền ôm nàng vào lòng, xiết người nàng trong đôi tay ông ta.

– Coi chừng đấy! Người phụ nữ tóc nâu khuyên bảo.

– Anh không thể nào tiếp tục sống mà không có em.

Bây giờ anh chắc chắn điều này rồi. Anh không thể nào chịu nổi...

Nàng sờ lên má ông.

– Anh hãy kiên nhẫn thêm nào. Rồi đây mọi chuyện sẽ xuôi chèo mát mái thôi.

– Em hứa phải không?

– Đương nhiên rồi.

Nàng phải ban thưởng một cái hôn và người kia đáp trả hết sức mãnh liệt.

Các ngón tay no tròn liền len lỏi trong cái váy mini. Véro xoay người tránh đi.

– Anh điên rồi hả! Người ta bắt gặp được thì sao? Ánh sáng đột nhiên tắt đi.

– Ông chủ ơi!

Tiếng gọi từ lò nướng bánh. Đó là giọng của tên học việc Noget cần nhân – Thăng gì mà ngu quá không biết!

Véro liền bật đèn lên, bước lên vài bậc thang, thảnh thơi vì thoát được nạn.

– Mặc kệ hử, sau này sẽ hay.

Coussinel tự thưởng cho mình một ly rượu cùng với một trái bắp nướng. Mùi khói hăng hăng lan tỏa khắp căn phòng.

– Ông không thể nào đem nướng cái đó ở chỗ khác được sao? Thăng con bực dọc nói cộc lốc.

– Julien nhún vai.

– Còn mấy điếu thuốc Gitane của mày đó, làm như chúng thơm lắm vậy!

Yvon Coussinel đứng lên khỏi chiếc ghế.

– Ông làm tui mệt quá đi! Nó cấu gắt phun câu này trước khi bước ra khỏi căn phòng.

Cánh cửa phòng từ từ hé mở. Cái mặt no tròn của Auréllen hiện ra làm cho Coussinel phải cười.

– Thế nào Coullnet, ông có ngủ ngon không?

Từ lúc đầu Auréllen gọi Julien bằng cái tên "Coullnet". Và bây giờ cái biệt danh này được dùng như một cách gọi trêu mếu.

Thằng bé con trốn vào giữa đôi chân của ông già bảy mươi tuổi, mặc cho ông chà lên tóc nó với bàn tay vụng về.

– Chờ chút đã bé con. Để ta làm bữa ăn sáng cho cháu.

Một lúc sau, Auréllen chễm chệ ngồi trước một ly cacao nóng hổi. Nó nhúng cái bánh sôcôla mà Coussinel đã mua đặc biệt cho nó và ngay lúc đó mẹ nó bước vào.

– Đến bây giờ con mới ăn sáng hả?

Bà cởi cái áo khoác phai cũ, đốt một điếu thuốc.

– Em ở nhà phải không? Coussinel hỏi.

Véronique nhăn mặt. Ông ta sẽ kiểm chuyện cho coi, nàng biết chắc như thế.

– Em về chỉ để thay quần áo mà thôi.

– Thế em lại ra đi nữa phải không?

Nàng đưa mắt nhìn lên trần nhà, thở dài. Anh không phải là chồng, cũng không phải là thằng ma cô của em, vì thế hãy cho em một chút tự do, được không?

Coussinel mím môi lại.

– Em có thể mở miệng nói như thế trước mặt thằng nhỏ được sao chứ?

– Anh yên tâm đi, nó chưa hiểu gì đâu. Mà anh cũng thế Nói cho cùng, anh nghĩ anh là cái thá gì mới được chứ? Rằng mỗi đêm em phải nằm trong vòng tay của anh sao chứ! Rằng anh làm cho em đạt được khoái cảm với cái thứ vũ khí què quặt đó mà không có một thứ gì đền bù hay sao? Anh không biết một chút gì về giá cả hết, anh bạn già của tôi ơi!

Julien giận đến phát run.

– Như thế thì hãy cút xéo đi! Đi tìm một cái khác đi! Ra khỏi nhà và đem thằng con mày đi đi!

Ông đục phải ánh mắt ngây thơ của thằng bé con. Nó nín thinh, xoay mặt ra cửa sổ. Sự im lặng kéo dài hết sức nặng nề. Véronique điếu thuốc, đứng lên thì thào vào tai

thằng con và nó bỏ đi liền. Cussinel nhìn một nơi vô định ngoài cửa kính. Hai cánh tay của Véro ôm lấy người ông ta.

Em xin lỗi, đúng là em không được nói như thế.

– Không sao, không có gì đâu.

Ông từ từ quay người lại, Véro áp đầu mình lên vai ông.

Ở đây là nhà của em, ông thì thăm.

Ông xoa lên mái tóc ngắn và dày, ót của nàng, đến lưng rồi đến eo. Ông trở nên bạo dạn hơn. Nàng để nguyên, không phản đối.

– Anh có muốn không? Nàng đề nghị.

Nàng biết là ông ta sẽ xiêu lòng. Nàng buộc phải làm như thế để nàng đòi hỏi số tiền mà nàng cần.

– Roussel Géraldine, sanh ngày 10 tháng 10 năm 1947! Vincent Herlnel đọc lớn tiếng trong khi lục tui xách của nạn nhân.

Tay cầm cọ, Quinet phết bột nhôm lên cánh cửa, tay nắm và nút bật tắt hệ thống định giờ.

– Thế nào rồi? Manet hỏi.

– Anh không nên trông mong vào một phép lạ chứ!

Chuyên gia Lý lịch Tư pháp cầu nhàu trong khi thu dọn dụng cụ làm việc của mình.

Anh lấy máy ảnh ra, và trong các tư thế kỳ quặc bắt đầu chụp tất cả các nơi cần thiết. Anh đánh dấu vị trí nạn nhân, đo đặc kích thước hành lang và vẽ bản phác họa. Mallet nhẫn nại đứng chờ việc làm này, sau đó mới cúi xuống khám nghiệm xác chết.

Một người nào đó quỳ cạnh anh ta, đó là Madelin. Khi anh ta biết được tin này, liền đến hiện trường.

– Vết cắt đẹp quá phải không? Công việc của anh đến đâu rồi?

– Tôi đang chờ bên cổng tố. Ông ta sẽ đến cùng ông pháp y.

Quỳ dưới đất, ông xem xét các vật tư hữu của nạn nhân.

– Cái này lạ quá phải không? Đột nhiên anh ta nhận. Xét – Cái gì thế?

– Cái áo thiếu mất một nút!

Mặt của Mallet liền biến sắc. Anh cầm trong các ngón tay, nhìn kỹ một cái nút khác như thể một thợ kim hoàn đánh giá một viên đá quý, buông ra một câu chữ thề Hermel và Madelin thắc mắc nhìn anh.

– Sáng nay tôi có nhận cái đó bằng thư tín, anh thông báo cho mọi người.

Trước vẻ sửng sốt của đồng nghiệp, anh phải cắt nghĩa rõ hơn nữa. Cái bao thư, các chữ được cắt từ tạp chí và cái nút với bốn lỗ nhỏ...

– Đúng như thế, cái nút giống y như vậy, anh kết luận sau một lúc suy ngẫm.

– Anh vẫn còn giữ nó phải không? Madelin hỏi.

– Đương nhiên rồi!

Mallet đứng lên, đốt một điếu thuốc và gọi Quinet.

– Anh phóng to cho tôi vài bức ngay chỗ này nghe!

– Anh chỉ vào nơi mất cái nút trên áo. Quinet để thước chuẩn ngay đó, lùi lại, chỉnh lại ống kính.

– Anh có ý kiến gì về việc người ta gửi cho anh cái nút đó không? Ông thanh tra trưởng khu vực hỏi.

Mallet trả lời ra điều không biết.

– Không ý kiến gì hết!

– Có gì khác trên thân thể nạn nhân không?

– Hiện giờ thì không thấy. Một người chồng lớn tuổi luôn ở tận cuối chân trời. Không con cái, không việc làm. Một gã ở đối diện nhìn thấy xác chết, hấn ngạc nhiên vì cánh cửa vẫn để mở từ tối hôm qua.

– Không có ai khác trong tòa nhà à?

– Có một người nằm liệt giường điếc lòi tai ở ngay tầng trệt.

Madelin ghi chép các thông tin này.

– Tôi đi xem xét chung quanh đây và liên lạc với người thân, anh đề nghị. Nó sẽ giúp anh trong công việc điều tra.

– Anh bỏ đi trong khi người đại diện bên công tố cùng chuyên gia pháp y đến hiện trường. Lúc đó là 13 giờ 10

JEAN LOUIS VIOT

CẠM BÃY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 3

Cánh cửa mở ra, thằng Coussinel con về nhà. Véro chỉnh lại quần áo. Việc này tiện cho nàng.

– Anh thấy không, không thể nào có một chút riêng tư được? Nàng táo tợn nói như thế.

– Chúng ta hãy vào phòng anh đi.

– Không được, thằng Aurélien đang ngồi chơi trên giường. Thôi để lần sau vậy. Vả lại em có hẹn. Có một tên đề nghị em một việc làm với số lương hậu hĩnh.

– Tốt thôi, Coussinel thì thâm, thất vọng.

– Trong khi chờ đợi, em cháy túi rồi, có thể nào anh cho em mượn đỡ 500 quan không?

Coussinel móc chiếc bóp từ túi áo vest.

– Anh chỉ còn 300 quan.

– Thế cũng được, Véro thở dài và chụp lấy tiền.

– Em không ăn sao?

– Không có thì giờ. Vả lại tên kia thế nào cũng mời em ăn tiệm.

Véro lấy túi xách chúm môi hôn nhẹ lên má Julien Cửa đóng lại. Thằng bé Aurélien xuất hiện.

– Má ơi!

– Một chút nữa má về, Julien quả quyết.

Mắt của thằng bé ửng lệ.

– Thôi mình chơi chim bay đi, julien đề nghị. Aurélien cố nuốt nước mắt.

– Chơi chim bay à?

– Con nhớ không. Con đưa tay lên và khi ta nói tên một con vật biết bay, con sẵn sàng chưa? Bắt đầu nghe! Máy bay bay...

Aurélien suy nghĩ rồi mới đưa tay lên.

– Khóí bay!

Một chút do dự, một cánh tay từ từ đưa lên.

– Cục đá bay!

Tay vẫn để trên cao.

– Cục đá không bay được, Coussinel thốt lên.

– Có chứ, nếu như người ta liệng nó!

Một giọng nói cắt ngang trò chơi. Yvon Coussinel vừa bước vào trong phòng.

– Ông thì bay không được đâu, ông đang lượn trên trời đấy! Hãy nhìn đồng hồ coi! Chúng ta chưa có gì ăn hết.

– Nó có lý đấy julien nhìn nhận. Chúng ta đi thôi, chúng ta sẽ chơi tiếp trong khi làm thức ăn.

Cửa quán Don Quichotte mở đóng liên tục. Sophie Montebran nhìn vào cái đồng hồ quảng cáo được treo ở chỗ lõm nơi quầy.

– Con Véro sẽ đến bây giờ, tôi biết tánh nó mà, cô xác nhận với người ngồi đối diện.

Cô xin lỗi, bỏ đi một lúc rồi trở lại.

Ba mươi sáu tuổi, tóc vàng, Sophie.Montebran nổi bật nét gợi cảm của người đàn bà từng trải trong cái quần jean bó sát và bộ ngực căng phồng dưới vải áo sơ mi. Người đàn ông ngồi đối diện trông rất lịch lãm ở độ tuổi bốn mươi.

Cao lớn, mảnh khảnh, râu mép được cắt đa kỹ càng, người tốt mã này, bức bối lắc lắc ly rượu Chivas đang cầm trên tay. Khi ông hỏi Sophie, cô nàng liền nghĩ đến Véro. "Còn em? Em đi không được à?" Ông ta hỏi. Cô nàng Sophie Montebran giãy nảy "Em hả? Không được đâu.

Trước hết không phải nghề của em, sau đó là em có kếp rồi!

Cửa tiệm Don Quichotte bật mở. Véro xuất hiện. Sophie Montebran đứng lên ra hiệu cho nàng. Hai người phụ nữ ôm hôn nhau.

– Paul Caron, người bạn mà tao đã nói với mày, người phụ nữ tóc yàng giới thiệu. Còn đây là Véronique. Véronique Chambrier ngồi lên ghế trong khi Sophie vẫn đứng.

– Paul cần sự giúp đỡ, nàng nói tiếp:

Đương nhiên là có thù lao, nên tao mới nghĩ đến mày. Anh ta sẽ cắt nghĩa cho mày biết. Thôi tôi để hai người nói chuyện nghe.

– Paul Caron nhìn véro một lúc rồi quyết định, – Cô dùng gì không?

– Một ly kir và chúng ta xưng anh anh em em em với nhau. Em thích thế. Anh cần việc gì vậy Véro đốt một liều thuốc, nghe một cách lơ đãng. Người tình của Paul Caron có người chồng cà khịa. Điều mà Paul Caron muốn là làm cách nào đưa người đó vào, trong một tình thế khó xử. Ý tưởng đầu tiên là đẩy một người đàn bà vào trong vòng tay hắn để bắt chẹt hắn phải nhận hết lỗi về mình.

Véro hiểu ngay sự tình.

– Điều kiện sẽ như thế nào? Nàng hỏi.

– 1.000 Khi nhận nhiệm vụ, 2.000 cho việc tiếp xúc với người đó và 5.000 sau khi thành công.

Véro thih nhăm 8.000 quan. Có còn hơn không!

Ở đầu kia dãy nhà, Coussinel đang dọn bàn ăn. Thằng con trai cự nự. Tiếng chén rửa va chạm làm anh phân tâm trong việc xem phim truyền hình nhiều tập "Báo động tại Malibu được phát trên Kênh 1. Aurélien đi qua lại, bám vào quần của Julien...

– Con giúp cho Coullnet được không?, Lần này, Aurélien gọi Julien bằng tên Coulient – Nếu như con thích.

Aurélien mừng rỡ.

Khi nào con lớn con sẽ rửa chén với thật nhiều bột giống như ông vậy.

Suy nghĩ một lúc nó nói tiếp:

– Yvon không thích rửa chén phải không ông?

– Dĩ nhiên là không rồi:

Aurélien chăm chú cắt dao nĩa vào trong ngăn tủ. Tại sao má và ông cãi nhau như thế nó bất ngờ hỏi.

Coussinel cố tìm câu trả lời hợp lý nhưng rồi lại nhún vai.

Đâu có cãi nhau ông và mẹ cháu chỉ nói chuyện thôi mà.

Hai người sẽ lấy nhau phải không?

– Ông không biết nữa. Đó là điều cháu muốn phải không?

– Phải, để được ở lại chung với ông.

Con đường Des Fontaines có một dốc 45 độ giữa hai đường La Barre và Issolre, ở lối đi theo hướng Tây-Nam của trung tâm thành phố.....

... À số nhà 14, ở dốc đi lên bên trái là một căn nhà cũ mới được tân trang, ở tầng trệt có một bà già bảy mươi tuổi điếc đặc (Bà Sageot) còn tầng trên là nhà của vợ chồng Roussel..... Máy đánh chữ của Mallet nó lách cách, ngừng lại, nổ thêm một tràng nữa, rồi lại ngừng vì người sử dụng thiếu ý tưởng. Viên thanh tra đã mất đi dòng suy nghĩ của mình. Người qua lại trong phòng làm việc của anh có góp phần trong việc này.

– Tôi đã lấy cho anh hồ sơ cá nhân của nạn nhân, Roger Vallois tuyên bố, một sơ-mi hồ sơ cầm tròng tay.

Viên phụ trách hồ sơ lưu đã lục lợi trong giang sơn anh ta. Vallois đúng là một tay phù thủy. Trong giang sơn đó có cả ngàn hồ sơ và anh ta quản lý chúng một cách tuyệt diệu. Không những anh nhật tu, loại bỏ, nhập vào lại tra cứu, kiểm kê các văn bản và thủ tục, anh còn quan tâm đến mọi thứ, biết và nhất là nhớ tất cả mọi việc. Anh Cầm cái somi đó như một cuốn kinh nhật tụng, đọc qua nội dung.

– Không có gì quan trọng, anh nói tiếp. Là nạn nhân sự ngược đãi của người tình cũ, có đơn có mất túi xách và thẻ căn cước...

Tình nhân cũ à? Tên gì?

Leprier Denis.

– Có tiếng tăm gì không?

– Chỉ riêng việc đó thôi.

Chuông điện thoại reo. Viên thanh tra xoay người để cầm máy mà không rời khỏi bàn máy đánh chữ. Tiếng của ông cất vang lên trong loa. Thông báo cho các cơ quan. Đúng vậy, Mallet quên bém việc này. Vallois bỏ tập hồ sơ Roussel lên góc bàn, trở về với công việc chính của mình.

Ra cửa anh đụng đầu Guillaume Madelin, người này cho biết chồng của nạn nhân đã được thông báo rồi. Ông ta sẽ về bằng chuyến bay đầu tiên.

Chuông điện thoại lại reo. Bực mình Mallet trả lời cộc lốc nhưng lại đổi giọng khi nhận ra tiếng nói của người đại diện bên công tố. Vị thẩm phán hỏi thăm về hướng điều tra của cảnh sát. Viên thanh tra nhăn mặt, ông chưa đánh xong báo cáo giám định nội vụ, trong khi Hermel đang gõ cửa từng nhà trên con đường Des Fontaines. Còn Madelin thì đã bỏ ra cả giờ để liên lạc bằng điện thoại và telex với người chồng đáng thương của nạn nhân ở tận bên Polynésie thuộc Pháp. Những người còn lại của toán điều tra thì sao? Chỉ hai công chức quèn, Một người phụ Mallet trực văn phòng trong khi người kia phụ trách nhận đơn khiếu nại. Năm người có mặt trên tổng số mười một người. Một định mức vừa phải cho một khu vực hành chính trung bình.

Mallet cố nén cơn bực tức. Anh nhấn vào nút tăng âm để cho Madelin có cơ hội nghe cuộc trò chuyện này.

– Thưa ông công tố, chưa có gì hết.

Ông công tố tăng hắng, làm thinh một lúc rồi thông báo việc mổ tử thi sẽ được tiến hành vào lúc 16g chiều nay. Ông cũng nhắc đến việc thông báo tin tức này cho văn phòng dự thẩm. Ngoài ra nội vụ có thể được di lý qua bên Cảnh sát Hình sự.

– Sếp sẽ bực mình về tin này chứ không chơi Mallet nhận định sau khi gác điện thoại xuống. Ông ta thường muốn ôm tất cả các vụ điều tra.

Madelin đưa hai tay lên trời, không biết nói gì hơn.

– Tôi đi thu thập thêm tin tức về cái xác chết, anh nói, bước ra khỏi văn phòng.

... À Cánh cửa ra vào không có dấu vết cạy phá. Ổ khóa vẫn còn trong tình trạng hoạt động tốt và then khóa không bị gài..... Mallet đánh máy tiếp cái biên bản đang dở. Anh tra cứu các ghi chú được viết vội vã tại hiện trường, tưởng tượng lại khung cảnh đó.

" Đằng sau cánh cửa đó, chúng tôi tìm thấy một xác không hồn của một phụ nữ tóc vàng, cao lớn nhưng mảnh khảnh, ở độ tuổi bốn mươi..... Cái xác nằm ngửa, trên một trục gần như song song với các tường của hành lang, đầu cách cửa ra vào một thước, chân hướng về cầu thang trong cùng, hơi cong lại, cánh tay trái buông dọc theo thân, cánh tay mặt để trên ngực..... Người phụ nữ mặc áo vest đỏ, một sơ mi trắng mà nút thứ hai (từ trên cổ xuống) bị thiếu, một váy màu xanh nước biển, dài và rộng, xẻ ở bên hông, một đôi giày dạ hội đen, một xú chiêng và quần lót bằng ren trắng.....

– Các đồ lót không mang dấu vết gì khả nghi...

... À Nạn nhân có đeo một đồng hồ hình vuông, mặt đen, vỏ màu vàng, vẫn hoạt động, một đôi bông tai ngoại kẹp tròn màu vàng.....

Đột nhiên viên thanh tra ngừng lại. Quinet xuất hiện nơi ngạch cửa.

– Tôi đã xử lý cái bao thư của anh với bột từ tính, anh thông báo. Không có dấu tay nào có thể sử dụng được Còn về các chữ cắt, chúng nó chắc chắn được, lấy từ trong một tạp chí. Nhưng là cái nào mới được?

– Như thế thì phải tìm thôi, Mallet đáp lại để tiếp tục đánh máy khẩn trương hơn.

Thình trạng cứng đờ của cái xác cho phép chúng ta nghĩ rằng cái chết đã xảy ra cách đây ít lắm là mười lăm tiếng đồng hồ. (Lúc đó là 12g40).....

Việc cạo vét Lại ngừng thêm một lần nữa. Mallet vấp phải từ "dưới móng, cau có một lúc và thay đổi cách dùng từ.

" Việc nạo các móng không đem lại kết quả gì khả quan..... Thời gian cứ trôi qua. Cuối cùng viên thánh tra cũng ký xong cái biên bản dày sáu trang của mình, được đánh làm năm bản để chứng thực. Cầm theo dụng cụ, Quinet đang chờ. Cùng Madelin đến nhà xác. Mallet khoác áo bludông vào.

Tại nhà xác, có lẽ chuyên gia pháp y đã bắt đầu công việc. Trước thềm, ba người này chạm mặt Blanchard và Mercier, phóng viên của báo địa phương.

Trước những tiếng la ó của các phóng viên, Mallet chỉ nói gọn là anh ta không có gì để thông báo hết. Tuy nhiên anh xác nhận các tin tức mà họ đã biết và yêu cầu họ phải giữ kín một vài tin trong số đó. Vì sự trung thực nghề nghiệp và tôn trọng mối giao hảo tốt đẹp với ngành An ninh, Blanchard và Mercier lúc nào cũng tuân thủ các nguyên tắc của trò chơi.

Bước xuống tam cấp, MaHet và đồng nghiệp Herlnel đang lững thững bước vào.

– Cô nàng Géraldine Roussel của anh đúng là một ả kỳ lạ, anh hỗn hển nói.

Chỉ là chuyện mê mông và tiền bạc. Người ta thường gặp cô tại quán rượu Quibus.

– Anh làm một biên bản thông tin đi, Mallet nói với theo trong khi bước xuống tới đường. Chúng tôi phải đi chứng kiến việc giải phẫu tử thi.

JEAN LOUIS VIOT

CẨM BẢO HỒNG NHAN

CHƯƠNG 4

Ngày 1 tháng Năm. 11g30. Mallet khó khăn lắm mới đậu chiếc Citroën công vụ trên con đường thẳng góc với con đường của quán Quibus. Hôm qua, sau cuộc giải phẫu, Madelin, Hermel và anh có đến quán rượu này để rước biết thêm Géraldine Roussel đã có mặt tại đây ít phút trước khi bị giết. Các cuộc thẩm vấn không cho kết quả gì. Sự rườm rà của tên chủ quán, nổi cay đắng của Coussinel, các giọt nước mắt của Muriel Baron cùng những lời mỉa mai; của Véronique Chambrier đã không làm cho cuộc điều tra tiến thêm một bước nào hết. Duy chỉ người hoa tiêu tên Gilberf Lormier, chịu buông vài câu ám chỉ hạnh kiểm của nạn nhân. Người chồng cho ba tháng trong năm, mỗi đêm một tình nhân cho thời gian còn lại. Điều này được xác. Nhận bằng lời khai do Herlnel ghi nhận.

Quán Quibus rì rầm tiếng nói. Mallet đứng ngay quầy bar. Ông chủ nhận ra anh.

– Thế nào ông thanh tra, có gì mới không?

– Chưa có gì cụ thể.

Khách khứa trong quán lén im tiếng. Muriel Baron lại khóc thút thít – Phải tìm cho ra cái thằng khốn nạn...

Cô nàng nuốt lệ. Tiếng nói chuyện vang trở lại. Véronique Chambrier không có mặt tại đây. Jilien Coussinel bước lại gần, bắt tay viên thanh tra, tiện tay cầm một bó hoa huệ chuông buộc một giải lụa trắng.

Ngày 1 tháng Năm mà! Ông cắt nghĩa. Cho một người bạn gái.

Coussinel có vẻ mặt rạng rỡ của một đứa trẻ thích tặng quà – Ông có gia đình chưa ông thanh tra?

– Ly hôn rồi. Rất khó khi vừa làm nghề cảnh sát vừa phải làm một ông chồng tốt.

– Ông dùng một ly gì chứ?

– Đồng ý nhưng là tối mời nhé!

Hai người này một cách ngẫu nhiên tách riêng khỏi đám khách kia.

– Một cái kết cục bi thảm, Coussinel nhận xét. Thật khô hời khi nghĩ chỉ mới đây thôi cô nàng còn chạ ly với chúng tôi – Tôi nghĩ nàng có một cuộc sống hơi phóng đãng, phải không?

Coussinel nhún vai.

– Người ta thường gặp cô trong các quán rượu.

– Các chuyện tình phiêu lưu đúng không?

– Rất dễ bắt chuyện với nàng ta, việc có một đêm nhậu không mất tiền đó mà. Còn việc khác thì tôi không rõ mấ y. Nàng chỉ bắt khách vãng lai mà thôi.

Các người đại diện thương mại hay các loại người khác, – Bạn gái của anh chắc biết rõ chuyện cô ta hơn phải không?

– Véro? Một sự ngạc nhiên đấy dù cho có đúng đi nữa, cô ta sẽ không khai gì với ông đâu. Véro là Véro.

Nhưng ông hãy thử hỏi Muriel Baron đang ngồi kia kìa hoặc Sophie Montebran. Có thể...

Coussinel đưa ly rượu lên.

– Uống mừng sức khỏe của ông! Nhưng xin ông thứ lỗi vì thằng bé đang chờ tôi.

– Nó bao nhiêu tuổi rồi?

Bốn tuổi rưỡi.

Mallet mỉm cười. Tên Coussinel này có vé tử tế. Ông chủ quán Quibus thừa cơ hội viên cảnh sát sơ ý liền rót đầy ly rượu anh ta. Viên thanh tra không phản đối.

– Này tên Denis Leprier có nghĩa gì với ông không? Mallet hỏi ông già Coussinel.

– Leprier là một trong các người tình cũ của Géraldine. Ngày cô cho anh ta rót đài, anh ta bắt đầu săn lùng cô ta. Anh tìm cô khắp nơi, kể cả việc đánh cô nữa. Nhưng to1àn là chuyện cũ. Bây giờ Leprier đã an phận rồi.

Mallet từ chối điều thuốc mà ông già bảy mươi đưa ra mời. Cánh cửa kính quán Quibus bật mở, Véronique Chantbriel trong một bộ váy khêu gợi bước vào. Cô chào toàn thể khách ngưng một lúc khi nhìn thấy viên thanh tra Cùg Coussinel.

– Anh giỡn mặt với tôi hay sao đây? Tôi cần thay quần áo mà căn phòng thì bị khóa kín.

Giọng nói khàn khàn của cô che lấp tiếng ồn ào của quán ba. Mặt của Coussinel ửng đỏ thêm nữa. Ông bập bẹ như một trẻ nít phạm tội.

– Còn Aurélien, nó đâu rồi? Nàng hỏi tiếp.

– Ở với mấy người làm bánh mì nơi tầng dưới. Nó xem họ làm bánh và chắc cũng sẽ ăn một ít chứ không!

Cô nàng tóc nâu ngời giận. Thừa dịp Coussinel chìa bó hoa huệ chuông ra.

Véro bật cười.

– Anh làm tôi chán ngấy với cái trò ngu xuẩn này. Tôi thích một tờ một ngàn quan hơn.

Coussinel thộn mặt không biết nói gì liếc nhìn sang Mallet hàm ý cầu cứu.

Mallet không ngừng xoay cái nút trong các ngón tay, không nghĩ ra được lý do. Anh bỏ nó lại trong cái túi nhựa trắng và cột miệng lại. Anh gắn một cái nhãn có dấu khẳng, bỏ vô tủ khóa lại. Một tay cầm một ngọn đèn cầy, khúc khẳng còn lại trong tay kia, viên thanh tra chữi thẻ khi bị phỏng tay. Anh thấm nước miếng vào miếng khẳng đang nóng trên cái nhãn mang các chữ "An ninh Lãnh thổ Khu vực Seine Hạ Cái nhãn này có từ thời ông bành tổ nhưng không hề gì. Quan trọng là dấu khẳng tròn.

Mallet đốt một điều thuốc, ngồi vào bàn làm việc, ngẫm nghĩ về các lời nhận xét của nhân viên pháp y. Hung khí là một sợi dây thép được xoắn lại, có thể được lấy ra từ cáp thắng xe đạp. Viên thanh tra nghĩ đến những khuôn mặt trong quán rượu Quibus, cố tìm một khuôn mặt thích hợp trong việc sử dụng vật cụ này. Không gì có thể chứng minh rằng kẻ giết chết Géraldine Roussel là một khách quen của quán Quibus. Một người khách quen có thể chờ nàng ngoài cửa hoặc đi theo sau...

Một tia sáng lóe trong đầu viên thanh tra. Anh cầm bản báo cáo lên, lật thật nhanh nhiều trang liền, tìm đọc lời khai của Bonardin, tên chủ quán. Mallet tìm được đoạn mà trước đây anh không chú ý.

"Géraldine Roussel ra khỏi quán Quibus vào khoảng 18g15, ngày trước Julien Coussinel..." Không! Không thể nào ông già bảy mươi tuổi này là kẻ sát nhân được.

Nhưng lạ thay, anh tìm thấy các điểm tương đồng của ông già này với người chồng của nạn nhân. Vẫn cái dáng điệu vụng về, và dáng vẻ mệt mỏi ấy. Người thầu khoán trở về từ đầu kia thế giới. Nét mặt ông ta có vẻ lúng túng, suy sụp.

Mồ hôi đã nhỏ giọt từ trên trán ông khi viên thanh tra trưởng Grimbert bên Cảnh sát Hình sự có nhắc đến các hành động phóng đảng của người vợ quá cố.

Lúc đầu Sở Cảnh sát Hình sự định thụ lý vụ này. Nhưng người chồng đã hoàn toàn suy sụp, không muốn nghe nói gì khác hết. Không phải lỗi của tôi tôi không bao giờ có mặt ở nhà". Sau đó ông ta khóc.

Người tình cũ của Géraldine Roussel vẫn phải ngồi trước máy đánh chữ để khai. Mắt ông ta đã nhúu lại khi người ta nhắc đến kỷ niệm mà ông không làm sao quên được. Leprier có thể đã tìm được một chỗ dựa khác ở đâu đó. Đối với ông Géraldine Roussel đã chết từ lâu rồi.

Véronique Chambrier và Muriel Baron đến gặp Sophie Montebran tại quán rượu Don Quichotte. Véro làm cho khách cười với các chuyện ngô ngĩnh của cô. Rượu sâm banh không ngừng được rót đầy vào ba ly của các nàng vui nhộn này. Nhiều giờ trôi qua. Sau đó Véro được hai đại diện thương mại mời đi, Sophie Montebran nhảy lên chiếc xe bóp kèn hai lần trước quán rượu. Còn lại một mình, Muriel Baron nhâm nhi phần rượu còn lại. Nàng nhìn vào đồng hồ.

Chỉ còn đủ thời giờ cho xuất 21g, may là rạp xê Nôgoi Sao chỉ cách đây có hai trăm thước. Ra dấu cho Véro, nàng bước ra ngoài, nhưng Véro bỏ hai anh chàng kia lại để chạy theo Muriel.

– Mà bỏ tao một mình sao?

– Công việc làm cô em! Tao sẽ trở lại sau xuất chiếu cuối cùng. Đến giờ đó mà còn ở đấy không?

– Có thể lắm! Tao nghĩ chắc tao cũng phải đi làm ty thôi.

Hai người bật cười. Muriel Baron bỏ đi. Véro dừng lại ngay trạm điện thoại công cộng trước khi trở lại với Hai người đàn ông kia. Một dịp may hiếm có. Một trong Hai người này làm chung với Régis Belmonte, là ông chồng khó chịu của người tình Paul Caron. Véro nghĩ đến cái hợp đồng ăn bánh trả hên kia. Nhưng trước hết nàng phải theo hai tên khờ này mới được. Bắt đầu là một bữa ăn tối, sau đó là một dự với giá cao. Một công việc ngon ăn vì một trong hai gã này không còn đủ sức để làm tình.

Véro cảm thấy vui sướng, công việc tiến triển hết sức tốt đẹp. Iulien Coussinel vừa tắt ti vi. Thang Yvon không có ở nhà trong khi bé Auréuen đã ngủ say sau chương trình thời sự lúc 20g. Ông bế nó lên chiếc giường lớn. Mặc kệ, dù sao tối nay Véro cũng không về nhà. Coussinel đi quanh quần trong phòng. Ông đốt một điếu thuốc, uống hết một lon bia. Bây giờ mới chỉ 22g40 thôi. Cussinel quyết định mặc áo vest vào, đi ra khỏi nhà, không tắt ngọn đèn trần trong phòng.

Ông bước đi trong đêm tối mát mẻ. Dừng chân trước các hình ảnh quảng cáo kêu gọi của rạp Ngôi Sao, ông bỏ đi tiếp với bước chân nặng nề, đi ngang qua cửa hàng thực phẩm Duquesne. Một mảng kỷ niệm hiện lại trong trí ông. Một thời mà gái không ngừng đến trong vòng tay ông. Ngay cả Véro cũng thế.

Nhưng vào thời đó, ông thật sự muốn có Véro không?

Hải cảng gần đây thôi. Đã bao nhiêu lần ông lẽ bước đến khu vực này? Vào lúc đầu cuộc hôn nhân, họ đã đến đây ông cùng Marcelline. Nàng đã chài" ông, theo như cách nói của nàng, không rời ông trong suốt cuộc dạo chơi. Vào ngày chủ nhật, họ bước lên các bậc thang đưa lên Quảng trường Petit-Fort, đi dọc theo con đường mòn của hải quan. Họ đã cười rất nhiều trong mềm vui sướng.

Thời gian đó đã qua rồi. Đã mười năm rồi Marcelline không biết cười là gì nữa.

Coussind đứng ở ngay mép nước. Tay để trong túi, ông nhìn mặt nước đen sì. Ông run mình như thể bị điện giật. 23M5. Một điếu Gitane khác trên môi, ông bước lại con đường đã đi qua. Rạp chiếu bóng vẫn sáng trưng. đường Haut- Pas, điếu thuốc tắt ngấm từ lâu. Ông bước vào cổng, bật diêm quẹt, thêm một cái khác, không được, ông bỏ phần còn lại của điếu thuốc, trở ra đường Đã sáng.

Ngay đầu đường, rạp chiếu bóng Ngôi Sao nhả ra từng nhóm khán giả.

Munel Baron sau khi giao nộp doanh thu đã khóa quầy bán vé. Nàng mặc áo khoác, tắt hết các đèn quảng cáo. Con đường trở nên vắng tanh. Khán giả không đông cho lắm, đã biến đi hết trong đêm tối, như một đàn chim sẻ.

Bước chân của nàng vang lên trong đêm vắng. Nàng do dự không biết phải về nhà hay, trở lại quán Don Quichotte? Nàng cảm thấy mệt mỏi. Suốt từ tối nàng ngáp không ngừng Thôi phải về nhà.

Muriel vẫn tiếp tục bước trên con đường, đi theo lề đá xanh, tránh xa các cổng nhà không mấy an toàn. Ngay cả đường Haut-Pas cũng không mấy hấp dẫn. Nàng tiến vào vùng bóng tối của cổng nhà, tìm chìa khóa nằm sâu trong túi xách. Đột nhiên nàng cảm nhận có người ở phía sau lưng nàng. Ngay lúc đó một sợi dây thép quấn quanh cổ nàng. Nàng muốn hét lên nhưng đó chỉ là tiếng thở hắt Nàng cố vung vẩy.

Tên sát thủ phía. Sau lưng nàng phát ra hơi thở sắc mùi bia và khói thuốc. Nó siết càng lúc càng mạnh hơn. Muriel bỏ túi xách tội xuống đất, nước mắt chảy ròng ròng. Phổi nàng muốn nổ tung. Nàng không còn biết gì nữa, đầu óc đã tối đen.

– Con khốn nạn, chính mày muốn như thế phải không?

Thân xác Muriel Baron trở nên nặng chịch, mềm nhũn. Nhưng tên sát thủ phải lôi xác nàng đến cái hầm được tìm thấy trong cái sân nhỏ kia. Ánh đèn pin nhỏ ngừng lại nơi áo của nàng. Tóc nâu này. Cái nút thứ hai quá chắc. Một đường dao bấm ở ngay khuỷu áo. Chiến lợi phẩm đã đoạt được rồi. Việc còn lại diễn tiến tiếp...

Trước khi để cho hai người đàn ông kia đem mình đi, Véro đã thông báo giá cả 800 quan mỗi tên, và đây là giá đặc biệt vì hôm nay tôi đang vui" Đúng như nàng tiên đoán, một tên bại trận ngay khi vừa nhập cuộc. Tên thứ hai muốn giảm thiểu khoản đầu tư của mình, nhưng không có lý lẽ nào vững chắc hết. Dù sao cũng là 1.600 quan chứ ít sao! Và tiền mặt nữa chứ! Đúng là một món hời trên trời rơi xuống. Véro không để phí thời gian. Tên này còn cung cấp cho nàng nhiều thông tin bổ ích về Regis Belmonte. Hắn còn hứa tổ chức một cuộc gặp mặt để giới thiệu nàng kia chứ! Không thể tin được!

Véro nằm dài trên giường. Tủ lạnh trong căn phòng chất đủ mọi thứ. Nàng đứng lên rót cho mình một ly uity- ky với đá và đốt một điếu Marlboro. Hai người đàn ông bại trận đang ngủ khò trong góc phòng. Bóp tiền của một người trên cái bàn nhỏ để lộ vài tờ giấy bạc. Véro liền mặc quần áo, cầm túi xách lên.

– Thôi chúc mấy anh ngủ ngon.

Không có tiếng trả lời. Nhẹ nhàng, nàng rút một tờ 200 quan. Đây là tiền bo, không phải tiền ăn cắp, vả lại tên đó có biết gì nữa đâu.

Mallet buộc phải báo cáo thủ tục được tiến hành cho bên công tố. Theo lời ủy thác của Sở Cảnh sát Hình sự đã thụ lý vụ án mạng Géraldine Roussel. Viên thanh tra trưởng Francois Grimbert và Frank Lefebvre đã đặt bản doanh trong một căn phòng bỏ trống của ban An Ninh. Việc trực ca được thiết lập. Hai tên trộm vặt trên xe hơi đang bị tạm giữ, một vụ treo cổ tự tử trong lúc trời vừa sáng, đủ công việc làm trong ngày hôm nay cho hai người trực.

Mallet cởi áo vest ra. Ở bên kia cửa kính, Vincent Herlnel bắt máy đánh chữ hoạt động không ngừng. Đối với họ, các vụ nhỏ nhặt này đã đẩy án mạng Géraldine Roussel xuống một bậc. Mallet đang hỏi cung một trong hai tên trộm, đây là lần khai cung thứ ba. Cái máy radio của xe hơi mà tên trộm kẹp trong nách không khớp với chiếc xe bị trộm cách độ mười thước. Không, hắn tìm thấy vật đó trong một thùng

rác. Hắn cứ bám chặt vào lời khai này. Hợp lý thôi. Lúc về đêm các thùng rác chứa đựng không biết bao điều ngạc nhiên. Còn thằng kia, hắn không quen, không biết. Hắn chỉ tình cờ lang thang qua đó. Một cái vặn vít và một cái dũa móng tay trong túi... Không có gì lạ vào lúc ba giờ sáng. Dù sao chúng không bận tâm gì cho lắm, chúng biết rõ điều đó.

– Cái thùng rác của mày, Mallet nhận xét, chắc nó có bốn bánh xe và cần ăngten trên mui phải không?

Chuông điện thoại ngắt ngang việc hỏi cung. Thân nhân của người tự tử đã có mặt tại phòng tiếp khách. Viên thanh tra cho mang tên trộm đêm đi nhốt, tiếp một người đàn bà cũng hay đưa con khóc suốt mướt. Cuộc vui lại tiếp diễn.

Sáng nay, cô tiếp tân có đem lên cho anh một bao thư – Một tên vô gia cư đã trao cho tôi cái này. Nó được tìn thấy trước cổng sở cảnh sát. Trên đó có ghi tên ông.

Các chữ được cắt... "Thanh tra Malet với chỉ một chữ L Viên thanh tra kéo nhân viên này ra hành lang.

– Tên vô gia cư đó bây giờ đâu rồi?

– Ông ta bỏ đi ngay sau đó.

– Đã bao lâu rồi?

– Độ mười phút gì đó. Tôi không thể báo liền cho ông được ông thì rất bận còn tôi phải tiếp quá nhiều người.

Mallet sôi máu. Tội nghiệp cô bé này, mặt đã tái xanh.

– Hình dạng người đó ra sao? Già? Trẻ?

– Không biết nói làm sao cho đúng, cô nhân viên trẻ ấp úng. Với bộ râu...

ông ta không lớn, mảnh khảnh thì đúng hơn, khoác áo bludông giả da, tóc tai bù xù.

– Người đó đi về hướng nào?

– Tôi nghi về phía nhà ga.

Mallet biết Vincent Hemtel đang bận hỏi cung, anh chạy lên văn phòng Madelin, cắt nghĩa sự việc một cách ngắn gọn. Họ chỉ cần vài giây để xuống cầu thang và chạy

thăng ra ga. Tại đây không thiếu những kẻ vô gia cư Người lớn con, thấp người, kẻ già người trẻ, người mập kẻ ốm... nhưng không ai mặc áo bludống giả da.

Hai người thất bại về tay không. Hemtel đoán được là có một chuyện gì đó đang xảy ra nên đến gặp các đồng nghiệp trong văn phòng của Mallet. Anh này mở bao thư hết sức cẩn thận. Cái nút nhỏ lẩn trên bàn tay anh.

Các ánh mắt nhìn nhau.

– Nó lại tiếp tục nữa. Manet bối rối nhận xét.

Herlnel cúi xuống để nhìn kỹ hơn.

– Mé kiếp! Anh cho rằng đây...

Tôi e là như thế.

Đúng là một chuyện điên khùng! Nhưng tại sao phải bày ra chuyện như thế này kia chứ?

– Phải tìm cho kỹ hơn trong các vật dụng mà anh đang xử lý, Madelin đưa ra lời khuyên. Phải có một mối liên hệ nào đó với một trong các vật kia.

– Tối đã tìm kỹ trong hồ sơ lưu trữ và suy nghĩ đến muốn vỡ đầu, nhưng vẫn không tìm được gì hết.

– Phải báo cho bên Cảnh sát hình sự thôi, viên thanh tra kết luận. Họ sẽ có hành động cần thiết.

Maillet tìm được nhân viên phụ trách khu vực tại văn phòng cuối cùng của Ban An ninh. Grimbert mở hé cửa như thể người ta có thể cướp đi cái bí mật của cuộc hỏi cung Xuyên qua khe hở của cánh cửa, Mal1et nhận ra Julien Coussinel đang ngồi trước mặt Lefebvre, hai chân khép lại về mặt thẹn thùng.

Các tin tức sau cùng không làm thay đổi thái độ trơ lì của Grimbert.

– Phải chờ thôi, anh đơn giản đáp lại. Bên Lý lịch Tư pháp sẽ phụ trách cái bao thư và cái nút áo. Tôi sẽ thông báo cho ông thẩm phán.

Nói xong, Grimbert quay trở lại hỏi cung tiếp Coussinel, còn Mallet xử lý hai tên trộm vặt.

Giờ. Coussinel rời khỏi văn phòng An ninh. Các điều tra viên Cảnh sát Hình sự đã đưa ra không biết bao nhiêu là câu hỏi lắt léo. Tại chân cầu thang, ông đụng đầu Mallet, anh này làm ra vẻ ngạc nhiên.

– Ông lại đến văn phòng của chúng tôi à?

– Tôi được bên Cảnh sát Hình sự mời, ông già bảy mươi cắt nghĩa. Nói riêng cho hai chúng ta thôi, tôi thích làm việc với anh hơn.

– Tại sao vậy?

– Bởi vì các đồng nghiệp của anh quấy tôi không kịp thở.

Mallet nhún vai, tỏ vẻ thông cảm.

– Đây là một vụ án mạng.

– Tôi biết chứ, nhưng tôi muốn nói ở đây là cách đặt ra câu hỏi... Anh có rảnh không? Ông già hỏi tiếp. Tôi mời anh uống một ly ở quán bên cạnh được không?

Đề nghị này làm cho Mallet bối rối. Viên cảnh sát do dự. Coussinel làm cho anh phải thắc mắc, tính tò mò đã chiến thắng. Hai người đàn ông len lỏi qua các cánh cửa kính, đi dọc theo trụ sở cảnh sát hướng về quán nước của nhà ga cách đó độ ba mươi thước.

– Từ trước đến giờ tôi vẫn mơ làm cái công việc của anh, Coussinel nhận xét.

– Nó không lý thú như người ta tưởng đâu.

– Tôi cũng nghĩ thế, các anh không được hỗ trợ cho đúng mức. Mấy tên mà các anh bắt sau đó được thả ra ngay. Thiếu điều bọn chúng còn chào mừng các anh khi được tự do ra về. Trái lại với các anh là nhân viên cảnh sát thì không được khoan hồng đâu nhé! Một xã hội thật kỳ lạ.

Mallet lơ đãng gật đầu. Anh đã thuộc lòng cái luận cứ này. "Vả lại các anh thiếu nhân sự cho một thành phố như thế này" "Với tất cả giấy má mà các anh phải đánh máy" "Mấy thằng tội phạm nhóc con vẫn dư thời gian để trốn thoát" "Dù sao đi nữa chúng vẫn không bị trừng trị thích đáng" "Còn nạn nhân chỉ còn biết khóc hết nước mắt mà thôi"... Không sót một thứ gì.

– Đời là như thế mà, viên cảnh sát miễn cưỡng xác nhận.

Trong một góc, một đám học sinh hun khói cả phòng ăn. Người pha rượu hất cằm hỏi hai người khách.

– Một ly vang hồng, Coussinel gọi.

Mallet lúng túng nhìn đồng hồ, rồi quyết định.

– Tôi cũng thế.

– Chắc anh bận bù đầu với tất cả những chuyện như thế này, ông già nhận xét khi ly rượu được mang ra.

Dĩ nhiên là Coussinel muốn nói đến vụ án mạng đó mà.

– Đó là phần hành của bên Cảnh sát Hình sự, họ thụ lý hồ sơ, viên thanh tra xác nhận.

Coussinel nhấp một ngụm rượu rồi tắc lưỡi.

– Đúng vậy Anh có biết tại sao họ lại hỏi cung tôi nữa không? Chỉ vì tôi ra khỏi quán Quibus ngày sau Géraldine Roussel. Làm như thế tôi theo dõi cô ta vậy. Anh thử nghĩ xem!

Ông đốt điếu cuối cùng của gói thuốc, nói tiếp:

– Dù sao thì tên sát nhảm cũng không phải là khách quen của quán rượu. Anh nghĩ nó có thể là ai vậy?

– Ông tinh chắc là các cuộc điều tra dành cho chúng ta nhiều điều ngạc nhiên lắm.

Cô thế lắm chứ, nhưng nếu họ biết rõ nạn nhân, các đầu mối sẽ không thiếu đâu.

– Hình như ông không có cảm tình với cô ta thì phải?

Mallet nhận xét.

Cousin trề môi.

– Tôi không ưa cũng không ghét cô ta. Quan hệ giữa chúng tôi chỉ là khách hàng của quán Quibus, không hơn không kém. Vả lại, cô ta quen thân với Véro.

Ông rút vài đồng xu từ trong cái túi cũ mèm.

– Ông uống thêm một ly như thế nữa chứ? Viên thanh tra hỏi.

– Nếu như anh muốn.

Loại vang hồng để lạnh làm cho người ta ăn ngon miệng hơn. Câu chuyện đổi qua chủ đề rượu vang rồi đến thuật nấu ăn. Coussinel chưa hề đặt chân ra khỏi thành phố nhưng ông biết rất rõ các địa danh nổi tiếng về các món ăn.

Mallet nhìn đồng hồ.

– Tôi xin lỗi phải đi bây giờ, anh nói rồi để cái ly không xuống bàn.

Coussinel chìa tay ra bắt, sau đó bước đến quầy bán thuốc và báo, lục các tạp chí. Mallet nhìn ông từ xa. Cuối cùng ông già bảy mươi này mua một gói thuốc.

Véro đóng sầm cửa lại. Nàng vừa làm thỏa mãn xong các ham muốn tình dục của ông chủ lò bánh mì. Ông mập này đã hoàn toàn lệ thuộc nàng. Nàng xem xét từng phòng một. Yvon Coussinel đang cạo râu trong phòng tắm.

– Julien không có ở nhà hả? Nàng hỏi.

– Không thấy thì đúng vậy, người được hỏi đến cần nhần.

Còn Aurélien?

Anh Coussinel con không trả lời. Có lẽ Aurélien đang ở trong tiệm bánh ngọt với bà Noget. Véro bước qua phòng mình, cởi quần áo ra quang lên giường. Nàng đi qua đi lại trong căn phòng lật vài trang tờ tạp chí trên tủ chờ phòng tắm. Khi Yvon bước ra, nàng đi ra không hề che giấu thân thể trần truồng của mình. Nàng cảm thấy thích thú trong việc kêu gọi thẳng thỏ ba mươi tám tuổi này. Nàng chọc tức nó, đẩy nó đến mức muốn chiếm lấy nàng. Nàng quan sát, liếc tìm ánh mắt tà dâm hiện lên trong đôi mắt lờm lờm của nó.

Không gì hết. Không một chút thèm muốn. Tệ hại hơn là nó ánh lên vẻ khinh bỉ.

Véro cảm thấy bị xúc phạm. Nàng rửa thềm cái thang chết bầm này, bước vào trong phòng tắm.

Nàng đang rửa đùi, gác bàn chân trên chiếc ghế đầu khi một bàn tay táo tợn len lỏi giữa đùi nàng. Là Julien, nàng không nghe ông ta bước vào phòng.

– Giỏi đấy nàng nạt lại. Anh làm cho em giật mình.

– Thế em nghĩ là ai khác kia chứ?

Một tia chớp lóe lên trong đầu nàng.

– Nói đến chuyện này, em thấy lúc này thằng con anh hay nhìn trộm em.

Julien Coussinel tái mặt.

Anh mong là nó không làm hấn em chứ?

– Không, nhưng nó nhìn em với một ánh mắt lạ kỳ.

Đây là chuyện mà đàn bà chúng em cảm nhận được bằng giác quan.

Anh sẽ nói chuyện với nó.

– Thôi em xin anh Anh đừng làm to chuyện làm gì. Em cũng đủ lớn để rầy la nó khi cần.

Véro chải đầu, thoa phấn lên mặt, đi về phòng mình mặc quần sịp, cài xú chiêng, sửa váy áo lại cho ngay trước ánh mắt tôn sùng của Julien.

– Không được nhìn em với ánh mắt như thế, em bực mình lắm, cuối cùng nàng nói như thế.

Coussinel không nhìn nữa, bỏ ra khỏi căn phòng với nỗi cay đắng. Thằng con trai ông đang ngồi trước tivi. Cánh cửa ra vào đột nhiên được mở ra.

Aurélien về nhà.

– Coul1net ơi, con đã làm mấy cái bánh sừng trâu to như thế này đây.

Câm mồm, Yvon Coussinel nạt lại, vì đang xem một phim gay cấn.. Véro bước vào trong phòng – Đi thôi con, con không thấy là con đang quấy rầy người ta đó sao.

– Không phải chỉ có một mình nó đâu, Yvon đáp lại liền.

Véro xoay qua nói với người bố của tên hấn xược kia.

– Nếu như thế mẹ con em sẽ dọn đi chỗ khác.

Coussinel run rẩy:

– Thôi nào! Em biết tánh thằng Yvon mà, rồi xoay qua nói với thằng con "Mày đừng có quên là mày đang ở trong nhà của tao, nghe không? Nếu như mày không bằng lòng thì mày có quyền cút xéo đi chỗ khác." Tên kia giả điếc.

Véro vợ vội áo bludông cùng với túi xách, hôn lên trán thằng con rồi bước ra cửa.

Đừng lo, con yêu. Mẹ sẽ kiếm được một chỗ ở mà chúng ta không phải làm phiền ai hết.

JEAN LOUIS VIOT

CẠM BÃY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 5

Sophie Montebran đốt điếu thuốc thứ hai, chéo hai Chân lại.

– Cô là bạn của Munel Baron phải không? Grimbert hỏi – Đúng thế nàng trả lời, cố giữ không cho nước mắt tuôn trào.

– Còn Géraldine Roussel?

– Cũng thế – Như thế cô biết rõ cách sống, các thói quen các mối giao du của họ phải không?

Sophie Montebran lắc lư cái đầu:

– Tôi không biết hết đâu.

Nàng liếc nhìn Mallet đang đứng im. Viên thanh tra Cảnh sát Hình sự nắm quyền hỏi cung vì thế anh chỉ lắng nghe. Trong khi đó Lefebvre và Madelin đi đến gặp ông chủ rạp chiếu bóng Ngôi Sao, còn Hermel cùng một toán khác đi thu thập tin tức những người ngụ quanh khu vực đường Haut-Pas.

Mọi thứ đã đảo lộn từ lúc 13 giờ, khi Mand Xuống ăn qua loa miếng bánh mì kẹp thịt tại quán cà phê gần đó.

Tiếng còi từ chiếc xe của Cảnh sát Cấp cứu đã buộc anh phải trở về nhiệm sở ngay tức thì. Một tử thi được tìm thấy trong một cái sân nhỏ. Anh đã nghĩ đến việc này, và đã đến nơi. Kịch bản giống như của Géraldine Roussel. Vết siết cổ cái nút thứ hai trên áo bị mất. Một cái nút đã nằm trong tay của Mallet trước đó vài giờ. Nạn nhân là Muriel Baron, một nàng tóc nâu có da có thịt, sống một mình trong một căn phòng ở tầng hai của một tòa nhà cũ kỹ. Tất cả lực lượng cảnh sát đã được huy động. Bên Lý lịch Tư pháp đã khám xét thật tỉ mỉ toàn bộ khu vực. Hiện trường chỉ là một vỏ thuốc Marlboro hai điếu quẹt một điếu Gitane mới vừa đốt.

Sophie Montebran, lúng túng, xoay cái vòng xú Braxin nàng đeo nơi cổ tay phải.

– Cô không biết nhiều, Grimbert lặp lại, nhưng cô có thể cho chúng tôi biết một vài thông tin. Muriel Baron có sống với một người đàn ông nào không?

Nàng tóc nâu trẻ môi.

– Muriel thích sống độc thân hơn.

Cô ta có... tôi phải gọi như thế nào nhỉ? Có các cuộc phiêu lưu tình ái không?

– Đôi khi có đấy Chắc chắn có đấy.

– Sẽ có ích nếu như chúng tôi có thể biết...

– Với ai phải không? Sophie Montebran cắt ngang. Đến đây thì mấy ông hỏi hơi quá đấy. Tôi không bận tâm lắm về cuộc sống tình cảm của Muriel.

– Thế mối quan hệ giữa cô ta và Géraldine Roussel là như thế nào?

Giống như mối quan hệ với Véro ruque Chambrier và tối Chúng tôi thường gặp nhau tại những chỗ quen thuộc.

– Và gặp cả những người quen thuộc phải không? Mallet hỏi thêm.

– Có thể vẫn các người đàn ông quen biết, Grimbert nói càn.

Sophie Motebran ném cho ông ta một cái nhìn sát khí.

– Những người đàn ông và phụ nữ quen biết, nàng chỉnh lại.

Viên thanh tra thở dài giống như thể ông đang phí thời giờ. Mallet đang chăm chú chờ đợi thời cơ để gọi thêm tiếp viên, nhưng vô ích.

Cô không nghĩ ra được điều gì có thể giúp ích cho – Chúng tôi sao? Cuối cùng ông hỏi vì đui lý.

Thật tiếc nhưng không có gì cả.

– Một câu chuyện hay một sự kiện nào đó cho thấy mối liên quan giữa Géraldine Roussel và Muriel Baron trong một tình huống đặc biệt nào đó.

Sophie Montebran suy nghĩ.

– Không. Thật tình tôi không nghĩ được gì cả.

Grimbert, ông già năm mươi tuổi với thân hình mảnh khảnh của Cảnh sát Hình sự đang ngắm nhìn người đàn bà ngồi đối diện qua cặp kính để trễ trên sống mũi, như đang mong chờ một điều gì khác. Không có gì hết. Chỉ một sự im lặng nặng nề kéo dài bị phá đi với tiếng nổ lạch cạch của bàn máy đánh chữ.

Sophie Montchran giữ vững ý kiến của mình và ký tên vào tờ khẩu cung. Trong hành lang, ông chủ quán Don Quichotte đang chờ đến lượt mình. Grimbertyêu cầu ông ta ráng chờ thêm một lát nữa. ông đóng cửa lại, sắp xếp lại giấy tờ trên bàn, nói với Mauet:

– An nghỉ lo về chuyện này?

– Tôi nghĩ các nạn nhân bị chọn không phải một cách ngẫu nhiên, bằng chứng là Géraldine Roussel và Murid Baron là hai người bạn thân. Điều làm chúng ta phải lo nghĩ là họ cũng rất thân với Sophie Montebran và Véronique Chambrier. Nếu như tên bóp cổ của chúng ta muốn tiếp tục thực hiện công việc đó thì hai người bạn này có thể đang gặp nguy hiểm đấy.

Đứng giữa căn phòng, Grimberty suy tư.

Anh có lý đấy, sau cùng ông ta nhìn nhận. Phải bảo vệ hai ả này.

Mallet dài cổ ra lắng nghe. Điện thoại trong phòng làm việc của anh đang reo.

Xin lỗi tôi phải đi đây.

– Cứ tự nhiên, chúng ta sẽ nói lại chuyện này với mấy người kia nữa.

Mallet chạy thật nhanh về phòng.

– Thanh tra Mallet phải không? Jacques Bourdin đang nói đấy. Ông chủ quán Quibus. Tôi muốn nói chuyện với ông Nếu như ông có thể đến...

– Không có gì trở ngại, tôi sẽ đến ngay.

Viên thanh tra An Ninh để Grimberty với công việc của mình, bước ra cổng, dừng lại trước bảng treo chìa khóa xe. Không một chiếc nào hết.

Nhân viên phụ trách điện đài nói, khi nghe anh cần nhân:

– Ông chờ vài phút được không, có một chiếc đang trên đường về.

Mallet chờ bằng cách lật vài trang cuốn sổ trực. Ngoài sân nhộn nhịp hẳn lên. Các nhân viên trật tự vừa đem về hai người vô gia cư với bước đi loạng choạng. Có tiếng la, tay chân quơ lung tung và mùi hôi. Trật tự được vãn hồi. Mal1et bước lại gần.

– Hai người có biết một người có áo bludông giả da không? Một người dáng trung bình, hơi ốm có râu cằm.

Hai người này, sừng sốt, nhìn anh.

– Một người mới phải không? Một trong hai người vô gia cư hỏi lại.

– Có thể lắm.

– Tôi có thấy một người như ông vừa tả, với chiếc áo bludông như bằng da đánh vậy.

Có râu phải không? Đúng, râu dê...

Có thể tìm được tên đó ở đâu?

Việc đó à? Là cả một bí mật đấy! Nhất định là không tại nhà ga hay trong công viên. Có một lần tôi bắt gặp hắn ta tại nhà thờ Saint-lacques và một lần khác tại bến tắcxì.

Một tiếng nắc cụt kết thúc cuộc nói chuyện. Nói thêm nữa cũng vô ích mà thôi. Không có gì chứng minh tên vô gia cư này không bày đặt chuyện.

Chiếc xe công vụ đã về tới. Toán nhân viên của Herlnel bước xuống xe.

– Thế nào? Mal1et hỏi.

– Không có gì nhiều. Người hàng xóm ở cùng tầng với Muriel Baron gần như không bao giờ có mặt ở nhà.

Người ở tầng dưới thì lắm lắm còn mấy người ở đầu kia gần như không biết nàngthóc nàu.

– Hết biết! Mal1et thở ra.

Cánh cửa quán Quibus đang rộng mở. Ông chủ ngồi một mình sau quầy.

Giờ này không có khách. Bonardin bắt tay. Viên thanh tra, mời ông một ly rượu, rồi 1quyết định nói:

– Về chuyện của Gilbert Lormier. Ông nhớ không, người hoa tiêu đó.

Mallet nhớ rõ người này. Một người đàn ông bốn mươi lăm tuổi, tóc hớt sát, mũi khoằm. Anh đã hỏi cung ông ta sau cái chết của Géraldine Roussel.

– Có tôi nhớ chứ.

Bonardin do dự, ấp úng. Ông không nghĩ đến mối liên quan nào đó, nhưng trong trường hợp này thì khác! Ông chỉ làm theo đúng lương tâm mình thôi, và hạ giọng xuống:

Cách đây một năm, Muriel Baron, với lý do bán hàng rong, có mượn Lormier một số tiền. Một khi bỏ tiền vào túi nàng không làm công việc bán hàng nữa và cũng không bao giờ trả số tiền đó cho Lormier. Số tiền mượn à? 50.000 quan.

– Tôi hiểu rồi, Mallet đáp lại. Nhưng tại sao phải bóp cổ cô ta vì số tiền đó, vả lại nó không cất nghĩa được vụ án của Géraldine Roussel?

– Chính là điểm này đây! Không có cô nàng...

– Ông chủ quán đã giữ kín phần sau câu chuyện cho đúng người. Vào lúc đó, Géraldine Roussel đã lợi dụng các lời hứa hẹn hấp dẫn để mời viên hoa tiêu này.

Rõ như ban ngày là hai ả này thông đồng với nhau và kế hoạch của Muriel Baron chỉ là chuyện bịa. Lorlnier nhiều lần cô đòi lại số tiền này nhưng một cuộc trao tiền từ tay này qua tay kia...Ngoài ra ông ta không muốn làm lớn chuyện, đương nhiên là vì vợ ông ta.

Mallet tỏ vẻ băn khoăn. Làm sao nàng không biết huyện này được chứ!

Bonardin tỏ ra lăm lờ. Gia đình nhà Lormier, mỗi người đều có tài khoản riêng và người hoa tiêu này xài tiền của mình tùy theo ý thích. Không tránh khỏi việc thỉnh thoảng, ông ta gặp Géraldine Roussel và Muriel Baron tại quán Quibus, nhưng không hề để lộ gì hết trước mặt các người khác.

Mallet đặt ly rượu xuống quầy. Có lý nào Lorlnier đã giết hai người phụ nữ kia chỉ để trả thù thôi! Đây là câu hỏi cần câu trả lời! Một câu hỏi mà ông chủ quán Quibus lẩn tránh với sự trợ giúp của nhiều tiếng "Tại sao không?" "Dù sao đi nữa" và "Ai mà biết được". Tên Bonardin này ma lạnh thật! Tuy vậy lưỡi ông ta lại ngứa ngáy. Lorlnier là một người như thế này, như thế nọ, thuộc loại người kiêu căng và thù dai. Trước đây ông hay chê bai người khác.

– Còn ông? Mallet đưa ra câu hỏi.

–Ồ đương nhiên tôi cũng thế thôi.

Viên thanh tra đã hình dung được câu chuyện. Ông định ra về ngay khi ông già Julien Coussinel nắm tay thằng bé bước vào quán.

– Người ta đang đồn ầm về chuyện Muriel Baron, ông nói với vẻ mặt thích hợp. Đứa nào làm việc này là một tên tâm thần!

– Chưa hẳn thế đâu! Mallet đáp lại.

Dù sao thì chuyện này trở nên đáng sợ đấy.

Coussinel liếc nhìn ông chủ quán, tỏ ý:

ông mang nước uống lại đi!

– Còn cháu, Coulinet, một ly nước trái cây phải không? Ông hỏi thằng bé.

– Đây là con của Véro, ông giải thích.

– Nó có vẻ ngoan đấy chứ!

Ông già xoa đầu thằng bé.

– Cháu luôn đi cùng Julien, phải không Aurélien?

Mallet nâng ly rượu lên. Julien làm theo.

– Nghĩ đến Muriel, tôi còn lạnh xương sống, ông già nói tiếp.

– Một sự tình cờ kỳ lạ, Bonardin nhận xét. Hai người phụ nữ, hai bạn thân...

Vả lại theo câu tục ngữ, không bao giờ có hai mà không có ba.

Coussinel đưa mắt hỏi viên thanh tra.

Ông có nghĩ là Véro...

Chúng tôi đã có kế hoạch bảo vệ cô ta rồi.

– Bảo vệ cô ta à? Ông biết điều này không, muốn bảo vệ Véro chỉ một cách duy nhất là nhốt cô ta lại.

– Các ông không cần phải bận tâm, tên giết người này chúng tôi sẽ tóm cổ nó một ngày gần đây thôi.

– Một tên giết người giống như trong phim truyền hình đó phải không?

Aurélien ra câu hỏi.

Coussinel mỉm cười.

– Đúng vậy giống như trong truyền hình đó, Couhnet.

Nhạc lazz được chơi nhẹ nhàng, ánh sáng mờ ảo, tiếng thầm thì, quán Duquesne sắc mùi bất hợp pháp. Véro nhún nhảy trên cái ghế đẩu cao chân nơi quầy bar sang trọng. Régis Behnonte, thu người trong cái ghế bành ở góc kẹt, đang ngắm nhìn hai đầu gối để lộ ra ngoài của ả tóc nâu khêu gợi. Trên cái bàn nhỏ, hai ly cao đựng rượu sâm banh đang sủi bọt trước ánh sáng của một ngọn nến. Cao lớn, bộ mặt xương, độ tuổi bốn mươi, Belmonte có vẻ hơi khù khờ đằng sau cặp kính bằng kim loại Véro đang làm giá. Người đại diện thương mại này chưa biết mình đang gặp phải ai. Người đại diện của buổi tối hôm trước đã nhập cuộc rồi. Cái ý nghĩ đẩy Belmonte vào trong vòng tay của Véro làm cho ông ta thích thú. Hai người đàn ông này đến quán Duquesne cùng vào lúc 9h30. Véro đã phục kích tại đây. Cuộc gặp có vẻ xảy ra một cách bất ngờ. Vài lời giới thiệu mơ hồ, vài ly rượu, sau đó người khởi xướng bỏ ra về.

Véro ở lại một mình, đối diện với người mà cô sắp mời chài. Cuộc chơi mới bắt đầu thôi. Belmonte khó lòng bỏ đi. Véro trở hết tài. Năng mình ra và người đàn ông cắn câu. Nàng làm ra vẻ tò mò. Cổ máy bắt đầu hoạt động.

Behnonte nhận thấy có người chú ý đến ông, ông nói nhiều hơn nữa. Véro đặt nhiều câu hỏi khác nhau để đánh lạc hướng.

– Thật lý thú nàng trơ tráo nói như thế.

– Người đàn ông nhìn đồng hồ trong khi Véro tỏ ra lo âu – Tôi nói huyền thuyên và đến bây giờ chúng ta còn chưa ăn tối nữa. Cô có chấp nhận lời mời của tôi không?

– Trò chơi đã hoàn tất. Véro làm bộ tịch, người kia năn nỉ. Ông trả tiền và lôi cô gái tóc nâu vào cái bẫy mà cô đang giăng chụp lấy ông.

Bầu trời đêm thanh bình. Mal1et đuổi người trên băng chiếc Renault công vụ.

– Cứ tình hình này chắc lâu lắm đấy, anh càu nhàu.

– Họ lấy sức để tiếp tục tác chiến mà, Madelin điềm tĩnh đáp lại.

Hai vị thanh tra này đã theo dõi Véro từ lúc đầu hôm. Họ thấy cô vào quán Duquesne, ra đi với một người đàn ông trên chiếc Volkswagen đen, đến nhà hàng Lucullus để ăn tối.

Belmonte! Belmonte... Mallet suy nghĩ sau khi nhận được tin tức từ bảng số xe. Tôi tự hỏi không biết tên này là ai thế?

– Có lẽ là một tình nhân mới của cô ta.

Thời gian dài thêm ra. Madelin đính xuống xe bước đi cho đỡ tê chân thì họ xuất hiện.

– Họ kia rồi, Mallet nói, người tuột sâu xuống nệm xe.

Belmonte nắm tay Véro, lịch lãm mở cửa xe mời nàng lên, đi vòng qua để ngồi sau tay lái. Đèn bật sáng. Chiếc Volkswagen từ từ lăn bánh trên đại lộ.

Mallet định bám theo nhưng Madelin đã giữ tay anh lại. Một chiếc xe hơi khác vừa theo sát chiếc kia. Chỉ có một người trên xe, đó là tài xế – 4318 PH, Madelin ghi nhận. Một chiếc Nevada.

Đến lúc này Mallet mới theo sau, cách hai chiếc kia một đoạn đường. Ngay trước mặt, chiếc Nevada đã giảm tốc lực quẹo vòng ra bãi biển theo sau chiếc Volkswagen. Đoàn xe này giãn xa ra trước cảnh trời biển mênh mông. Các đèn đỏ sau đuôi chiếc đầu tiên tạo một hào quang đỏ chói, chiếc Volkswagen chạy chậm lại rồi ngừng bên lề đường. Chiếc Nevada liền ngừng sát một bồn cỏ lớn nằm trước bãi biển.

– Tôi nghĩ chúng ta không phải là kẻ duy nhất theo dõi chiếc xe hơi đâu, Madelin nhận xét.

Mallet vừa tắt máy.

Tôi nghĩ anh nên kiểm tra chiếc Nevada ngay đi, anh bức dọc nói.

– Tôi làm ngay bây giờ đây.

Madelin nhấn cái nút của hệ thống liên lạc, đưa ra yêu cầu – 4318 Papa Hotel, người nhận tin xác nhận lại, có đúng không?

– Đúng 5 trên 5.

– Phải chờ nữa thôi.

Đang kia Belmonte và Véronique Chambrier hình như đang âu yếm với nhau trên chiếc Volkswagen. Người đàn ông trên chiếc Nevada ngồi im. Tình trạng này kéo dài một cách nặng nhọc.

– Triton 2, Goémon gọi.

– Triton 2 nghe đây, Madelin trả lời.

– Ghi nhận tin tức đi! Chiếc xe anh hỏi là sở hữu của một tên Nogetl Patrice, ngụ tại số 12 đường La Morinière.

– 12 Đường La Morinière? Mallet giật mình lặp lại. Nhưng đây là địa chỉ của tên già Coussinel và con điếm Véro đó mà!

– Chúng tôi đã kiểm tra với hệ thống Minitel, người cho tin xác nhận. Đó là của một tiệm bánh mì.

Ị Bóng tối làm bóng lên cặp đùi màu hổ phách của Véro. Cuộc nói chuyện đã tàn mà Belmonte vẫn cứ trơ trơ. Véro cố chịu đựng, nàng tự nhủ mình không được hối thúc. Chuyện ngừng xe này chính nàng yêu cầu mà. Nàng ngồi nhiều tư thế hết sức khô gò, mặt cứ làm như ngây thơ Nàng lướt bàn tay trên càn sang số, phớt nhẹ cánh tay của Belmonte cứ trơ như đá. Nàng liếc mắt đưa tình và trong thâm tâm nàng chửi tên này là thằng ngốc. Nàng quay kính xe xuống, ểnh ngực cho hết mức, ra cái điều đang nghe tiếng sóng vỗ.

– Thật khỏe phải không, nàng thở dài.

Hai tay để sau ót làm cho ngực nàng căng ra. Tên kia vẫn làm tỉnh nhưng ánh mắt có ánh lên tia sáng tà dâm. Véro làm tới tới.

– Một đêm thật thích thú, Véro ỡng ẹo nói.

Belmonte cúi người sang. Tay anh choàng qua cổ, kéo người nàng sát lại và áp môi lên môi nàng. Véro nghĩ đến 2.000 quan mà nàng vừa có được.

Behnonte tiến xa hơn nữa. Nàng đáp trả các mơn trớn của người đàn ông, làm cho anh ta thèm muốn để rồi đẩy anh ta ra một cách yếu ớt. Trận kết không phải cho tối nay. Tiếc là không thể uốn cây sắt lúc đang đỏ rực như thế này, nàng thầm nghĩ. Nhưng muốn có một cuộc bắt quả tang, nàng phải báo cho Caron biết trước. Ngay lúc này chỉ cần làm cho Belmonte cảm thấy hứng thú, làm tiền để cho một cuộc hẹn khác để dứt điểm anh ta.

Nàng tham gia vào trò chơi, khiêu khích, khiến anh ta điên lên. Người nóng ran, anh đề nghị vào khách sạn. Véro nói với anh là nàng ở chung với một người bạn.

– Tối nay không được đâu anh, nàng rên rỉ.

Tay của người đàn ông siết chặt cổ nàng để rồi nói lỏng ra.

Vậy chừng nào mới được?

– Có thể tối mai.

Người đại diện thương mại suy nghĩ, có thể về thời khóa biểu của anh ta.

Hay của bà vợ? Anh gạt đầu 20 giờ, tại quán Duquesne. Sau đó, khách sạn Continental. Công việc trôi chảy hết sức thuận lợi. Belmonte nổ máy xe.

– Bây giờ tôi sẽ đưa cô về đầu?

– Chúng mình có thể xưng hô sao cho êm tai hơn được không? Véro đề nghị. Nhà em ở khu Chợ Lúa Mì, cách đây không xa.

Chiếc xe chạy vòng qua bốn cỏ mênh mông và sông bạc để về quảng trường Camille-Saint-Saens.

– Ngay tại đây, Véro nói dối. Bạn em giờ này chắc về rồi. Em thích anh nhiều lắm, nàng tí tê trước khi bước ra khỏi chiếc xe.

– Thật không? Người kia hỏi lại.

Nàng mỉm cười. "Còn phải hỏi nữa, nàng thầm nghĩ.

Cái bản mặt của anh sẽ đem về cho em..." Chiếc Nevada theo dõi kéo Mallet ở phía sau. Hai người cảnh sát đã thấy Véro bước vào ngôi nhà và chiếc Volkswagen liền biến mất trên con đường 19- - 1942.

– Cô ta làm gì ở đây thế này? Madelin ngạc nhiên hỏi.

– Có thể cô ta còn một cái hẹn khác! Còn tên này, anh có thể cho tôi biết nó đang chơi trò gì không?

Mallet hất cằm về phía chiếc Nevada đang đỗ trong bóng tối.

– Ai mà biết được! Dù sao thì hắn cũng khá lì đấy.

- Đó chính là điều làm tôi rối trí đây. Tôi không biết nó muốn gì ở Véro.
- Có thể hẳn hy vọng cô nàng sẽ ban cho hẳn một ân huệ chẳng?
- Cách làm này hơi lạ, phải không?

Madelin đang suy ngẫm về lời nói này, đột nhiên cùi chỏ của người đồng nghiệp làm anh chú ý. Véronique Chambrier vừa xuất hiện trên lề đường. Cô ta chỉ có đủ thời gian để lên tầng một rồi trở xuống. Nàng nhìn quanh rồi bước đi hết sức tự nhiên.

- Tôi không hiểu gì nữa hết, viên thanh tra than thở.
- Dễ quá mà, ả làm cho tên kia tin là nhà của ả ở đây chỉ thế thôi.
- Tại sao?
- Ồ chuyện gì nữa đây? Hãy nhìn xem, Mal1et nói tiếp Noget đã rời khỏi chiếc Nevada để đi theo cô nàng tóc nâu đang lắc lư cặp mông cách đó khoảng ba mươi thước..
- Đến phiên chúng ta rồi đấy!

Hai viên thanh tra bước theo hơi xa ở đằng sau. Ở đầu kia người bán bánh mì đã đứng ngay góc đường La Moriniéret nơi mà Véro vừa biến mất. Madelin liền nấp vào trong một cổng nhà, còn Mal1et thì phía sau một chiếc xe đông lạnh.

Tại góc đường, Noget khom người quan sát đứng thẳng người lên, ngóng chờ một lúc rồi bỏ đi về chỗ chiếc xe. Hẳn đi ngang mặt hai viên thanh tra. Chiếc Nevada nổ máy, chạy một vòng quanh quảng trường Camille-Saint-Saens để tiến về trung tâm thành phố.

- Chúng ta hãy cố xem anh ta đi đâu, Madel1n nói khi bước ra khỏi chỗ nấp.

Mal1et chạy thật nhanh về chiếc xe công vụ, lên chỗ tài xế Chiếc xe nổ máy, chạy hết tốc lực trong các con đường nhỏ ngoằn ngoèo nhưng không thấy bóng dáng của chiếc Nevada.

Thêm một vòng khu vực này nữa. Đường Des Bains, đường Saint-Rémy.

Mal1et định rẽ vào đường Richard- Simon ngay trước mặt. Một cái đạp thắng gấp, chiếc xe de lại Chiếc Nevada đang đỗ ở đây, cách đường La Mri nière chỉ vài bước. Véro đã về nhà còn Noget, tiệm bánh mì của ông ta.

– Mấy cái trò cút bắt quái quỷ này là gì thế không biết? Madelin tự hỏi.

– Tôi cũng tự hỏi như thế...

– Anh có nghĩ tên chủ lò bánh mì là người chúng ta đang tìm không?

– Tại sao không chứ! Mal1et trả lời nước đôi. Lorlnier, Noget... rồi đây chúng ta có quá nhiều kẻ bị tình nghi đấy!

Các viên thanh tra chờ một lúc trước khi về trụ sở. Gninbert và Lefebvre đã có mặt. Về phần họ, bên Cảnh sát Hình sự đã theo dõi Sophie Montchran. Nàng ở một lúc lâu trong quán Don Quichotte trước khi một kẻ nịnh đầm tới đón trên một chiếc Alpine A 310. Cặp này về thẳng nhà nàng. Rèm được buông xuống.

Gã này muốn xâm phạm vào sự nguyên vẹn của thân thể cô gái. Nhưng không phải với một sợi cáp thép.

– Bên mấy anh thì sao? Viên thanh tra Cảnh sát Hình sự hỏi.

– Madelin tường thuật lại về Belmonte, Noget...

– Như thế thì còn khối việc phải làm đấy, Grimberty kết luận.

Xoay qua Mal1et, ông nói tiếp:

– Cũng không thể bỏ qua tên Lorlnier mà anh đã nói với tôi Mal1et thờ dài, ra về một mỗi.

– Về phần tôi, tôi chưa có tin tức gì mới về Belmonte, Noget và ngay cả tên hoa tiêu.

– Người ta có biết tên này hút loại thuốc gì không?

– Tôi nghĩ chắc là loại thuốc vàng. Khi tôi hỏi cung anh ta, hình như tôi thấy hắn có một bao Gitane.

Grimbert suy nghĩ một lúc, rồi như để xác nhận với chính mình, anh nói:

Đương nhiên là không có gì chứng minh là hung thủ đã bỏ lại điếu thuốc hay cái vỏ Marlboro không được tìm thấy tại hiện trường.

– Về điếu thuốc chúng ta có thể nhận thấy một kẻ tình nghi rõ ràng ra đó:

chính là Coussinel.

– Đúng vậy Grimbart nhìn nhận, nhưng tôi không nghĩ ông ta là tên giết người.

Mallet nhún vai.

– Chúng ta không nên đánh giá theo bề ngoài!

Véro bước đi trong bóng tối, mò mẫm, bật nút định giờ. Nàng tiến lại cầu thang, tay lục trong túi xách, đứng lại vẻ bối rối. Chìa khóa đâu rồi! Suy nghĩ một khắc, nàng lục tìm lại trong túi. Không có. Nàng cầu nhàu. Đột nhiên đèn tắt. Nàng sờ vào các túi áo bludông, chìa khóa nằm trong đó. Nàng tự trách mình là đồ ngu si. Nàng lại phải lần theo tường đến hệ thống định giờ. Vừa chạm đến cái nút nàng giật mình la toáng lên. Một bàn tay khác đang để ngay trên cái công tắc điện. Đèn bật sáng lên. Patrice Noget đứng ngay đó, mặt trắng bệch với ánh mắt hận thù.

– Anh làm tôi sợ mất hồn, nàng kêu lên.

Ông nhìn nàng với ánh mắt kỳ lạ.

– Em từ đâu về?

– Em có công chuyện.

Chắc với giả đi chiếc Volkswagen phải không? Tôi đã theo dõi các người.

Véro sà vào trong vòng tay của ông chủ tiệm bánh mì.

– Anh dư biết là em không còn cách nào khác mà, nàng thở thở. Một khi mọi việc êm xuôi...

Noget siết nàng vào lòng chặt hơn.

– Em biết là anh không thể chịu nổi nữa. Anh không thể chấp nhận việc em quan hệ với những người đàn ông khác Hệ thống định giờ ngừng hoạt động. Bóng tối lại bao trùm. Noget để Véro sát vào lòng. Các vuốt ve của ông trở nên chính xác hơn, thô bạo hơn.

– Em thuộc về anh, ông hỗn hển nói.

– Thôi mà. Anh ngừng lại đi, nàng cố khuyên ông ta.

Noget không muốn biết gì khác. Ông chụp tóc nàng, bắt nàng phải quỳ gối xuống. Nàng miễn cưỡng phản ứng để rồi tham gia vào cuộc chơi. Một khi nàng còn làm cho ông ta đạt được khoái cảm thì người đàn ông này vẫn còn lệ thuộc nàng.

Julien giật mình khi nghe tiếng lạch cạch trong ổ khóa cửa ra vào. 2 giờ sáng! Có phải là Yvon không?

Không, nó đã về từ lâu rồi. Chỉ còn lại Véro thôi.

Cánh cửa buồng được mở không e dè.

– Nhẹ tay được không? Em làm cho thằng nhỏ thức bây giờ. Coussinel chỉ vào thằng bé đang nằm cạnh ông ta.

– Tôi ngủ ở đâu bây giờ?

– Em nằm chỗ của anh đi, anh sẽ nằm ngoài đi vâng.

Julien bước ra khỏi giường, sửa lại quần áo.

– Có cảm tưởng như chúng ta đang ở trong nhà dưỡng lão Véro nói mĩa.

– Nhà dưỡng lão hay trạm đón nhận mấy người vô gia cư, Coussinel phản bác lại.

– Anh muốn ám chỉ cái gì thế? Tôi quấy rầy anh phải không? Với cái tuổi của anh, tôi không cần lắm đâu, nói anh đừng buồn.

Bằng cánh tay, Julien kết thúc cuộc đấu khẩu.

– Em đi nghỉ đi nếu không em sẽ làm cho thằng nhỏ thức dậy đó.

Trước khi bước ra khỏi phòng, ông già bảy mươi còn cố liếc nhìn người phụ nữ trẻ thay quần áo.

JEAN LOUIS VIOT

CẨM BẢY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 6

Coussinel khóa cửa ra vào hai vòng, nắm tay thằng bé Aurélien bước xuống cầu thang. Véro đi biệt, còn thằng con trai Yvon đã biến mất sau bữa ăn trưa.

Khoái, chí với ý nghĩ được đi xe buýt, thằng bé lôi ông già đến trạm chuyên chở công cộng. Việc chờ đợi rất ngắn ngủi, kể cả chuyển đi.

Đây là lần đầu tiên bé Aurélien bước vào nghĩa trang.

– Như thế các người chết sống ở đây phải không? Nó hỏi hết sức hồn nhiên.

Coussinel không khỏi bật cười.

– Cũng gần như thế.

Julien dắt nó theo các con đường trước một mộ bia màu xám, đặt một bó hoa mua trước cổng. Im lặng. Làm dấu thánh giá. Aurélien sốt ruột khi phải chờ đợi giậm chân trên các hòn sỏi của lối đi.

– Đi thôi Coullnet – Vợ ông nằm ở dưới đó hử?

– Gần đúng, nhưng thực ra bà ta đã lên trời.

– Như thế các ngôi mộ này dùng để làm gì?

– Để đặt hoa.

Họ trở ra cổng, đi về phía trạm xe buýt. Một chiếc xe ngừng ngang họ và người tài xế cúi người nói:

– Ông Coussinel!

– Ông nhận ra thanh tra Mallet.

- Ông theo dõi tôi phải không, thanh tra Mallet?
- Không đời nào, chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Tôi có thể đưa ông đi đâu bây giờ?
- Ông tử tế quá! Lul 1 lien ắp ứng.

Chiếc xe lăn bánh.

- Ông có người thân trong đó à?
- Vợ tôi Mallet tăng hăng.
- Cuộc điều tra tiến triển đến đâu rồi, người khách quá giang hỏi với giọng tinh quái.

- Nó vẫn đang tiến triển.
- Về Véro, Coussinel nói tiếp, ông có nói đến việc bảo vệ nàng phải không?
- Đúng, cho cô ta và Sophie Montebran.

Coussinel suy nghĩ một lúc.

- Thế ông có biết đêm qua nàng về nhà lúc mấy giờ không?

Viên thanh tra do dự, nghĩ lại các việc làm nông nghênh của nàng tóc nâu.

- Ai, Véro à? Đương nhiên rồi, vì chúng tôi theo sát cô ta mà - Ồ mấy ông cũng nên biết về vào lúc 2 giờ sáng là sớm đối với nàng đấy.

Viên thanh tra ngừng xe lúc đèn đỏ, tại đường Desmarets.

- Ông vừa nói vào lúc 2 giờ sáng phải không?
- Phái, tại sao?

Không có gì.

Mallet nhớ chắc chắn là lúc một giờ sáng Véro đã có mặt tại đường La Morinière. Chiếc xe theo dòng lưu thông. Tiến vào trung tâm thành phố quẹo vào vài con đường nhỏ rồi ngừng hẳn lại.

- Các người đã về đến nhà rồi đó.

Tay bám vào ghế ngồi phía trước, Aurélien ôm hôn viên thanh tra, làm cho ông chung hững.

– Chào ông!

– Chào bé con dễ thương!

– Ông có rảnh không, đến giờ uống cà phê rồi.

Một lô đồng hồ điện đầy bụi, một cầu thang cũ kỹ lỗi thời, một lan can với các chấn song không còn nguyên vẹn. Chúng thuộc cuối thế kỷ trước.

– Mời ông vào, ông già nói khi mở cánh cửa ở tầng hai. Ông không thể đi xa hơn được, ở trên là kho chứa đồ cũ Sàn nhà phát ra tiếng kêu dưới bước chân, nó quá cũ rồi. Thế giới của Coussinel là một tập hợp dị dạng của thập niên 50. Vải nhựa, một ghế trường kỷ biến dạng, ghế bành bằng simill đen, tủ chén đầy bụi thiếp và lịch rách góc:

Aurélien lôi đồ chơi của nó ra, khoe từng cái với Mallet. Mùi cà phê thơm lừng trong căn phòng, tiếng tách va chạm nhau. Trên lò sưởi được cải dụng, có hình vàng úa của một phụ nữ.

Vợ tôi đẩy Marcelline, ông già nói khi bắt gặp cái nhìn của người cảnh sát.

– Bà đẹp lắm.

Coussinel sững đến tận mây xanh.

– Tôi làm quen được bà ấy một cách lạ kỳ. Vào năm 41, tôi làm tài xế kiêm thợ máy và vì thời cuộc đôi khi tôi phải sửa xe cho bọn Đức. Vào một buổi sáng, tôi vừa mới đẩy capô một chiếc xe tải thì thấy nàng dắt chiếc xe đạp bị bể bánh một cách khó nhọc. Tôi đề nghị giúp đỡ nàng. Cô gái đáng thương phải đi đến Derchigny không nói không rằng tôi quăng chiếc xe đạp dưới tấm bạt cho cô gái lên xe, rồi chúng tôi lên đường. Vừa ra khỏi thành phố, chúng tôi đụng đầu hai tên Đức Quốc Xã đi mô-tô. Chúng nó thấy cô gái trên xe. Tôi cắt nghĩa là tôi đang thử chiếc xe chết tiệt của họ và thừa cơ hội này tôi giúp cô gái đang gặp khó khăn, nhưng bọn chúng không bằng lòng. Chúng bắt cô gái phải đem chiếc xe đạp xuống xe, bắt tôi phải theo bọn chúng. Kết quả, ba ngày tù và khổng một tin tức về cô gái kia. Tôi chỉ gặp lại cô ta vào năm 43, hết sức ngẫu nhiên. Đến lúc này tôi mới biết tên cô là Marcelline.

Coussinel uống một ngụm cà phê, đứng lên mở một ngăn tủ.

– Xem đây, tôi vẫn còn giữ tờ bản án của tôi.

Ông đưa một tờ giấy vàng úa của Bộ Tư lệnh Quân đội Đệ Nhất Quốc gia đề ngày tháng 09 năm 1941.

Tội danh:

Sử dụng phương tiện chuyên chở bất hợp pháp của Quân đội Đệ Nhất Quốc gia..." phần còn lại bị lem lúa. "ông phải chịu hình phạt ba ngày tù. Ông có thể khiếu nại với Bộ Chỉ huy Đơn vị Quân đội trong thời hạn hai mươi bốn giờ sau khi nhận được thông báo này. Việc khiếu nại phải được thực hiện bằng đơn, ghi rõ số hồ sơ cùng số thứ tự, cắt nghĩa rõ lý do gửi đến Bộ Chỉ huy Quân đội. Việc gửi đơn khiếu nại không có hiệu lực gia hạn. Ký thay cho Bộ Chỉ huy, Đại úy Hauptmann. – Lúc ấy tôi phải thọ hình tại Sở Cảnh sát thời đó.

Mallet để văn kiện xuống bàn, khuấy tách cà phê của mình.

– Một câu chuyện thật hay.

Nói tóm lại, ông đang nói chuyện với một cựu phạm nhân.

Đây không phải là chuyện công lý đâu! Tôi chắc ông đã kể hết chuyện này cho cô gái biết phải không?

– Đương nhiên rồi. Khi tôi kể cho cô ta nghe tôi phải ở ba ngày tù vì nụ cười của cô, nàng khóc suốt暮. Chúng tôi lấy nhau vào năm 45.

Coussinel ngưng một lúc, để nói tiếp với giọng bị rè đi:

– Thật không may là bệnh tật đã cướp mất bà ta.

Mất ông ủng lẹ.

– Sau đó ông đã quen với Véro? Viên thanh tra thận trọng hỏi Coussinel.

– Véro à? Ông thở dài. Không thể nào so sánh được. Véro là một con thú hoang dã mà tôi cho ở trọ. Nàng sống một cuộc đời theo tâm trạng của mình.

Còn tôi, chỉ đơn giản là tôi không muốn sống một mình. Lúc đó tôi không thể nào nghĩ sự hiện diện của thằng bé quan trọng đối với tôi đến mức nào.

– Ủa, Aurélien, con của Véro đấy à!

Thằng bé mở tivi và không gì có thể lôi nó ra khỏi chương trình hoạt họa được. Coussinel bỏ đi lại cái tủ, lấy ra một chai rượu.

Đây là loại rượu ngon, anh có muốn uống thử không?

Cảm ơn, chỉ một ít thôi.

Mallet nhìn ông rót rượu, chặn đở cổ chai lên.

– Ông thích loại mô hình thu nhỏ à? Anh hỏi khi thấy các kiểu xe tải thu nhỏ được để trên cái kệ sát tường.

Coussinel dang hai tay ra như cam phận:

– Người thì mê xe lửa, kẻ thì thích xe hơi hoặc máy bay... Tôi thích xe tải.

Còn ông?

Mallet nhún vai.

Ông biết đấy, tôi không có thì giờ rảnh.

Coussinel rút một điều thuốc, mân mê đầu thuốc. Ông dùng móng tay đẩy sợi thuốc vào trong. Viên thanh tra quan sát ông ta.

– Ông có nói với tôi là ông biết địa chỉ của Muriel Baron phải không?

– Không hẳn như vậy. Tôi chỉ nghe nói cô ta ở đường Haut-Pas mà thôi.

Còn Véro?

Ông bật diêm quẹt đốt thuốc.

– Ờ có thể cô ta biết đấy.

– Như tôi đã nói với ông, tôi không biết nhiều về Muriel Baron và Géraldine Roussel. Tôi chỉ gặp họ tại quán rượu Quibus mà thôi, có khi trong một quán bar khác Châm hết.

Giống như kiểu ông quen với Lomier chứ gì?

– Tên hoa tiêu đó à?

Coussinel tỏ ra do dự.

– Tôi không hiểu ông ~muốn nói gì.

– Tôi muốn nói là Lormier cũng quen biết các nạn nhân giống như ông vậy, phải không?

– Ông già đánh hơi một cạm bẫy.

– Có thể ông đã nghe nói chuyện không may xảy đến cho ông ta phải không?

Mallet trở mắt, giả vờ không biết chuyện gì.

– Ông kể tội nghe đi!

Và tập hai câu chuyện về vụ ông Lomier cho Muriel Baron mượn tiền được kể ra. Câu chuyện đúng theo lời kể của Bonardin. Vì chỉ có một nguồn gốc mà thôi, duy chỉ khác một chút là Coussind không nghi ngờ viên hoa tiêu.

– Hết sức hấp dẫn, Mallet kết luận sau một lúc giả vờ suy nghĩ. Điều này có thể mở một hướng mới cho cuộc điều tra.

Ông không đạt được kết quả gì với chuyện này đâu, ông già phản bác lại. Vì Lomier vẫn không thay đổi. Nhưng tôi không nghĩ là ông ta có thể bóp cổ Géraldine Roussel và Muriel Baron. Theo ý tôi, ông đi nhầm hướng rồi đấy.

– Đó là quan điểm của ông. Khi đi theo một hướng sai lầm, đôi khi người ta khám phá được nhiều chuyện hết sức lý thú.

– Tùy ông... một ly nữa nhé?

– Một ít thôi, tôi phải đi đây.

– Ông sẽ trở lại chứ? Đột nhiên Aurélien lên tiếng, – Đương nhiên rồi, bé con.

Trên bậc nghỉ, viên thanh tra đụng đầu Yvon Coussinel. Bị bất ngờ, người này thoái lui, tay đầy nhót xe.

– Anh gặp trực trặc với xe cộ à?

– Không phải tôi, tên được hỏi lâu bầu trả lời rồi bỏ đi không cần biết gì khác.

Tại tầng trệt, Mallet đi ngang một người với đôi bàn tay sạch sẽ. Mallet hận ra đó là ông chủ tiệm bánh mì Noget. Người này nhìn ông với ánh mắt xoi mói rồi biến mất sau một cánh cửa nhỏ.

Ngọn đèn đỏ trước phòng rửa hình được bật sáng vì Quinet đang làm việc trong đó.

– Gégé! Mallet gọi anh ta qua cánh cửa.

– Cái gì đó? Một âm đục vang ra.

– Mấy mẫu tang vật được niêm phong của hai vụ án đâu rồi?

Vài giây trôi qua, như thể người chuyên viên Lý lịch Tư pháp không nghe thấy.

– Chi vậy? Cuối cùng anh lên tiếng.

– Để kiểm tra cái này một chút!

Thêm một khắc chờ đợi.

– Anh tìm thấy nó trong tủ của tôi đó.

Điều thuốc không đầu lọc nằm đó, trong cái bao nhựa trong suốt. Mallet tách cái nhãn qua một bên, đưa điều thuốc Gitane bị hút dở lên xem. Ở góc chưa bị đốt cháy, sợi thuốc được nhét vào trong và giấy bao phủ kín đầu thuốc lá Tiếng bước chân kéo viên thanh tra khỏi cảnh bối rối. Guillaume Madelin bước tới từ sau lưng anh.

– Tôi đang tìm anh đây, Madelin nói. Anh em bên Cảnh sát Hình sự đã bắt Lormier rồi. Họ đang ở phòng cuối cùng.

– Ông ta đã khai những gì?

– Cho đến giờ, chưa có gì hay. Tôi có giúp Grimbert và Lefevbre trong việc khám xét nhà ông ta.

Mallet huýt sáo.

– Đột nhiên lại chạy nước rút à? Kết quả ra sao?

– Không có gì hết. Ông ta có rất nhiều tạp chí, là cái mà ai cũng có. Trái lại, ông ta hút Marlboro nhiều ngang với thuốc đen. Chúng tôi đã tìm thấy tại nhà ông ta.

– Còn bà vợ?

– Đã đi thăm một người dì bị bệnh.

– Viên hoa tiêu phản ứng như thế nào?

– Không tử tế cho lắm!

– Cũng đúng thôi, nếu như ông ta vô tội. Ngoài chuyện tiền nong với Muriel Baron, không có gì có thể kết tội ông ta được:

Madelin nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên:

– Hình như anh không tin thì phải?

– Không hẳn thế.

– Nhưng đó là đầu mối duy nhất mà chúng ta có!

Mallet không trả lời, lôi người đồng nghiệp ra hành lang.

– Anh tìm được một lý do khác phải không? Madelin hỏi bằng quơ.

Mauet trề môi.

– Không, nhưng chắc chắn Lormier sẽ làm cho tôi ngạc nhiên đấy.

Sau lưng họ, hai cánh cửa được đẩy tung ra, Hermel xuất hiện như vũ bão.

– Một vụ cướp tại trạm Intermarché. Một thằng đơn độc với khẩu súng lớn.

Chúng ta đi chứ?

Mallet và Madelin chạy về phòng, lấy vũ khí, đóng sầm cửa tủ bằng sắt lại.

Nhiều bước chân chạy trên cầu thang. Hermel đang chờ họ trên chiếc xe công vụ Triton 2.

– Đi thôi, Mallet ra lệnh, tay đặt đèn quay lên mũi. Tên này chắc không chờ chúng ta đâu.

Régis Belmonte ngỡ mình đã đến trước nàng. Nói cho đúng, Véro chờ ông ta ở góc đường, trên chiếc xe của Paul Caron. "Anh thấy không? cô nói với vẻ đắc thắng. "Còn đúng giờ nữa chứ! Tốt! Chúng ta sẽ,tiến hành như dự định phải không?" Đến lượt nàng Véro bước vào quán Duquesne. Belmonte ra hiệu với cô. Họ ngồi đúng chỗ hôm qua. Vẫn không tự nhiên, người đại diện cho là thích hợp khi để cho buổi tối

trôi qua. Đề tài nói chuyện không thay đổi gì nhiều, Véro phải cố gắng lắm mới không ngáp vì buồn chán. Rồi đến khách sạn Continental.

Belmonte không tiếc tiền. Chai sâm banh trong xô đá đang chờ họ. Dù vậy, ông chồng của người tình Paul Caron trên giường cũng tệ như ngoài đời thường.

Không có gì ngạc nhiên khi nàng ta đi tìm kiếm hạnh phúc ở nơi khác.

Véro cố uốn éo nhưng ông càng đòi hỏi thêm nữa. Hết sức tế nhị, ông liếc nhìn đồng hồ. Ông lấy làm tiếc. Nàng rót ly rượu cuối cùng. Nàng nịnh hót, vuốt ve thân thể trần truồng của ông ta, uốn ẹo lá lơi trong vòng tay ông, ngăn cản ông suy nghĩ.

– Anh đã hứa với em là sẽ ở qua đêm kia mà, cô nàng nũng nịu.

Không có câu trả lời, nàng cố nài.

– Em hy vọng anh đã sắp xếp xong công việc phải không?

Ông ta không thể không trả. Lờ.

– Đương nhiên rồi. Anh đã báo cho vợ anh biết là anh không thể về nhà trước ngày mai.

Nàng thu mình sát vào lòng ông rồi thở dài. Belmonte cho đây là sự ngây ngất.. Họ đang ở trong đó, Morel cắt nghĩa, tay chỉ vào khách sạn Continental.

Mallet và Madelln sốt sắng thay phiên cho các bạn đồng nghiệp. Như ông trưởng đã nói, tên cướp trạm Intermarché không chờ đợi họ. Điều tra, thông báo, hỏi cung. Bây giờ là 22g15. Hermel và Quinet đã đi rồi và sẽ lên ca lại vào lúc 4 giờ sáng, nếu cần.

Trước khi đến gặp Morel và đồng nghiệp, Mallet và Madelln đã đi thu thập tin tức. Grunbert tỏ vẻ chán chường, không có gì cụ thể hết. Tuy vậy, Lorlnier vẫn bị giữ để điều tra. Với lời đọc của nhân viên Cảnh sát Hình sự, ông ta đã viết chữ MaUet với chỉ một chữ L mà thôi. Một sự ngẫu nhiên không hay cho lắm! Rồi ông kể. Về người tình cũ. Cuộc sống chung của hai người chỉ kéo dài vài tháng vì đứa con riêng của bà không chấp nhận việc này.

Grimier xoay qua Mallet.

– Việc chia tay không ngăn cản thằng nhỏ chơi mà túy và chính anh đã bắt nó cùng với vài đứa bạn. Sau đó ít lâu bà mẹ đã tự sát.

Click! Đúng rồi, Mallet nhớ lại nội vụ. Laurent Chap-lain, hắc bán loại ma túy nâu.

– Chết tiệt! Như thế thì người đàn bà đáng thương Monique Champlain là người tình cũ của tên hoa tiêu.

– Đúng vậy! Hiện nay Lomúer đã kết hôn với Réjane Leroux nhưng ông ta vẫn không quên được người tình cũ.

– Anh có thấy mối liên quan với mấy chiếc nút mà Richard đã nhận được không? Madelin ra câu hỏi.

– Tại sao không? Cứ cho là Lormier là hung thủ của chúng ta đi, nổi hận thù có thể thúc đẩy ông ta xem thường kẻ đã gián tiếp gây ra cơn ác mộng này.

Madelin trề môi với vẻ hoài nghi:

– Có vẻ khó tin quá!

– Chúng ta đã gặp nhiều chuyện còn động trời hơn thế, đúng không?

– Có thể lắm, Mallet nhìn nhận, nhưng hiện giờ, không có gì chứng minh Lormier là hung thủ đã giết chết hai cô gái kia.

Đằng sau các bức rèm màu cặn rợn, một ánh đèn kín đáo đang thấp sáng căn phòng 112. Mallet và Madelin đã canh chừng từ ba tiếng đồng hồ rồi, mắt hướng về căn phòng ở tầng hai.

– Anh bạn Belmonte có vẻ đang hưởng thụ thì phải?

Với cái tên như thế đó! Madelin đùa.

– Anh có ghi số chiếc xe Audi chở cô gái tới đây không? Mallet đột nhiên hỏi với giọng lo âu.

– Morel có giao lại cho tôi trước khi đi.

– Kể cũng lạ!

– Cái gì?

– Cái thằng rước cô ta tại quán Don Quichotte để chở đến cuộc hẹn với Belmonte.

Madelin nhún vai.

– Đối với tôi không có gì là lạ hết.

Hai người im lặng, chỉ còn cái radio tiếp tục phát thông tin thường ngày như quây phá trong đêm tối tại đường Chêne-Percé, ấu dả trước một vũ trường disco Le Leitmotiv, tấn công người tại quảng trường Saintlacques. Mallet tắt máy, căn phòng hoàn toàn im lặng. Anh thở ra, mắt nhìn qua phải rồi trái.

– An nghỉ họ sẽ trụ lại à, Madelin nói như nằm trong ý nghĩ của anh ta.

Mallet làm ra vẻ ngạc nhiên.

– Họ sẽ trụ lại?

– Máy người bên Cảnh sát Hình sự đó!

– Với Lormier phải không? Ngay từ đầu.

Căn cứ vào đâu mà anh nói như thế?

– Chỉ là linh cảm.

Madelin nhìn người bạn đồng nghiệp với vẻ hoang mang.

– Người ta không thể giải quyết một vụ án với linh cảm.

– Và cũng không với các kết luận vội vã. Người ta trách cứ Lormier gì được nào? Đã viết tên tôi với một chữ L! Ông ta không phải là người duy nhất. Là đã dạn dít với Géraldine Roussel à? Géraldine không chỉ có Lormier là tình nhân. Đã bị Muriel Baron lường gạt phải không? Lý do này có vẻ không chính đáng để giết hai người phụ nữ. Đã hút thuốc Marlboro à? Cái gì chứng minh là bao thuốc không đó thuộc về tên sát nhân? Chúng ta không được quên là còn có thêm điều thuốc Gitane nữa! Vả lại, theo tôi thì giả thuyết hận thù không đứng vững cho lắm. Làm sao người hoa tiêu đó có thể giận tôi được khi tôi chỉ làm công việc của mình?

Đến phiên Madelin suy nghĩ. Sự im lặng của anh ta gần như biến thành sự đồng ý.

– Dù gì đi nữa, chúng ta vẫn phải tiến hành vài cuộc kiểm tra, cuối cùng anh ta nói.

Trên lầu vẫn yên tĩnh. Rèm cửa sổ chỉ sáng một màu hồng mờ nhạt. 3 giờ sáng rồi, còn một giờ nữa sẽ đến giờ thay ca. 4 giờ. Toán Triton 3 đến với Helen và Quinet. Anh này đầu tóc bù xù, mắt lờ đờ. Bàn giao điều lệnh. Triton 2 nhường chỗ để trở về căn cứ.

Régis Belmonte giật mình. Phải mất vài giây để anh tỉnh trí. Đầu óc ông suy nghĩ thật nhanh. Khách sạn Con-continental, căn phòng, Véronique... Véronique cũng đã nhổm người dậy. Như thế ông không hề mơ. Đúng là có người gõ cửa.

Đồng hồ chỉ 6 giờ 10. Ông đang nghe ngóng, hỏi nàng tóc nâu bằng ánh mắt.

– Chắc là nhân viên khách sạn, nàng thì thầm.

Nàng quần người trong tắm ra, cẩn thận mở cửa. Đúng là nhân viên khách sạn nhưng có một cặp đi kèm. Véro thở ra. Nàng nhìn người vợ của Belmonte với ánh mắt thách thức, như vậy người này là tình nhân của Paul Caron, một nàng tóc vàng thiếu tự nhiên, để tóc theo kiểu của nữ tài tử Mireille Darc. Người đàn ông đi cùng cô ta vào khoảng năm mươi, mập mạp trong bộ veston lỗi thời Cái cặp trong tay ông cho biết nghề nghiệp của ông.

– Luật sư Delalande, lục sự tòa án, ông tự giới thiệu.

Nhân viên khách sạn đã biến mất, bà vợ của Belmonte liền bước vào phòng.

Ông chồng mến thương đang ngồi chết trân ở trên giường, mắt mở trao tráo.

Ông không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không nghe thấy những lời sỉ nhục của bà vợ.

– Xin ông luật sư lập biên bản ghi nhận, bà ta ra lệnh.

Viên lục sự lại sò vào chỗ nằm còn ấm của Véro, ghi chép chi tiết này. Nét mặt tiu nghỉu, e thẹn, ông chống mặc quần áo vào trong khi Véro lại cười thầm.

Nàng đốt một điếu thuốc. Tắm ra đã tuột xuống để lộ cặp vú. Viên lục sự nhìn nàng qua cặp mắt kính, nàng không bận tâm. Tuy thế, nàng lại làm ra vẻ như bị lăng nhục. Nàng xoay qua Belmonte cho phát súng ân huệ:

– Cám ơn anh thật nhiều về chuyện này.

Vẫn điếu thuốc trên miệng, nàng chụp mớ quần áo của mình, mặc chúng với sự che phủ của tắm ra.

– Tôi không thích các vụ hội hợp gia đình kiểu như thế này, nàng nói xẵng khi đứng lên.

Viện lục sự đang làm nhiệm vụ của mình, ghi nhận tất cả những gì ông đã chứng kiến. Bà vợ của Belmonte đang mừng thầm, một cái nhếch môi hiện trên mặt bà ta, trong khi ông chồng, tay bỏ trong túi, cúi đầu trước tội lỗi của mình.

Véro với vội túi xách định bước ra cửa.

– Tôi cần biết tên của bà, viên lục sự yêu cầu.

– Tôi à? Tôi không muốn gặp phiền phức.

– Bà không phải lo về mặt đó.

Véro bước trở lại.

– Nếu như thế thì ông ghi đi, Véronique Chambrier. Một cái nháy mắt đồng lõa với Belmonte, nói thêm trước khi bỏ đi.

Không khí tươi mát làm nàng cảm thấy khoan khoái. Một ngày mới bắt đầu.

Cách đó sáu mươi thước, chiếc Audi đang đỗ sát lề đường trong một hàng xe.

Khi nàng bước tới gần, cánh cửa được mở ra, nàng tóc nâu liền chui ngồi vào trong.

– Đã hoàn thành công tác, nàng tuyên bố.

Paul Caron mỉm cười.

– Em làm hay lắm, ông chỉ nói đơn giản thế thôi.

Ông rút một bao thư, đưa cho nàng. Đây kinh nghiệm, Véro mở ra đếm lại số tiền trước khi cho vào túi xách.

– Sòng phẳng nhé! Nàng kết luận.

Nàng mở cửa xe. Để một chân ra ngoài, xoay lại nói với Caron.

Tôi hy vọng cho cô bạn tóc vàng của anh rằng anh đáng đồng tiền hơn tên bị mọc sừng kia.

Mắt mở tròn, Julien đang lắng nghe những tiếng động văng lên từ con đường. Nằm cạnh ông, bé Aurélien vẫn ngủ say. 6g30 sáng rồi mà Véro vẫn chưa về. Trong căn phòng kế bên Yvon ngáy khò khò. Ở tầng dưới, ông chủ lò bánh mì đang nhào bột một cách giận dữ. Julien đứng lên, khoác áo ngủ, xỏ chân vào đôi dép, bước vào bếp.

Ông bắt một nồi nước trên lò, nhìn ra cửa sổ. Một ngày u ám. Ở đầu đường tiếng bước chân của Véro nện trên lề đường. Julien đứng nhón chân lên, xích qua một bên để thấy cho rõ. Người chủ lò bánh mì cũng đang áp sát mặt vào cửa kính, bước ra đón đường người mới đến. Một cuộc trò chuyện không mấy lịch thiệp. Nàng bước theo ông vào lò bánh. Ít la ông ta cũng sẽ biếu cho nàng vài cái bánh sừng trâu nóng hổi. Vào giờ sáng tinh sương này, bà vợ ông ta chắc sẽ không có mặt trong đó. Mặc kệ cho bà ta... và cả cho nàng nữa.

JEAN LOUIS VIOT

CẠM BẤY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 7

3 Giờ. Buổi họp thường lệ trong căn phòng nhỏ hẹp của ban lý lịch Tư pháp. Trên chiếc tủ lạnh, máy pha cà phê điện đang reo. Một tủ đựng phiếu nhân trắc được dùng làm quầy. Vallois để các tách và cái ly đựng muống nhỏ xuống. Francois Grimbert và Frank Lefebvre được mời tham dự nghi thức này.

Họ đã trả tự do cho Lormier sau hai mươi bốn giờ tạm giữ. Thiếu chứng cứ, theo lời của Grimbert. Một chốc nữa đây, sẽ đến phiên ông chủ lò bánh mì Noget. Mallet và Herlnel không có gì để làm sau cuộc hỏi cung hai tên tội phạm tình nghi trong vụ cướp trạm Intemlarché. Vụ này cũng thế, thiếu chứng cứ.

Một tên mảnh khảnh với áo khoác xanh dương đậm và một tên với mũ tròn kín đầu màu sẫm. Tuy vậy, họ vừa được biết một tin tức bất ngờ:

Lời khai của một tài xế xe tải xác nhận là ông ta thấy xuất hiện từ bãi đậu-xe một chiếc 250 GTT màu đen với một người trùm kín đầu ngồi lái. Mallet liền đưa ra yêu cầu truy tìm cho toàn đơn vị. Phải kiểm tra tất cả loại xe 250 này.

- Thăng bếp của anh đã cuốc được bao nhiêu tiền vậy? Lefebvre hỏi.

- Không đáng gì, chỉ có 7.800 quan.

Nhân viên điện đài xuất hiện. Anh ta đang tìm kiếm thanh tra Mallet. Có một chiếc GTT 250 màu đen bị đánh cắp cách đây hai ngày tại Evreux. Chỉ có thể thôi. Chấp nhận hay không thì tùy. Mallet đồng ý:

Trước cửa phòng làm việc, Mallet đụng đầu hai nhân viên của Biệt đội Truy tìm, những người dễ chịu, nhưng vẫn là sen đầm. Họ có mặt về vụ cướp. Họ nghĩ đến một tên đang sống trong khu vực này. còn phải nói nữa! Họ đến đây để thu thập tin tức. Mallet nòng hậu tiếp đón họ, ghi nhận nguồn tin này, để cho họ ra về sau khi đã hẹn một ngày nào đó sẽ cùng họ uống mừng cho tình bạn hữu.

Mercier xuất hiện. Tập ghi chép trên tay, túi xách phóng viên trên vai, người phóng viên đến thu thập tin tức. Đã một lúc rồi, người phụ trách mục tin vặt đang rình cơ hội. Anh ta lang thang trong hành lang như một bóng ma.

- Có gì mới không? Anh ta hỏi.
- Về chuyện gì?
- Đương nhiên là về hai vụ án mạng.
- Về chuyện này, anh phải liên hệ với Sở Cảnh sát Hình sự.
- Còn về vụ cướp?
- Không có gì mới cả.

Điện thoại đổ chuông. Viên thanh tra nhấc máy lên. Đội Truy tìm của Cảnh sát Hình sự yêu cầu xác nhận mức thiệt hại của vụ cướp. Mercier vẫy tay chào, bỏ đi ra. Mallet đặt tay nghe xuống. Herlnel vừa liên lạc được với Evreux.

Người chủ xe thấy mặt tên trộm chiếc 250 của ông. Tên này cao lớn, nhưng gầy, mặc áo khoác có mũ trùm kín đầu màu xanh dương. Herlnel mừng rỡ.

- Đúng thằng bếp của chúng ta rồi.

Mallet thở dài:

- Nhưng chúng ta vẫn chưa biết nó là ai.

Véro, trong lúc nhàn rỗi, đôi khi có đến quán Cupidon, một bầu rượu về đêm tại đường Bout-Du-Quai. Rèm của quán này lúc nào cũng được buông xuống.

Ông chủ quán, người miền Nam, độ bốn mươi tuổi, có nước da sạm nắng, lúc nào cũng nhiệt tình với những khách hàng nữ như Véro. Muốn thu hút các khách nam, không gì bằng sự hiện diện của các phụ nữ khêu gợi.

Véro ngồi tại quầy, trước mặt là một ly rượu, đương nhiên là miễn phí. Cạnh bên nàng có ba người đàn ông xa lạ. Ông chủ đang mở một nút chai sâm banh với ánh mắt đầy ngụ ý. Nàng hiểu ngay. Hai mươi phần trăm cho mỗi chai sâm banh được khai ra. Nàng nháy mắt ưng thuận.

Một khắc sau, cuộc đối thoại bắt đầu. Người đàn ông thứ nhất đề nghị một cốc sâm banh. Cô nàng tóc nâu chỉ trích tính bủn xỉn của ông ta. Chạm tự ái, người đó móc một xấp tiền ra rồi gọi nguyên cả chai. Chai thứ hai và thứ ba nối tiếp nhau. Ba chai trong một giờ, Công việc thật tốt đẹp. Cốc của Véro lưng phân nửa. Á này không điên chút nào. Những người khách này có vẻ đã thấm mệt. Họ định rút lui như vừa thất trận. Họ biến mất thì có một người khách lạ khác thế chỗ. Người này đang độ tuổi ngoài ba mươi, cao, mình xương, ánh mắt của một dã thú. Anh ta lại ngồi cạnh Véro, gọi một ly urret ky và trả tiền luôn.

Tên này có vẻ khó tiếp cận. Nàng đã liếc thấy xấp tiền mà anh ta móc ra. Nàng chăm chú nhìn, không muốn vội vã. Thay đổi chiến thuật. Nàng làm ra vẻ nghiêm trang, buộc tên kia phải chú ý.

– Anh mời em một ly được không?

Chắc anh chàng này nghĩ cô nàng không có tiền. Không quan trọng! Nàng sẽ bắt anh ta trả tiền cho nguyên một chai mới được. Chai thứ tư với hai mươi phần trăm cho mỗi nút chai.

Tên này là một con người lạnh lùng, trơ trẽn, tầm thường. Không có vẻ gì giàu sang nhưng tại sao tiền lại đầy túi Anh ta bỏ chúng lộn xộn trong một túi quần. Anh chìa cho nàng một điều thuốc, bật quẹt đốt.

– Chúng ta đi chứ? Anh ta đề nghị.

– Em nói trước là không phải miễn phí đâu đó!

– Rồi sao? Em có đi không?

Véro buồn cười. Cảnh sát theo sát nàng theo lời kể lại của Julien. "Để bảo vệ cho em" ông ta đã nói như thế. Phải chi mấy tên cóm biết nàng đang làm gì...

Chiếc GTI 250 màu đen đang đỗ trong bóng mát của con đường La Rade, cách đó một trăm thước. véro xoay đầu nhiều lần để bắt gặp một bóng người theo sau nàng. "Mấy tên này sao ngu thế không biết!" nàng thầm nghĩ.

Trên chiếc xe, tên này uốn người để nối dây điện vào Nàng hiểu ngay. Hai cú đề và máy nổ giòn tan. Sang số xong, Véro bật ngã người ra sau.

– Cái hỏa tiễn này của anh phải không?

– Cô quan tâm đến nó làm gì? Tên này phản bác lại, nét mặt hung tợn.

Chúng ta có thể đi đâu được bây giờ?

Cái đó tùy thuộc vào túi tiền của anh cũng như việc anh muốn cái gì?

– Anh muốn nó mau chóng.

– Anh biết thành phố này không?

– Không!

- Anh hãy quẹo phải và hướng ra bãi biển, gần đây thôi Chiếc xe ngừng tại Bas-Fort-Blanc. Công việc trên hết. Bất ngờ một vật nặng rớt ra khỏi thắt lưng của tên này khi hắn bẻ người để bước xuống xe. Véro ghi nhận đó là một khẩu súng. Cô vờ không thấy gì, tên đó chỉnh nó lại rồi đốt một điếu thuốc.

– Chúng ta đi thôi.

– Còn tiền của em đâu?

– Em có thể nhét nó vào trong lỗ của em, đồ con khốn.

Anh phải sùytiền thôi, đồ thứ lại cái.

Cái tát cô vừa nhận được làm khoe miệng cô rách đi.

– Mày sẽ phải trả giá cho việc này, nàng lẩm bẩm trong lúc mở cửa nhảy xuống xe cho thật nhanh.

– Chuyện lộn xộn gì nữa đây? Madelin càu nhàu.

Mallet nhún vai.

– Có thể cô ta gặp phải một tên khó chơi.

Hai người này đã lên phiên theo dõi Véro từ lúc 22 giờ thế chỗ bộ đối Vallois-Quinet. Đến 2 giờ sáng họ được Herlnel và một thành viên khác bên Cảnh sát Hình sự thay phiên.

Madelin buồn bực. Anh kêu ca, tỏ ra chán ngấy công việc này. Còn Mallet thì không còn tin tưởng mấy. Anh để tâm vào vụ cướp, đến trưa thì nhận được điện thoại Đội Truy tìm của Abbeville. họ báo có hai vụ tương tự vừa xảy ra tại vùng La Somme. Bên Hiến binh nhận được sự ủy thác điều tra cùng với các tin tức thuộc loại "Anh muốn thì có đây!" Họ có cả một bức ảnh phác thảo của kẻ tình nghi. Họ cũng

nhận được tin là Cảnh sát Hình sự của hai thành phố Amiens và Caen đang điều tra hai vụ cướp tương tự.

Tôi tệ thật! Như thế thì mặt mũi của Mallet còn ra gì nữa chứ? Nhưng anh đã liên lạc với Đội Truy tìm của khu vực rồi kia mà, gửi các thông điệp... tuy vậy lại nhận được các thông tin qua vô tuyến từ một nơi khác. Thật không hiểu nổi! Kiểu phối hợp thật lạ kỳ!

Đến 16 giờ anh được lệnh trình diện vị chỉ huy trưởng. Phát súng ân huệ đây rồi. Ông phó tỉnh trưởng than phiền rằng ông không nhận được thông tin sớm hơn, dù có một nhân viên mô-tô mang một bức điện télex cho ông ta. Chuyện tương tự đối với bên Công tố. Dĩ nhiên ông này được thông báo bằng điện thoại.

– Từ nay về sau..., ông sắp bắt đầu như thế. Từ nay về sau anh phải báo cho các cấp chính quyền trước khi tiến hành các hoạt động của việc điều tra!

Phối hợp với các đồng nghiệp bên Cảnh sát Hình sự, Madelin đã bắt được ông chủ tiệm bánh mì. Noget đang ở tại lò khi ba người này đến câu lưu ông ta.

Grimbert cắt nghĩa đây là thủ tục thông thường, chỉ là công việc thường lệ Việc khám xét cũng không đem lại kết quả gì mới, duy có một điều là anh bạn Noget đây cũng hút loại thuốc Marlboro.

– Thế nào, các ông đã hài lòng chưa? Bà vợ cần nhần. Chuyện này sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của chúng tôi.!

– Không một ai sẽ hay biết điều gì cả, Madelin phản bác lại.

Được đưa về sở Cảnh sát, Noget mất đi vẻ thật thà của mình. Nhất là lúc Grimberty hỏi ông ta đã làm những gì trong đêm 3 sang ngày 4 vừa rồi.

– Đêm 3 qua ngày 4 à?

– Phải, trong đêm hôm kia qua ngày hôm qua.

– Có thể tôi đang ngủ. Tôi thường ngủ sớm.

Nếu ông muốn chính xác thì đó là vào đêm 3 tây.

Ông chủ lò bánh mì nướng nước miếng một cách khó khăn. Grimberty tiếp tục tấn công:

– Chúng tôi có thể giúp ông nhớ lại ông Noget. Chẳng hạn như việc ông hóng gió trước bãi biển trên chiếc Nevada của ông, ông ngắm sao phải không?

Ông ta lau mồ hôi đang chảy dài bên thái dương.

– Làm sao các ông biết được chuyện đó? Grimberty nhún vai, tỏ vẻ đổ tội cho số mệnh.

– Thế nào?

Ánh mắt ngô nghê của người bị hỏi cung nhìn hết Lefebvre qua Mallet rồi đến Madelin.

– Công việc không có gì nghiêm trọng nhưng tôi xin các ông đừng nói gì cho vợ tôi biết được không?

– Tất cả những gì được trao đổi trong phòng này đều tuyệt mật, ông đừng lo về mặt đó, Grimberty xác nhận.

Ông chủ tiệm bánh mì đành phải khai ra hết sự thật. Ông là tình nhân của Véronique. Coussinelle không biết điều này ít ra là ông nghĩ như thế. Véronique đi chơi lung tung với nhiều người đàn ông khác. Ông quá tức nên đêm đó, ông đã theo dõi cô ta. Ông thấy cô nàng đi với một tên khác. Khi về đến nhà, ông gặp lại nàng trong hành lang. Họ đã cãi nhau, sau đó mạnh ai về nhà nấy.

– Vợ ông không hỏi chuyện ông hay sao? Madelin đưa ra câu hỏi.

– Không. Tối thứ hai, tôi thường đánh domino với Dartagnan và tới thứ năm, tôi ăn tối với các bạn săn bắn của tôi, vì thế tôi lợi dụng cơ hội này.

– Ông viết tên người đồng nghiệp Malliet của tôi như thế nào? Grimberty bất ngờ hỏi, đồng thời đưa một miếng giấy cùng cây bút ra.

Noget nắn nót chữ viết như lúc còn ở nhà trường. Lefebvre thu tờ giấy lại.

Đối với ông chủ tiệm bánh mì, Mallet mang hai chữ L.

Ở đằng kia, hình như đang có chuyện rắc rối trong chiếc 250, như một sự tình cờ, cũng lại là một chiếc GTI đen. Nhưng không may là bảng số không trùng với số xe của Evreux. Dù vậy, Mallet vẫn cứ xin xác nhận chủ quyền xe.

Cánh cửa bất ngờ bị mở bung ra, Véronique bước xuống. Chiếc xe phóng nhanh tới trước, các đèn đỏ phía sau biến mất trên đường des Falaises. Nàng tóc nâu quơ tay,

cái túi xách làm vướng tay. Nàng bỏ chạy về chiếc R9 của cảnh sát Mallet phóng ra khỏi chiếc xe, chạy về phía cô gái. Ông thở hồn hển.

– Tên đó... nó có súng đấy... và chiếc xe này bị đánh cắp.

– Lên xe đi!

Véro lên băng sau, bánh xe rít trên đường nhựa, phóng nhanh qua tất cả các con đường, kể cả đường ngược chiều. Madelin bắt liên lạc bằng vô tuyến, thích thú với cái trò nói ngất quăng. Cuộc rượt đuổi mù quáng kéo dài, cuộc tìm kiếm trở nên vô vọng.

– Dù sao đi nữa, tên đó đã bỏ xa chúng ta với chiếc GTI kia, Mallet nản lòng phát biểu.

– Tên đó là ai vậy? Madelin hỏi.

véro trả lời không do dự:

– Một tên tôi vừa mới gặp được tại quán Cupidon. Trước đây tôi chưa hề gặp mặt hắn.

Viên thanh tra nhìn sang Mallet dò hỏi, Mallet gật đầu xác nhận. Họ vừa để tên cướp trạm Interlnarché tuột khỏi tầm tay. Để tăng thêm nỗi bức tức, đài vô tuyến báo số xe được hỏi đến là bảng số của một chiếc xe tải con.

– Khốn nạn thật! Bảng số giả.

Madelin xoay qua hỏi Véro.

– Cô biết gì về hắn ta?

– Một tên đều cáng.

– Tại sao?

Véro kể những gì nó đã làm với cô.

Ngoài chuyện đó, còn gì khác nữa? Mallet hỏi thêm.

Véro tỏ ra không biết gì thêm. Một sự im lặng nặng nề.

– Thôi nào, các ông không nên như thế! Véro trả lời, vừa lấy ra một cái ví và thả lên đùi của Madelin. Tôi đã lấy được món này... nó có thể giúp ích cho các ông đấy.

Viên thanh tra liền xem xét các giấy tờ trong đó. Một bằng lái xe mang tên Gérard Bonet, một thẻ chủ quyền dờ bần của một căn nhà lưu động, một phong thư bảo đảm ghi số 2 đường ToureUes, thành phố Bains-les-Mels.

Mallet ngừng xe lại. Anh muốn đích thân mình kiểm tra các giấy tờ trên, cố nén nỗi vui mừng.

– Cám ơn cô, anh thì thăm.

– Không phải tôi muốn giúp các ông đâu, tôi chỉ muốn trả thù tên kia mà thôi.

Coussinel mò mẫm trong ngăn kéo, nơi ông ta cất tập ngân phiếu của mình.

Các ngón tay không tìm thấy gì ngừng lại vì ngạc nhiên. Ông kéo ngăn tủ rộng, tìm kiếm dưới các giấy tờ khác. Không có! Tủ côm mốt? Bàn nhỏ đầu giường ngủ? Không luôn! Cũng không có trong cặp đựng hồ sơ ở trong cùng chiếc tủ áo, trong phòng ngủ. Coussinel rất bối rối. Xem nào, lần cuối cùng ông dùng đến nó... đúng rồi, là để trả tiền nước. Ông chắc chắn là đã để nó lại trong ngăn kéo kia mà.

Aurélien cắt ngang dòng suy nghĩ của ông.

– Ở nhà chán quá ông ời!

– Ông biết rồi, Coulinet, hãy chờ một chút đi.

Mẹ của nó đã ở cạnh nó suốt hai ngày liền. Sau khi tiêu xài hết tiền, Véro về nhà lúc giữa tuần. Một lúc khó khăn, không một đồng thu nhập. Julien có cho nàng một ít tiền và nàng bỏ đi ngay trong khi ông cùng thằng nhỏ đang dạo chơi. Hai người định dành cho nàng một sự ngạc nhiên với con cá người ta câu được. Con cá này họ đã ăn mà không có nàng.

Coussinel tiếp tục moi óc ra suy nghĩ. Ông lục túi áo vest treo trên móc, dù biết chắc là sẽ không tìm thấy nó trong đó Aurélien đang đeo theo ông như sam.

– Rồi chưa? Nó giậm chân.

– Thôi được rồi! Chúng ta chơi gì nào? Phải rồi, chơi giấu tìm! Ai bắt đầu trước đây? Chúng ta sẽ đánh tù tù nghe!

Coussinel đưa tay ra.

– Một, hai, ba...

Julien thắng.

– Con quay mặt đi, ông sẽ giấu cái-hộp quẹt. Vài giây trôi qua.

– Rồi đó, Julien la lên.

Aurélien nhìn dáo dác, bước lại tủ búp phê, mở một cánh cửa ra.

– Nơi đó lạnh lắm, lạnh kinh khủng, người điều khiển trò chơi nói phụ họa.

Thằng bé liền bỏ cái tủ, chạy vô trong phòng, đi lại cái bàn ngủ.

– Càng lúc càng lạnh hơn, Coussinel ngạc nhiên nói tiếp Aurélien quay gót đi, bước đến tủ treo quần áo.

– Tại sao con lại kiểm ở mấy chỗ đó, Coullnet?

– Tại lúc này ông cũng tìm kiếm tại các chỗ đó.

Ông già Julien mỉm cười..

– Thôi con hãy tìm ở những nơi khác đi.

Thằng bé con biến mất trong một khoảnh khắc. Coussinel lắng nghe tiếng chân nó bước đi trong các phòng khác Nó đến ngay trước cửa phòng của Yvon.

– Thôi, con trở lại dậy đi.

Không thấy Aurélien trở về vì nó đang lục lạo.

– Thôi nào Coullnetl con đang làm gì đó?

Aurélien chạy trở lại tay cầm một sợi thép như dây cáp thẳng.

– Con tìm được nó ở đâu vậy? Julien la thằng bé.

– Ở dưới giường của Yvon.

Sợi dây này rất dẻo, nó xoắn lại.

– Đây là dây cáp thẳng, Coussinel cắt nghĩa. Con phải để nó trở lại chỗ cũ, nếu không Yvon sẽ giận đấy.

JEAN LOUIS VIOT

CẠM BÃY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 8

Véro đang ngồi trước ly rượu kir thứ tám của, mình, đơn độc ở đầu quầy.

Nàng đang lắng nghe ông chủ quán Don Quichotte liến thoắng. Đã 20 giờ rồi.

Hai thanh niên đi tới lui để phục vụ cho vài người khách thừa thớt trong nhà hàng. Cửa kính được mở ra và Sophie Montebran xuất hiện, một mình. Hai người phụ nữ ôm hôn nhau, trao đổi các chuyện linh tinh. Ông chủ quán chọc ghẹo họ và hai tên phục vụ. Véro mời ông chủ một ly và Sophie Montebran bắt chước làm theo. Ông chủ quán đãi thêm một chiều. Véro gọi một chai sâm banh.

– Không lấy loại Mercier đâu! Đó là loại dành cho thợ thuyền. Hãy lấy hiệu Mumm cho tôi.

Đến 21 giờ tiếng cười của hai ả vang dội khắp trong quán – Tôi đói rồi, nàng tóc vàng reo lên.

– Tao cũng thế! Tao mời mày nghe, nhưng để cho tao gọi điện thoại rồi chúng ta sẽ ăn.

Vài phút sau, hai người ngồi đối diện nhau trong một góc, họ trở nên im lặng hơn lúc này.

– Tao chán quá! Nàng Sophie thở than.

Mất ửng lệ, Véro nhìn nàng ta.

– Coi nào, em bé lớn. Cuộc đời vẫn cứ trôi mà.

– Tao biết rồi, nàng tóc vàng nức nở, nhưng tao không thể kiềm chế được.

Khi tao nghĩ đến hai đứa kia, với chúng ta.

Trong khi nàng kia chậm nước mắt, Véro rót rượu ra ly Loại đắt tiền nhất.

Các món ăn ngon làm cho họ sống động trở lại. Véro kể chuyện của Régis Belmonte cho nàng kia nghe, thêm mắm muối vào trong đó. Sophie cười chảy nước mắt, nắm tay Véro xin nàng đừng nói nữa.

– Tao chưa gặp lại Paul Caron, nàng nói. Chắc anh ta đang tận hưởng chiến thắng của mình.

Pho mát, món tráng miệng, cà phê... và thời gian trôi qua. Thêm sâm banh.

Véro cuồn nhiệt hẳn lên, ánh mắt kỳ lạ. Cô trở nên chua cay.

– Cà phê của ông, tội quá đi, nàng to tiếng với ông chủ quán Don Quichotte.

Nàng đổ tách mình qua tách của Sophie.

– Uống dùm đi người bạn già của tôi.

Nàng tóc vàng không uống được nữa, nàng đã đỏ như con tôm luộc.

– Với tao như thế là đủ rồi, nàng tuyên bố rồi đốt một điếu thuốc.

– Thôi mà, uống thêm một chút nữa đi, cô em!

Nụ cười của Sophie liền khựng lại. Cái tính khiêu khích đột xuất này làm cho nàng ngạc nhiên.

– Còn thằng kếp của mày ra sao rồi? Véro nói tiếp. Nó thoát không hay đã vào nhà đá?

– Không sao cả, hắn đang ở Paris giải quyết công chuyện làm ăn.

Nàng tóc nâu sờ vào chuỗi đeo cổ của người bạn gái.

– Công chuyện làm ăn à? Dù sao tao nghĩ chúng cũng khấm khá đấy phải không? Mày có lý đấy, phải tận hưởng khi có thể được.

Nói xong, Véro khoác túi xách đứng lên, bước lại quầy Nàng trao đổi với ông chủ quán và rút tập ngân phiếu ra, ký vào một tờ đưa cho ông ta. Người này tin tưởng cô ta, vì biết nàng đang sống với Coussinel. Ông chấp nhận việc thối lại số tiền được điền nhiều hơn trên tờ ngân phiếu – 500 Quan để kết thúc một buổi tối thật vui, nàng tuyên bố.

Sophie mặc áo vest màu của mình vào.

– Với cái đầu như thế này, tao thích về nhà ngủ hơn.

Trên vô lăng chiếc R9, Richard Mallet ngáp muốn sái quai hàm. Madelin bắt chước làm theo. Họ đang chờ Véro và Sophie ngoài quán rượu Don Quichotte, cách đó hai mươi thước. Đây là lần đầu tiên hai nàng ở cùng nhau lâu như thế. Mallet một lần nữa không thể kiềm chế cái ngáp. Anh cảm thấy rã rời, hết sức lực. Vào lúc sáng mấy người đồng nghiệp ở Tréport, sau khi nhận được tin báo của anh về tên cướp, đã tóm được tên đó rồi. Gérard Bonet trở về căn nhà lưu động của mình tại Bain s-Les-mers, không nghĩ là các thanh tra của Tréport đang nấp chờ hắn. Một lệnh ủy thác trong tay, Mallet liền phóng về đó Ba giờ hỏi cung liên tục, Bonet nhận hết mọi tội lỗi. Trong lúc đó, đài vô tuyến của Cảnh sát Hình sự tỉnh Amiens, Caen, Đội Truy tìm của Abbeville và Đội Truy tìm của Rouert cũng đã đến nơi với hồ sơ của đơn vị mình trong tay. Tổng cộng có tám vụ cướp. Tối nay Bonet ngủ trong tù. Cám ơn Véro.

Véro dường như không quan tâm đến giờ giấc, vì đã 23g20. Cuối cùng, hai người đẹp cũng bước ra cửa, đứng bàn cãi trên lề đường. Có vẻ như có sự bất đồng gì đó. Véro liếc nhanh quanh khu vực này.

– Nàng tìm xem chúng ta đang ở đâu, Mallet nhận xét Dừng vô tuyến, anh liên lạc với Biệt đội An ninh Lãnh thổ.

– Đề phòng trường hợp họ đi tách ra.

Véronique Chambriel và Sophie Montebran vẫn quanh quẩn trước quán rượu. Bất ngờ, giống như bị nàng kia bỏ rơi, người phụ nữ tóc vàng xoay lưng bỏ đi. Véroque nhìn theo bạn mình một lúc rồi đi theo hướng ngược lại.

Sophie Montebran đi ngang chiếc xe R9 mà không để ý đến các thanh tra viên. Madelin yêu cầu Biệt đội an ninh xác nhận vị trí của họ.

– Chúng tôi đang đến từ đường Sygogne, xe Triton 7 trả lời.

– Nàng tóc vàng sẽ đi ngang Ngân hàng Tín dụng 4 Tổng hợp. Các anh hãy theo dõi cô ta, chúng tôi lo nàng tóc nâu.

Mallet cho xe nổ máy trong khi Véro không còn trong tầm nhìn của họ nữa.

Viên thanh tra tăng tốc.

– Gay thật! Cô ta đâu mất rồi, anh lớn tiếng và ngừng ở ngay quảng trường Puits-Salé. Cô ta đi đâu rồi?

– Quán cà phê Tòa án! Madelin nói liều. Tôi xuống xem thử một chuyến.

Quán cà phê này không đông khách nên chỉ liếc qua cũng thấy là không có nàng trong đó. Viên thanh tra chạy ù trở ra, leo lên xe.

– Không có!

Mallet cho xe chạy chậm chậm trong con đường dành cho bộ hành.

– Có thể nàng đã về nhà!

– Nếu muốn làm chuyện đó thì cô ta phải chạy thật nhanh.

Vô tuyến vang lên tiếng nói của Triton 7 cho hay họ đang theo sau đuôi Sophie Montebran.

– Về mặt đó, chúng ta yên tâm rồi, Madelin cầu nhàu Chiếc xe cảnh sát rẽ vào con đường La Morinière thì gặp Véro đang chạy lại phía họ:

Mallet thắng gấp nhưng không kịp, theo đà chạy Véro ngã sấp lên capô xe. Các thanh tra nhảy xuống xe. Nàng tóc nâu thở hổn hển.

– Cô không bị gì phải không? Madelin hỏi.

Véro trả lời bằng cái lắc đầu. Hơi thở chưa đều, cô giải thích tình hình, ngắt quãng. Có một người muốn siết cổ bằng một sợi dây thép, trên con đường Richard Simon.

Một tên nào đó đã lôi cô vào trong một cổng nhà. Nhưng nhờ đá vào hạ bộ tên đó một cái, cô thoát thân được.

Madelin vội cầm máy vô tuyến để tập hợp các đồng nghiệp lại.

– Thế hình dáng thằng khốn đó ra sao? Mallet đặt câu hỏi.

– Tôi không thể thấy mặt nó được vì nó tấn công tôi từ phía sau.

Cô hãy chỉ cho chúng tôi nơi xảy ra sự việc.

Madelin bỏ xe đi theo hai người kia. Các xe tuần tiểu sẽ lùng soát khu vực này và các nhân viên đang theo dõi Sophie Montebran cũng bỏ rơi cô ta để tụ hợp lại đây. Cách nhà chỉ vài bước, nàng tóc vàng chắc không gặp nguy hiểm.

Véro đưa các thanh tra đến đường Richard Simon, cách đó hai mươi thước.

– Cái cổng bên trái, ngay sau cánh cửa chính lớn. Mallet rút súng ra trong khi Madelin ở phía sau chiếu cái đèn pin. Theo bản năng, hai người này chiếm vị trí hai bên cổng. Im lặng tuyệt đối. Hết sức thận trọng, Madelin tiến vào bóng tối. Ánh sáng của chiếc đèn pin cho thấy một cái sân nhỏ bên trong, có vẻ buồn thảm. Manet nhìn theo vòng tròn sáng đang rơi vào các vật dụng linh kính, chiếu sáng các góc kẹt, chạy lên các bức tường rong rêu, để trở lại cái sân chính.

Không có ai hết! Ngoài đường có tiếng người chạy. Các nhân viên - bên Biệt đội An ninh chạy ngược lên đường Samt-Rémy chiếu đèn pin từ phía. Đến mặt chợ Lúa Mì, tiếng động cơ diezen đặc trưng của xe tuần tiểu cho biết họ đang chạy rất chậm dọc theo con đường. Toàn bộ khu vực đã bị bao vây, nhưng không có một bóng người nào hết. Véro đứng lùi ở phía sau cạnh một cảnh binh, đáng kể cho anh ta nghe tình cảnh bất hạnh của nàng. Mallet và Madelin thất bại trở lại. Họ nói như muốn xin lỗi là đã không tìm được hung thủ. Lần lượt các toán khác cũng trở về hết. Không hy vọng! Véro mất xa cổ nàng.

– Cô có muốn cho bác sĩ khám không? Mallet hỏi.

– Thôi không cần đâu.

– Có dấu vết gì trên đó không?

Nàng tóc nâu chìa cổ dưới ánh đèn pin của Madelin.

– Có một dấu nhẹ ở một bên, viên thanh tra nhận định. Thôi cô về nhà đi, Cô hãy xin một giấy chứng thương và sáng mai đến trình diện Sở Cảnh sát.

Véro gật đầu. Số 12 đường La Marimara chỉ cách đây có hai bước. Các nhân viên cảnh sát nhìn theo bước đi nhún nhảy của cô gái biến vào trong hành lang cạnh tiệm bán bánh mì. Ngồi sau tay lái, Mallet chửi thề:

– Mẹ kiếp! Chúng ta để cho nó thoát trong gang tấc.

– Để biến mất mau như thế, nó phải biết thật rõ khu vực này, viên thanh tra nhận xét.

Mallet suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp.

– Hoặc giả phải ở trong khu vực này.

"ÔCChúng tôi có tiếp bà Véronique Chambrier, đã ly hôn, nữ danh Broca, sinh ngày 04 tháng Tư năm 1950 tại Parù 13, không nghề nghiệp, ngụ tại nhà ông Coussinel, Julien, số 12 đường....." Mallet đọc lại đơn tố giác kẻ Vô Danh mà Véro vừa ký tên. Một cái gì đó làm anh bối rối, nhưng không biết chính xác là gì. Cô nàng tóc nâu kiên nhẫn ngoe nguẩy ngồi chờ trên ghế, phô trương cặp đùi khêu gợi.

"... ÀHôm qua tôi ăn tối ở quán Don Quichotte với người bạn gái Sophie Montebran. Chúng tôi chia tay nhau trước cửa quán vào khoảng 22g30. Tôi đi bộ về nhà bằng đường La Barre, sau đó đường 19-08-1942 và con đường Richard Simon...

... ÀTôi đang đi bên lề phải. Khi đi ngang qua một cái cổng cách đường La Morinière độ ba mươi thước, thì bất ngờ tôi bị tấn công từ phía sau. Một bàn tay bùm miệng tôi lại và tôi bị lôi vào trong bóng tối.....

... ÀTôi cảm nhận có một sợi dây thép quấn quanh cổ tôi Tôi dùng cánh tay phải để vùng vẫy và bằng nắm tay phải tôi đánh một cái thật mạnh ra phía sau.

Cú đánh này trúng ngay hạ bộ của kẻ tấn công và hất thả tôi ra ngay..... ÀThừa cơ hội, tôi bỏ chạy...

... ÀTại quán Don Quichotte, tôi không nghĩ có người nào đó để ý đến tôi.

Khách trong quán này không đông, và tôi thấy không có người nào làm cho tôi phải chú ý..... ÀKhi bước ra cửa tôi thấy có một xe cảnh sát mà tôi đã nhận ra. Ngoài các nhân viên cảnh sát, không một ai có thể đi theo sau tôi. Tôi sẽ nhận biết ngay..... ÀThật tình, tôi không thể mô tả kẻ tấn công tôi được vì tôi không thấy mặt hắn. Hắn có vẻ mạnh và hình như mặc một áo bludông hay một áo vest bằng da nai.

Tay áo đó cà lên má tôi..... ÀTôi chỉ bị thương xoàng thôi. Tôi xin nộp giấy chứng thương được ký ngày hôm nay do bác sĩ Piaget cấp chứng thực không mất khả năng lao động.....

... ÀTôi không nghi ngờ người nào hết và để đơn khiếu nại kẻ vô danh.....Đã đọc lại và nhìn nhận lời khai trên là đúng..... – Nói tóm lại, Mallet nói tiếp, không ai có thể theo cô được có thể sau đường Puits-Salé, lúc mà chúng tôi mất dấu cô. Như thế, kẻ tấn công đã chờ đúng thời cơ và ngay chỗ thuận tiện.

Viên cảnh sát huyết sáo.

– Hắn phải biết chắc chắn thời gian cô sẽ về và bằng con đường nào.

Véro nhìn anh ta với ánh mắt thách thức.

– Chính ông là người mở cuộc điều tra chứ không phải tôi.

– Cô thường hay đi đường Richard Simon không?

Viên thanh tra hỏi tiếp.

– Thỉnh thoảng thôi, bằng chứng đó. Còn con đường dành cho bộ hành?

– Cũng vậy nhưng tùy theo.

– Thế tại sao tối đó cô không đi bằng ngã đó?

Nàng tóc nâu bộc lộ tính khờ khạo của mình với cái nhếch môi, để lộ một răng vàng.

– Nếu nói thẳng ra thì do tối chán ngấy tình trạng mấy ông theo tôi hoài. Tôi cố bỏ rơi các ông, nếu như ông muốn biết sự thật.

Mallet mở to đôi mắt, ngạc nhiên đến tột độ.

– Một cách hết sức kỳ lạ để tạo thuận lợi cho công việc của chúng tôi – Tôi đâu ngờ được chuyện này... vả lại tôi không hề yêu cầu điều gì nơi các ông hết.

Mallet nhìn lên trần, không thể tin được mấy lời ông vừa nghe thấy.

– Dù cho cô có muốn hay không, chúng tôi vẫn tiếp tục công việc đó.

Trong trường hợp đó, tôi sẽ làm mọi cách để cản trở mấy ông. Tôi không thích bị theo dõi như thế.

Viên thanh tra suy nghĩ. Véro không muốn hiểu điều gì khác mặc dù cô phải tiếp tay trong việc này. Còn một giải pháp nữa.

Thôi được rồi. Nếu như cô muốn như thế, chúng tôi sẽ ngưng việc theo dõi và chính cô phải báo cho chúng tôi biết nơi cô sẽ có mặt. Như thế có được không?

Véro lại tỏ ra do dự.

– Được nếu như điều đó làm cho ông hài lòng.

Cô hút thuốc của Mallet một cách tự nhiên, khiến ông này thở dài.

– Công việc chưa xong đâu.

Viên thanh tra chìa ngọn lửa cho cô đốt thuốc rồi bất ngờ hỏi:

Thế còn anh bạn Julien thì sao?

Véro nhả khói lên trời.

– Ông già đó hả? Ông ta làm cho tôi điên đầu thì đúng hơn! Vì số tuổi của ông, chúng tôi sống trong cảnh thỏa thuận. Cũng may là ông ta lo cho thằng bé Aurélien.

– Nói như vậy, cô chấp nhận cuộc sống như thế phải không? Mallet nói mỉa.

Thế còn thằng Coussinel con thì sao?

– Thằng ngu đó à! Xin ông đừng nói đến nó. Đối với nó tôi là một kẻ xa lạ.

Mặc dù vậy, còn một chút nữa thôi là...

Véro bỏ lửng câu nói có chủ ý. Mallet nhấn mạnh thêm.

– Là cái gì?

Véro tìm cách thoái thác.

– Để.. ông biết tôi muốn nói đến chuyện gì rồi. Nếu như tôi chịu để cho nó làm...

Tay để trong túi, viên thanh tra nhìn cô gái với ánh mắt khinh bỉ.

– Hẳn biết rõ các người bạn của cô không?

– Bạn của tôi?

– Géraldine Roussel và Munel Baron.

– Nó chỉ biết vậy thôi, không hơn.

Viên thanh tra trở về chỗ ngồi của mình, đan hai bàn tay lại.

– Chính xác là hẳn làm công việc gì?

– Ngoài việc sửa xe đạp, nó không biết làm gì khác hết.

– Sửa xe đạp à?

– Thỉnh thoảng nó giúp một tay cho Valdigue, người thợ bán xe đạp tại khu vực Saint-lacques. Làm việc không làm việc không chính thức ấy mà Mallet nhớ lại đôi bàn tay dính nhót của tên Coussinel con mà anh đã gặp lúc rời khỏi nhà của người bố. Véro nhìn viên cảnh sát với ánh mắt tinh nghịch.

– Có thể nó có nhiều lý do để tấn công tôi.

– Cô có nghi ngờ nó không?

– Tôi không nói như thế! Nhưng đôi khi sự linh cờ rất đáng ngại. Ông có biết là nó có một áo khoác giả da không?

Véro đi rồi bỏ Mallet ở lại với nỗi bối rối. Khuôn mặt Madelin hiện ra ở khe cửa.

– Đi rồi hả?

– Cách đây năm phút..

Viễn thanh tra mới đến mở toang cánh cửa, Berlnel bước theo sau vào phòng. Họ vừa trở về từ quán Don Quichotte mà đêm qua không ai nhận thấy có điều gì khả nghi. Đến lượt Madelin đọc lời tố giác của Véronique Chambrier cùng giấy chứng thương đính kèm. Việc quan sát cho thấy có vài dấu ở ngoài da nơi chân cổ và một lần nhỏ nơi cuống, hòng Mallet chờ anh. Ta đọc xong rồi tới cho biết các cảm tưởng của Véro về tên Coussinel cóm.

Madelin trở nên suy tư.

Yvon Coussinel? Tại sao không chứ?

Điểm mấu chốt là động cơ, Mallet nói tiếp. Để thực hiện hai vụ giết người và một mưu toan giết. Người, kẻ đó phải có những lý do thật vững chắc! Trừ phi nó là một người72 tâm thần.

– Ai biết được rằng tên đó không phải như thế? Hermel xen vào.

Sau lưng anh ta xuất hiện tùy phái viên.

– Xin các ông thứ lỗi người này ấp úng, tôi vừa tìm thấy bao thư này trong ngăn tủ bàn tiếp tân.

Mallet tái mặt. Những chữ được cắt ra quá ư rõ ràng. Madelin kéo người đó vào phòng, đóng cửa lại.

– Ai đã để cái bao thư ở đó?

– Tôi không biết nữa, người tùy phái trả lời một cách rụt rè. Vì phải di chuyển qua lại giữa bàn tiếp tân và tổng đài điện thoại, tôi không thể nào kiểm tra được hết mọi chuyện.

– Dĩ nhiên rồi, viên thanh tra đành chào thua.

Người tùy phái xin phép lùi bước, Manet mút anh ta lại – Anh phải cho chúng tôi danh sách của tất cả những người đến liên hệ với anh cùng với lý do. Hãy kiểm tra tất cả các phòng ban đã tiếp nhận họ.

Trường hợp không biết tên thì phải tả hình dáng của người đó.

Nhân viên trẻ này gật đầu, vừa xoay lưng đi ra thì Quinet xuất hiện.

– Anh đến đúng lúc quá, Mallet nói. Hãy nhìn xem cái gì đây!

Người chuyên gia Lý lịch Tư pháp chau mày.

– hấn lại tiếp tục nữa sao.

Anh quan sát cái bao thư nhưng không tin chắc lắm, rồi nhẩn mặt Có nhiều người tìm nó rồi. Anh cứ mở nó ra đi. Con dao rọc giấy của Mallet chạy dọc theo nếp gấp hết sức cẩn thận. Một cái nút áo nhỏ màu tía rồi ra bàn.

– Cái này không thể nào thuộc về Véronique Chambrier được Mađehn suy nghĩ.

– Anh có thể nào nghĩ nó... Manet nói tới. Đó thì ngừng.

Việc suy diễn không dừng làm anh ta lạnh người. Ánh mắt anh đọng phải cái nhìn của đồng nghiệp, khiến anh đứng phắt lên.

Khốn nạn thật! Phải đến đó ngay.

Quinet vội vã di lấy dụng cụ của mình. Khi anh cầm chiếc cặp xách tay xuống tới đất thì chiếc xe R9 đã chờ ngay giữa sân, các đồng nghiệp ngồi sẵn trên đó rồi.

Tôi mua cái này, Véro nói.

Nàng đưa cho người bán hàng cái váy ngắn có in hoa vừa thử, nàng rất thích vì nó bó sát thân hình nàng.-Nàng lấy tập ngân phiếu có sẵn chữ ký ra, thư thối điền vào đó.

– Bạn tôi đưa cho phép tôi sử dụng để tôi trả tiền món quà của tôi. Anh ta không thể đi cùng tôi đến các cửa hàng.

– Anh ta nên làm như thế.

Véro làm ra vẻ lo âu.

– Bà có nghĩ là tôi làm quá đáng không?

– Không! Tôi không nói như thế. Tất cả chỉ tùy thuộc vào những gì hai người đã thỏa thuận với nhau.

– Có thể tôi tiêu xài hơi nhiều nhưng tôi chắc là anh ta không giận tôi đâu, vì anh ta rất yêu tôi.

Váy được gói xong. Véro cầm nó với nụ cười tin tưởng của bà mậu dịch viên. Nàng đóng đưa cái túi có quảng cáo như một đứa bé làm với chiếc cặp đi học của nó. Nàng muốn huýt sáo. Một cửa hàng khác buộc nàng phải đứng lại nữa. Quần áo là những thứ nàng thích nhất trên đời. Nàng bước vào, thử các váy ngắn nhất, các áo cánh hở ngực nhất. Nàng không màng đóng cửa phòng thử Người bán hàng liếc nhìn trộm nàng. Ông ta vào độ tuổi năm mươi và thái độ của nàng làm cho ông ta phải chú ý. Bước qua lại trước tấm kính, Véro đang mặc một váy jean ngắn bó thật sát và một áo thun có dây cột trước ngực rất hở cổ. Một bước tới trước, hai bước lùi về phía sau, nàng quay một vòng, kéo quần áo cho thẳng thắm, ngắm nhìn hình ảnh trong gương với ánh mắt nghiêm khắc.

– Tôi không biết nữa, có thể nếu không mặc gì ở bên dưới... ông nghĩ như thế nào?

Người bán hàng gật đầu. Véro cởi áo thun ra, tháo bỏ cái xù chiêng, mặc, cái áo lại. Ông già năm mươi tuổi hóa cả mắt. Trong cửa hàng chỉ có họ thôi. Nàng tóc nâu lại gặp trở ngại với sợi dây buộc.

Ông có thể giúp em một tay không? Nàng nhờ với một giọng lả lơi.

– Được chứ!

Các ngón tay lạnh buốt đụng vào da thịt nàng khi xỏ sợi dây vào trong các lỗ. Bàn tay này đè nặng trên các quả nơ tròn, động tác này trở nên chậm chạp hơn, gợi ý hơn. Thôi đủ rồi!

– Tôi mua cái áo này cùng với cái váy.

Đến lúc trả tiền, Véro dừng lại bài ca vừa rồi. Món quà mà người bạn không thể đi mua cùng.

– Không thể trách anh ta được, phải không nào? Người bán hàng nhận xét một cách mỉa mai.

– Đúng thế, vả lại như thế cho phép tôi chọn lựa thoải mái hơn.

Mất lơ đờ, người bán hàng bỏ tờ ngân phiếu vào trong két tiền. Việc xong rồi!

Ngay lúc đó, Coussinel bước vào ngân hàng. Ông dừng lại ngay ở đại sảnh, do dự, tiếp tục suy nghĩ. Ông biết là sự khước từ thanh toán sẽ kéo theo việc khiếu nại của những người thừa hưởng và như thế sự liên quan của Véro mau chóng được chứng minh. Không, ông sẽ chờ đợi sự diễn tiến của sự việc.

Vả lại chưa có gì chứng minh là tập ngân phiếu kia được sử dụng.

Dĩ nhiên là ông ta tự lừa dối mình. Ông chỉ nghĩ đến mặt tiền của sự việc chứ ai lại đi ăn cắp một tập ngân phiếu mà lại không sử dụng!

Mặc kệ! Rồi sẽ hay, ông bước ra, đến quán Quibus. Gillbert Lormier đang ngồi tại quầy làm lì. Vài người khách trong đó có tên bợm rượu Rochette. Toàn là chuyện vô thưởng vô phạt về thời tiết, sức khỏe... Coussinel không muốn nghe. Tại cái bàn cẩm thạch, Muguet Sorel đã uống đến ly rượu Saint-Raphael thứ tám hay thứ chín gì đó. Từ khi quán rượu được mở với giá rượu rẻ mạt, bà già chủ quán sáu mươi tuổi chìm đắm trong loại rượu ngọt này. Một mắt bị bẩm, bà nhìn các người khách kia với ánh mắt sững sốt. Vết bẩm tím này do thẳng kép nhỏ hơn bà hai mươi tuổi gây ra, cũng là một bợm rượu và rất thô bạo. Vả lại hấn vừa xuất hiện với gương mặt bị tàn phá vì rượu. Hấn chào mọi người, nói với Lorlnier bằng một giọng lè nhè.

– Sao, chúng nó chưa nhét anh vào tù à? Hấn ta đùa. Đối với tôi chúng nó sẽ tổng giam với một tội nhẹ hơn thế nhiều.

Người hoa tiêu nhả mặt không trả lời.

– Cũng đúng thôi, vì chúng không có bằng chứng gì cụ thể, tên kia nói tiếp.

– Mặc xác chúng nó! Lorlnier đáp lại, uống cạn ly rượu rồi bỏ đi.

– Có vẻ như lương tâm anh ta không được thanh thản thì phải, Bonardin nhận xét.

Coussinel vẫn làm thinh, trả tiền, từ chối ly rượu mời của ông chủ và bỏ về.

I Cách đó vài bước, Véro vừa ra khỏi cửa hàng thứ ba, trên tay là các gói được đựng trong một túi xách hình bán nguyệt và một đôi giày cao ống cột dây.

Thằng thẩn mà nói, nàng cũng không biết là mình có thích cái túi xách đó hay không, nhưng mặc kệ. Việc mua sắm làm cho nàng cảm thấy vui. Vả lại đâu phải lúc nào cũng có một tên cóm chìm thềm thuổng theo nàng. Tên này sẽ bị nàng bỏ rơi cho mà xem. Sau đó nàng sẽ điện thoại nhắc họ lẽ thỏa thuận trước đây.

Đột nhiên, ở bên kia đường, nàng nhìn thấy Coussinl vừa bước vào một quán rượu bình dân:

Mặc kệ ông ta. Trước khi bước lên phòng, nàng đón thằng con Aurélien tại tiệm bánh mì. Noget đang ở tại lò, nàng nghe ông ta nhồi bột. Đêm qua, lúc về, nàng đã chờ patrice Noget tại hành lang. Ông này đã không để nàng phải chờ lâu.

- Anh đã giữ đúng lời hứa đó nghe, ông ta hỗn hển nói.

- Máy người bạn sẵn bắn phải không?

- Anh đã chuẩn đi mà không gây sự chú ý. Thế con em?

- Em sao?

- Công chuyện của em sao rồi:

Véro kể hết, không giấu điều gì.. Noget ôm nàng vào lòng, dỗ dành nàng.

- Vì chúng ta, anh sẽ làm tất cả mọi chuyện, và hơn thế nữa.... "Thằng khờ đáng thương ơ! Nếu như anh biết được nàng thầm nghĩ" Nàng nắm tay đưa con bước ra khỏi tiệm bánh.

- Cám ơn bà Noget! Nàng nói với người đàn bà bất hạnh kia. Bà cũng thế, nếu như bà biết được...

Quán cà phê Hiện Đại, không hiện đại cho lắm như tên của nó. Nó dài ngoằn, ở mỗi bên có một dãy bàn bằng phộc-mi-ca, với một điều khác biệt là quầy nằm bên trái khi bước vào.

Coussinel tì tay lên quầy. René Gouillet chào người mới đến. Với đôi tai vểnh, gương mặt nhọn, người chủ quán chẳng khác. Một con chuột cống già nua.

- Anh dùng gì, Julien?

Những gương mặt quen thuộc. Một không khí thân thiện. Julien cảm thấy thoải mái đôi chút. Ông gọi một ly Ricard. Cửa tiệm được mở toang. Lormier bất ngờ xuất hiện bên kia đường. Ông ta băng qua đường, đi thẳng vào quán.

Tiếng trò chuyện ngưng lại trong khoảnh khắc rồi lại tiếp tục râm ran. Viên hoa tiêu bước lại ngồi cạnh – Ông cũng muốn thay đổi không khí sao? Người mới đến hỏi nhỏ ông ta.

– Anh thấy đấy! Anh uống gì không?

– Nếu sau đó anh không hơi tiếc...

Coussinel nhún vai.

– Chẳng có lý do gì hết!

– Nói như thế, ông không nghĩ là tôi có tội phải – Không! Chắc chắn là không!

Ánh mắt của Lormier trở nên kỳ lạ.

– Và nếu như tôi nói là ông đã lầm thì sao?

– Anh nói toàn chuyện tào lao.

– Rồi ông sẽ biết thôi, viên hoa tiêu nói lí nhí trong họng. Nhưng tôi phải đi ngủ đây, vì có thể tôi sẽ không còn nhiều cơ hội để làm chuyện này.

JEAN LOUIS VIOT

CẨM BẢO HỒNG NHAN

CHƯƠNG 9

Đúng như Mallet dự đoán, Sophie Montebran đang nằm đó, ngay cửa ra vào của căn hộ, đầu hơi nghiêng qua bên trái, mắt trợn ngược, lưỡi thò dài ra hết cỡ một lần đỏ nhỏ quanh cổ thay cho vòng đeo. Áo vest ngắn hình chữ V màu tía thiếu mất một nút. Dĩ nhiên đó là cái nút đã nằm trong bao thư được bỏ lại tại bàn tiếp tân của Sở Cảnh sát.

Quần áo vẫn thẳng nếp và túi xách tay vẫn còn trên tay của nạn nhân. Khi mới đến, cánh cửa chỉ được khép lại không khóa. Chỉ cần xoay nắm cửa thì có thể thấy rõ ràng cảnh tượng nó che ở phía sau.

– Không sai chút nào, phải không? Gérard lau bầu trong lúc mở các túi xách của mình.

– Một kịch bản quen thuộc đấy chứ? Madelin nhận xét Cái thằng khốn này, nó đang chọc tức chúng ta đấy.

Mallet bước ngang qua xác chết.

– Nó chờ cho cô ta mở cửa để tấn công. Hãy nhìn xem, chiếc khóa rớt ngay đây này.

Madelin trở nên tức tối.

– Chính xác là chuyện đêm qua đã xảy ra như thế nào, ngay sau khi các anh gọi bên Biệt đội An ninh về việc Véronique Chambrier bị tấn công?

– Điều này chứng minh tên tấn công Véronique Chambrier không phải là hung thủ giết người.

Lời nhận xét này làm cho họ phải nghĩ ngợi nhiều cho đến khi ông chánh cấm, vị công tố và ông dự thẩm đến hiện trường.

Grimbert và Lefebvre không có mặt tại đây. Các đồng nghiệp bên Cảnh sát Hình sự này chắc đã phải đi phối hợp với một đơn vị khác về một vụ bắt cóc. Sự vắng mặt của họ sẽ không lâu. Quinet đang bận làm công việc đo đạc để vẽ lại hiện trường cho thật chính xác. Đây là công việc chuyên môn của anh ta.

Mallet nhìn quanh các căn phòng. Mọi thứ đều sạch sẽ, tào nhả. Phòng ngủ tại đây thật lãng mạn với tấm phủ giường. Bên kia phòng tắm với đủ loại bàn chải, lược, mỹ phẩm, khăn lông dày. Máy sấy tóc vẫn còn cắm trong ổ điện. Vài bộ quần áo. Cuộc sống riêng tư rơi vãi đầy đó. Mallet tưởng tượng nàng tóc vàng đứng trước tấm kính lớn. Ông nhớ lại hình ảnh cô ta đêm qua lúc rời khỏi quán Don Quichotte.

12 Giờ 30. Sophie Montebran cố nén không ngáp. Rượu sâm banh làm nàng khó chịu. Nàng chỉ muốn mau chóng về nhà Véro cố giữ nàng ở lại.

– Sao, mày có đi không thì bảo?

– Không, tao chỉ muốn về nhà.

– Nếu thế, mày cứ về tự nhiên.

– Chạm tự ái, nàng tóc vàng xoay lưng bỏ đi. Không khí mát làm cho má nàng nóng lên. Nàng đi về đường lanval bằng ngã Faubourgde-la-Bane. Khi đi ngang qua Ngân hàng Tín dụng Tổng hợp, nàng đụng đầu một tên vô gia cư với bước chân loạng choạng. Lên tới trên dốc cao, nàng thở hổn hển. Nàng hút thuốc quá nhiều và đang quyết tâm bỏ thuốc.

Phía sau, ở con đường bên dưới, một chiếc xe hơi quanh cua thật chậm để phóng nhanh ngay sau đó. Sophie Montebran đẩy cánh cổng ra, bật đèn lên, nàng bước lên tầng lầu một cách khó khăn nên phải tì tay vào thành cầu thang Căn hộ đây rồi. Một cái xô thật mạnh đẩy người nàng ra phía trước. Khi nàng chưa có cơ hội để la thì một sợi dây thép đã quấn quanh cổ nàng, khiến nàng mất thăng bằng. Sợi dây siết chặt thêm, làm nàng không thở được nữa. Nàng vặn cong người, miệng há thật to tìm kiếm nguồn không khí cần thiết cho sự sống. Sức lực mất dần trong cơ thể nàng, hai tay trở nên nặng trĩu như một con rối cột ở đầu dây tử thần.

"Mày cũng thế, mày muốn như vậy phải không, đồ con điếm hôi thối!" Người phụ nữ rũ người xuống như một miếng giẻ rách trên tấm thảm nơi cửa ra vào. Một con dao bấm lấy đi một nút áo, nhẹ nhàng như người ta cắt cổ gà.

Cái xác đã lạnh cứng. Cái chết xảy ra đã hơn mười giờ rồi. Viên pháp y đã kết thúc cuộc khám nghiệm tại chỗ với nhiều lần sửa đổi các từ chuyên môn trong máy ghi âm bỏ túi của ông ta. Ông công tố hỏi Mallet:

– Anh cũng chưa nghĩ ra tại sao hung thủ lại gửi cho anh các nút áo của nạn nhân à?

Câu hỏi hơi kỳ quặc. Nếu biết được thì cuộc điều tra đã trở nên dễ dàng hơn nhiều. Ý định trả lời vị thẩm phán là anh có một ý tưởng về chuyện này, làm anh cảm thấy ngứa miệng. Chỉ để xem hiệu quả ra sao mà thôi.

– Tiếc là không, anh lại đơn giản đáp. Như thế.

Ông công tố đi nói chuyện với ông dự thẩm cùng ông chánh thẩm và viên pháp y trước cửa căn hộ. Mấy người này bàn cãi với nhau như những lúc phai có một quyết định quan trọng. Trong lúc đó căn hộ được lục soát hết sức tỉ mỉ.

Không một dấu vết nào, không một chứng cứ gì có thể sử dụng được. Cả trên cánh cửa và trên khung cửa.

Chúng ta tiếp tục vui đùa nữa đây, Madelin cần nhần.

Vị công tố bước trở lại, nói với Madelin.

– Đương nhiên là không một lời nào với báo chí.

Ông vừa đưa ra lời nhắc nhở này cho ông thẩm vì muốn đích thân truyền huấn thị này. Vá lại, điều nay trở nên vô ích vì Mercier và Blanchard đang đứng chờ ngay chân cầu thang. Hai phóng viên này chụp hình lúc các vị thẩm phán bước ra cửa. Máy chụp ảnh chớp liên tục khi người ta đem cái xác đi. Bertrand Mercier níu tay Mallet lại khi anh đi ngang qua.

Thế nào? Vẫn y kịch bản cũ phải không?

– Tôi không thể trả lời gì được.

– Ít ra anh cũng nên cho tôi biết tên cô gái đó chứ?

– Anh chỉ cần lục lạo ở đây độ một giờ đồng hồ để biết tất cả thông tin như tôi vậy thôi!

– Như thế tôi chỉ biết được những gì người ta đồn đại những thông tin không được kiểm chứng. Anh muốn tôi viết một câu chuyện phịa trong tờ báo ngày mai sao?

Manet đứng đối diện với người phóng viên, tay để trong túi, vẻ mặt bối rối..

– Nghe đây! Anh hãy tự điều tra lại đi sau đó đến gặp tôi, tôi sẽ nói cho anh biết ý nghĩ của tôi. Được không?

– Tạm được.

Đằng sau họ là Blanchard, một nhà báo đối thủ. Blanchard lắt dễ thương và Mallet không muốn thiên vị bất cứ ai. Trước sự tức tối của Mercier, Manet đề nghị y như thế với người kia.

Quinet bước ra khỏi tòa nhà, ôm chiếc cặp xách của mình một cách khó nhọc. Madelin và Hemlel theo sau. Ông thanh tra trưởng đang cầm một vật gì đó trong lòng bàn tay.

– Cái gì thế? Mallet hỏi.

– Một miếng sắt để giày cũ, Madelin trả lời. Tôi tìm thấy nó trên cầu thang.

Có thể nó không liên quan gì hết, nhưng biết đâu đấy.

Lormier đã rời khỏi quán cà phê Hiện Đại với nỗi hoang tưởng trong đầu.

Coussinel gặp nhiều người khác giữ ông lại suốt cả buổi trưa. Khi ông bước ra, ông đi không vững nữa. Bước vài bước, ông phải ngừng lại để đốt lại điều thuốc cổ bước cho thẳng người. Đằng sau cửa kính, bà chủ tiệm bánh mì thấy ông đi tới. Coussinel mở cánh cửa ra.

– Aurélien lắt đâu? Ông ta ấp úng.

– Nó đã lên nhà rồi, ông Julien.

Julien lắt đầu. Tì lên thành cầu thang, ông khó nhọc bước lên từng bậc cho đến tầng hai. Ánh mắt của Véro giận dữ.

– Anh coi thường tôi quá mà?

– Thôi xin cô đừng đảo lộn vai diễn được không?

– Cái gì?

– Cô muốn tôi nói về tập ngân phiếu của tôi phải không?

– Tập ngân phiếu của anh? Anh bị ấm đầu hay sao vậy?

– Cô tưởng tôi là một thằng như thế nào đây?

– Thì đúng như anh đang là đấy. Một tên lảm cẩm kém suy nghĩ! Véro bật cười rồi nói tiếp. Thêm vào đó anh là một thằng nghiện rượu.

Coussinel xanh cả mặt.

– Thôi nín đi Véro! Tôi không thể nào ngờ cô lại dám như thế!

Dám cái gì?

– Rằng cô dám trộm tập ngân phiếu của tôi.

Véro đi lòng vòng trong căn phòng.

Điên rồi! Anh thật sự điên rồi! Tôi có thể làm gì được với tập ngân phiếu của anh chứ? Nói đi! Anh không có một đồng xu trong đó Vả lại không có gì chứng minh là tôi đã lấy nó. Thằng Yvon của anh! Nó không tốt lành gì đâu, anh có biết không?

Coussinel không thể kiềm chế được nữa và cái bạt tai trúng mặt Véro, làm nàng sững sờ.

Tia chớp tóe lửa. Con phần nộ bùng lên trong mắt nàng tóc nâu, nét mặt biểu lộ nổi hận thù, mặt nàng biến dạng, xấu đi.

– Anh đánh tôi phải không? Nàng lặp đi lại nhiều lần, và dùng hai tay đẩy người đàn ông ra phía sau. Được rồi, để tôi nói cho anh nghe! Phải, tôi đã lấy tập ngân phiếu đó Tôi dùng nó để mua quần áo mà anh không bao giờ muốn mua tặng cho tôi! Tôi tự hỏi tại sao tôi lại phí thời giờ để sống với một thằng tồi như anh vậy? Anh có nhìn lại mặt mình chưa? Anh đã thấy nó chưa? Điều đó có thể giúp cho anh bớt cái tính bủn xỉn đi!

Coussinel đứng chết trân! Ông run lên vì cay đắng, vì ghê tởm. Như một chiếc lá trong cơn gió. Véro nhìn thấy điều này.

– Tôi ghê tởm cô! Cuối cùng Coussinel cũng thốt ra được lời này. Tôi nên đuổi cô ra khỏi nhà. Véro cười lớn tiếng.

Tôi có thể cuốn gói đi ngay nếu như anh muốn!

Nàng chạy đi lấy chiếc túi du lịch, vút lên giường rồi mở cửa tủ ra.

Aurélien vừa thò đầu vào khe cửa. Lulien không thể tránh ánh mắt tò mò của nó. Ông do dự, nín tay Véro lại.

- Chờ một chút được không? Em không cần phải nổi nóng như thế!
- Nổi nóng à? Trong căn nhà này anh sống thoải mái quá mà!
- Cô đem Aurélien theo phải không?
- Dĩ nhiên rồi.

Véro nhét quần áo vào trong túi xách. Hai cặp mắt âm thầm nhìn theo các cử chỉ kia. Nàng chỉ lấy những thứ cần thiết, gài miệng túi lại.

- Tôi sẽ trở lại lấy những thứ còn lại. Aurélien, đi thôi con!

Ngay lúc đó cánh cửa mở ra. Yvon Coussinel bước vào Véro dùng đứa bé và túi đồ hất anh ta qua một bên.

Nàng xuống vài bậc thang trong khi Julien cố gọi nàng trở lên.

- Thôi em đừng làm như thế! Trở lên đây đi!
- Mặc kệ nó, để cho nó cút đi cho khuất mắt! Thằng con ông nói xen vào.

Đúng ra ông phải tống cổ mẹ ta từ lâu rồi!

Véro không xoay đầu lại. Julien không đòi nàng trả lại tập ngân phiếu kia.

Ông bất cần. Đứng lặng người trên bậc thang, ông ngóng chờ tiếng đóng cửa bên dưới, nhưng lại nghe một giọng nói yếu ớt:

"Tạm biệt Coulmet". Ông từ từ đóng cánh cửa lại như muốn kéo dài màn kết cục này. Ông vẫn mong họ trở lại phía sau lưng ông "Hãy chờ đó Coullnet!" Nhưng không nghe thấy giọng nói bé bỏng dễ thương này.

- Rảnh nợ đời! Yvon Coussinel thốt lên khi bật chiếc tivi Con này đã làm phiền chúng ta nhiều rồi đấy.

- Julien không nói tiếng nào. Thằng con liếc nhìn ông.
- Ông tiếc rẻ con dĩ thời tha đó à?

– Chuyện đó liên quan gì đến mày?

– Không gì hết, nó chỉ làm tôi buồn cười mà thôi.

Ông nghĩ gì thế? Rằng ở tuổi sáu mươi tám, ông vẫn có thể làm cho nó nề ông à?

– Mày để cho tao yên được không?

Ánh mắt của Yvon Coussinel trở nên đăm đăm, tàn bạo.

– Điều hay nhất có thể xảy đến với nó là nó theo mấy con kia.

Julien bỏ ra khỏi phòng. Trong nhà bếp, ông mở một chai bia và đốt một điếu thuốc. Ở phòng bên cạnh thằng con vẫn cần nắn. Chương trình tivi không hay, hắn đứng lên xô ghế, tắt cái tivi. Hắn mặc áo bludông vào bỏ ra khỏi nhà.

Julien ngồi lại một mình trước lon bia uống dở dang.

JEAN LOUIS VIOT

CẠM BẮY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 10

Chung quanh Mallet các nhân viên kia đưa ra vô số cười nhận xét. Francois Grimbert và Franck Lefebvre bên Cảnh sát Hình sự cũng có mặt. Hội họp, thảo luận... Trước hết là với các vị thẩm phán, sau đó với ông phó thị trưởng. Phòng làm việc của ông sếp là khung cảnh của một biển cố. Lần hồi nó có vẻ như của mấy tên tâm thần. Đây là lần đầu tiên ngành Tư pháp huy động nhiều tương tự ngành Xã hội.

Roger Vallois đã lấy ra các hồ sơ cá nhân của Régis Belmonte và Paul Caron, bị bắt gặp hai lần riêng biệt cùng Véronique Chambrier. Việc kiểm tra thời khóa biểu của họ đã loại trừ họ ra khỏi vụ án. Tuy nhiên Belmonte và Caron đã cho lời khai của mình. Tên bị mọc sừng bị vợ bắt quả tang cùng với một phụ nữ khác trong phòng khách sạn Continental. Còn tên tình nhân của bà Belmonte vẫn hơn hờ với cái bẫy giăng cho người chồng bà này. Belmonte không hề nghi ngờ kế thuật kia, điều mà đương nhiên các nhân viên điều tra sẽ không bao giờ tiết lộ.

Paul Caron có quen với Sophie Montebran. Một người phụ nữ tự do, lẳng lơ nhưng không gây chuyện. Không có gì báo trước một kết cục như thế. Việc nàng ta mất tích khiến ông sửng sốt hơn là chính bản thân cô nàng. Còn về tên nịnh đầm trên chiếc Alpine, người tình cuối cùng của nàng tóc vàng khêu gợi, người ta đã tìm được anh ta tại Quận 18 ở Paris và từng đã bị Biệt đội 2 Cảnh sát Hình sự hỏi cung. Do kinh hoàng, tên này đã trưng một bằng chứng ngoại phạm vững chắc như bê tông.

Trong lúc này, nhân viên trực bàn tiếp tân đã thiết lập thật chu đáo danh sách những người đến liên hệ bàn tiếp tân trong suốt buổi sáng. Ngoài cái tên Véronique Chambrier, ngón tay của viên thanh tra lướt theo các tên không hề có một chút liên quan đến vụ án.

– Có một điều lạ, Mallet nói xen vào, án mạng chỉ xảy ra vào lúc tối thứ năm hoặc trong đêm thứ năm rạng thứ sáu mà thôi.

– Đúng thế, Grimbert nhìn nhận. Điều này lạ thật đấy.

Trước sự ngạc nhiên của Mallet, ông trưởng Madelin không bình luận gì về điều này. Các cuộc tranh luận lại tiếp tục sôi nổi hơn. Các giả thuyết được đưa ra tới tấp, thay đổi tùy theo các trí tưởng tượng phong phú. Cuộc họp trở nên phù phiếm. Mallet thở dài, đầu anh lại nhức như búa bổ. Anh bỏ ra ngoài, để các đồng nghiệp ở lại với ảo tưởng của họ.

Tại đại sảnh, Mallet nhận ra một tên mà anh đã bắt nhiều lần, đang móc hết túi ra cho vào hộp đựng đồ khám xét. Vừa thấy anh, tên kia liền nói ngay.

– Thừa thanh tra, tôi có thể nói chuyện với thanh tra?

Mallet biết quá rõ điệp khúc này. Trước khi bị nhốt, người ta thường khai ra vô số điều để chạy tội, với hy vọng có thể mặc cả sự tự do không chắc chắn, nếu không muốn nói là không thể có.

Mallet không trả lời, bước lại hỏi nhân viên phụ trách. "Một vụ giết bóp." Viên hạ sĩ trả lời ngắn gọn.

Tên bị bắt lại gọi tiếp.

– Ông thanh tra!

Nhưng Mallet không muốn nghe một tên đã tái phạm quá nhiều lần, anh làm dấu mờ hồ với bàn tay, không nói không rằng quay lưng bỏ đi ra ngoài.

Bên ngoài, mặt trời lúc xế chiều nhắc nhở rằng anh đã bỏ phí một ngày ảm áp. Cách đó một trăm bước là hải cảng. Mallet, đầu trống rỗng, đi về hướng ấy một cách máy móc. Tay trong túi, anh bước dọc theo cầu tàu, sát mé nước để có thể nghe được tiếng "flip, nop" của nước vỗ vào mạn các chiếc tàu đang neo tại đó.

Tiếng vỗ bập bênh giúp tâm trí anh tỉnh táo hơn, giảm bớt cơn nhức đầu.

Anh thở thật sâu và có cảm tưởng như là mới được thở trong suốt ngày nay. Từ lúc sáng đến giờ, anh cảm thấy bất định. Bắt đầu với một sự thức dậy khó khăn, sức lực yếu hơn lúc đi ngủ... Anh đã khạc nhiều lần với quyết tâm giảm bớt việc hút thuốc. Cạo mặt một cách bất cẩn nên bị vài vết đứt, một giọt máu đỏ trên cổ áo, một tách cà phê chỉ hơi ấm... Bị trễ giờ chỉ đến 9 giờ 45, anh mới có mặt tại đại lộ Clémenceau, đối diện với Trụ sở Cảnh sát. Dòng lưu thông vào giờ này làm anh có cảm tưởng đây là một cơn lũ. Anh giậm chân tại chỗ gần bảy phút trước khi dám băng qua đường. Nơi tiếp tân dành cho anh một ngạc nhiên. Bốn người đang ngồi chờ. Mallet quên bég hôm nay là ngày trực của anh. Viễn cảnh phải tiếp các người kiện cáo này suốt buổi sáng đã đánh mất hết phần còn lại của tinh thần anh.

Trên lầu một, các đồng nghiệp đang tranh luận sôi nổi, chế nhạo anh – Thế nào? Ở dưới họ sốt ruột lắm đấy!

Chuối khiếu kiện bắt đầu. Trộm, cố ý đả thương, chuyện xích mích giữa hàng xóm, mất cắp xe hơi... và cái điện thoại đáng ghét kia nữa.

còn hai người nữa đang chờ anh.

Sự hiện diện của Véronique Chambrier và việc khám phá một vụ án mạng khác đã cứu thoát anh khỏi công việc nhàm chán này.

Giờ thì anh cảm thấy khỏe hơn. Đầu cầu tàu là nơi ẩn dật của anh, dù cho đó chỉ là thời gian xả hơi bấp bênh. Hình ảnh của Sophie Montchran vẫn theo đuổi anh, luôn cả Coussinel. Một sự kết hợp kỳ lạ. Tâm trí anh không thể loại bỏ được hình ảnh của ông già này với cách dùng móng tay hết sức đặc trưng để nhét thuốc vào lại trong miệng... Giống y hệt miệng được tìm thấy cạnh xác của Muriel Baron. Rồi các lời nói của Véronique Chambrier còn vang vọng nơi tai anh "Hắn giúp một tay cho Vandigue, người bán xe đạp tại khu vực Saintlacques" Nàng nói về thằng Coussinel con.

Sửa xe đạp, dây cáp thắng, án mạng... Kết quả thường tình thôi. Coussinel cha? Coussinel con? Đúng nhưng tại sao? Thêm vào đó, tại sao cắt đi một cái nút trên áo của nạn nhân để gửi cho anh? Mallet! Có sự liên hệ nào giữa các án mạng đó với chính bản thân anh không? Anh suy nghĩ nát óc, lục lạo, rà soát lại hồ sơ lưu trữ nạn, óc để suy nghĩ nhưng vẫn không tìm được một điều gì đó, dù xa hay gần, có liên quan đến vụ này. Sau lưng anh có tiếng còi hụ của xe cấp cứu. Theo bản năng, anh xoay đầu lại nhìn theo chiếc xe. Sự mệt mỏi còn chưa một khoảng trống cho sự tò mò của anh, lôi anh đi theo các con đường của thành phố, đến góc đường La Morinière.

Tiệm bánh mì cách đó hai mươi thước. Ở trên cao, ngay dưới các nóc nhà là các cửa sổ của nhà Coussinel. Mallet đi ngang cái hành lang dẫn vào tòa nhà cũ kỹ này, do dự một lúc, tiếp tục bước tới, rồi ngừng lại để đi ngược trở lại. Đồng hồ đồ 21 giờ, với bản năng nghề nghiệp ngấm ngấm, anh liền quyết định. Anh lên cái cầu thang đồ nát, ngừng tại tầng hai và lắng tai nghe. Im lặng hoàn toàn, một sự im lặng nặng nề khiến anh hoang mang. Anh định đi ngược xuống nhưng một tiếng leng keng từ bên trong buộc anh phải chú ý. Anh lắng tai nghe tiếp.

Không, anh không lầm. Có người nào đó trong căn hộ. Có thể chỉ một người.

Coussinel? Con ông ta? Hay là Véro? Thêm một khoảnh khắc do dự nữa. Anh gõ cửa. Có tiếng lê dép bước ra mở cửa. Khuôn mặt sừng sốt của Julien Coussinel thờ ra khe cửa.

– Ông đó hả? Ông ta ngạc nhiên hỏi.

– Tôi xin lỗi đã quấy rầy, nhưng tôi muốn hỏi ông vài điều sẽ không lâu

Đâu.

– Ô không có gì đâu, mời ông vào.

Coussinel nép người qua. Ông sửa lại cái áo sơ mi cho thẳng vì một vật đang bỏ trong cái quần bố màu nâu.

– Mời ông ngồi. Tôi đang định uống một lon bia đây. Tôi có thể mời ông một cái gì đó không?

Cám ơn, nhưng tôi chưa ăn tối.

– Như thế ổn thôi hãy dùng một ly khai vị nhé! Uýt ky hay anít?

– Xin ông một ly anít vậy!

Ông già bảy mươi tuổi này có ánh mắt buồn bã, cách nói chuyện chậm chạp, bước chân không vững chắc.

Mallet nghe tiếng lục lạo trong bếp. Ông nhận ra tiếng cánh cửa tủ lạnh, tiếng nước đá rơi vào ly, tiếng lách cách của các chai va chạm vào nhau, tiếng của vòi nước.

– Điều gì đã khiến ông đến đây, ông thanh tra?

Coussinel hỏi ngược ra.

– Không có gì quan trọng, phải không? Ông già cố hỏi tiếp với giọng lo âu hơn.

Ồ không! Nói cho đúng không có gì liên quan đến ông cả.

Tiếng ly chai lại loảng xoảng. Ông già xuất hiện trở lại với một bình nước, hai cái ly và một tô nước đá.

– Tôi nghe ông đây, ông ta nói trong khi bước lại tủ lấy chai rượu anít.

Ông ta rút với bàn tay run rẩy.

– Tôi sẽ uống cùng ông vì tôi cũng chưa ăn tối. Thế nào?

– Về chuyện của Sophie Montebran, anh nói ngay vào vấn đề. Nhưng có thể ông đã biết rồi cũng nên.

– Biết rồi? Biết cái gì mới được chứ?

Sự im lặng của Mallet là sự trầm tĩnh của một cảnh sát điều tra đã nắm rõ tất cả các chứng cứ.

– Ông không muốn nói là...

– Tiếc thay! Người ta mới tìm thấy xác của nàng lúc sáng nay.

– Bị siết cổ, như các nạn nhân trước, phải không?

Viên thanh tra xác nhận bằng một cái gật đầu.

– Nhưng các ông đang che chở cô ta kia mà!

Mallet nhăn trán, thở dài. Bắt buộc ông phải nhìn nhận sự vụng về đã đưa Sophie Montebran đến cái chết. Ông định biện minh việc này tương tự vụ mưu toan ám sát Véronique Chambrier, nhưng lại thôi.

– Lần này nó không còn cơ may thoát thân được đâu!

Coussinel tuyên bố, giọng bị rè.

– Hy vọng là như thế!

Ông già ngồi xuống ghế và sự im lặng giữa hai người kéo dài vô tận.

– Xin lỗi vì đã đem tin tức chẳng mấy tốt đẹp đến ông, viên thanh tra nói.

– Ghê rợn và đáng ngại!

– Đúng thế, nhưng hình như tên giết người có một mục đích duy nhất:

đó là loại bỏ một số phụ nữ.

– Và Véro là một trong số đó, Coussinel nhận xét liền sau đó một cách sáng suốt.

Bối rối, Mallet né tránh vấn đề này.

– Cô ta không có ở nhà sao? Anh hỏi đơn giản.

Đến lượt ông già tỏ ra lúng túng.

– Nàng đã bỏ đi với thằng nhỏ rồi.

Lâu chưa?

– Được hai giờ rồi.

Mallet suy nghĩ. Nếu muốn tham gia vào cuộc chơi, Véro phải báo cáo cho sở cảnh sát một khi nàng dịch chuyển. Đó là điều mà họ đã thỏa thuận trong lần gặp mặt cuối cùng.

Ông có biết cô ta đã đi đâu không?

– Không! Không một mảy may nào. Và trước vẻ mặt u sầu của viên thanh tra, Coussinel nói thêm:

ồ, tôi không bận tâm đến cô ta đâu, tôi chỉ tội nghiệp cho đứa bé mà thôi".

– Xin ông đừng lo nhiều, mấy người đồng nghiệp của tôi trước sau cũng sẽ tìm ra cô ta.

Vừa thốt các lời này xong, Mallet mới nhận thấy tầm quan trọng của chúng.

Anh đọc được trong ánh mắt của Coussinel " Và nếu chuyện đó xảy ra giống như Sophie Montchran thì sao?

– Con trai của ông thế nào rồi?

– Nó đi dạo đâu đó không rõ.

– Anh ta có công việc làm ổn định không?

Tiếc là không! Nó không có học hành gì nhiều nhưng làm biếng như hủi vậy.

– Tôi nghĩ anh ta là thợ máy phải không?

Coussinel nhăn mặt.

– Tại sao ông lại nói thế?

– Lần cuối cùng khi rời khỏi nhà ông, tôi đã đối mặt với Yvon trên bậc nhĩ và tay của anh dính đầy nhớt.

– Nói cho đúng, nó làm công việc lật vật cho Vandigue, người bán xe đạp. Đủ để nó mua thuốc hút. Việc đó giảm bớt một phần tiền tôi phải chu cấp cho nó. Với đồng lương hưu tôi đâu thể làm gì khác được. Tôi có một ít tiền giúp tôi sống tạm đủ, nhưng một khi một bên là Véro còn bên kia là nó thì số tiền đó có thấm thía gì đâu.

Coussinel nâng ly lên, buộc Mallet phải bắt chước theo.

– Ông nghĩ cuộc sống như thế có chán không chứ? Ông già nói tiếp. Có một thằng con cứ sống bám vào mình như thế và một... người bạn gái không hề biết ơn... ông cụng ly một lần nữa, làm như thể rượu anít này không thể chờ người.

Điều tệ hại nhất là nàng dẫn thằng bé đi theo.

– Rồi nàng sẽ trở lại thôi, Mallet nói cầu an.

Tôi không tin chuyện đó đâu.

Viên thanh tra nhìn quanh căn phòng ngấm cái tủ búp-bê, các bưu thiếp và các tờ lịch mất góc, đến các mô hình xe tải thu nhỏ và bức ảnh đầy bụi của Marcelline.

Trên lưng tựa một chiếc ghế, một áo bludông giả da cũ kỹ.

– Tôi có một cái giống như thế, viên thanh tra nói phịa.

– Giống như cái này à?

Một bludông giả da.

– Cái này đã tả toi rồi nhưng thằng con tôi vẫn mặc nó. Về quần áo, đối với nó thì khỏi phải nói rồi.

– Có thể Yvon cần một người đàn bà.

Coussinel thở dài, chán ngán.

– Theo lời của nó, thì tất cả bọn đàn bà đều cùng một giuộc.

– Nhưng đôi khi anh ta vẫn đáp ứng lại các nhu cầu của tạo hóa chứ?

Một cái bữu môi thay cho câu trả lời. Ông già rót thêm hai ly rượu khác.

– Giá mà nó kiếm được một ai đó để rời khỏi căn nhà này thì hay biết mấy!

Ông có tưởng tượng được sự nhẹ nhõm của tôi không? Nhưng tiếc là chuyện đó sẽ không sớm xảy ra.

Ông ngừng một lúc rồi nói tiếp:

– Mà thôi! Toàn là chuyện không đâu. So với cả vụ án mạng. Đương nhiên đây không phải là một cuộc điều tra dễ dàng. Nhất là khi tên sát nhân không để lại dấu vết gì hết.

– Không gì hết à? Chưa chắc đâu!

Định đưa ly rượu lên, Coussinel ngừng ngay động tác này.

– Các ông tìm được một cái gì đó à?

– Hai ba cái linh tinh có thể trở thành tang vật. Nhưng hiện giờ, không có chứng minh chúng thuộc về tên sát nhân.

Ông già chìm trong suy tư.

– Tiếc là tôi không thể giúp gì được cho ông, cuối cùng ông ta nói.

– Đương nhiên rồi.

Hai người uống rượu trong im lặng.

– Tôi có gặp Lorlnler, đột nhiên Coussinel ấp úng. Bây giờ anh ta tự buộc tội mình. Ông nên biết đó là khi anh ta đã uống nhiều rượu rồi, như tôi ấy mà.

Mallet để cho ông ta kể câu chuyện, rồi cuối cùng mỉm cười.

– Riêng tôi, tôi không cho viên hoa tiêu là thủ phạm, nhưng tôi có thể lầm.

Coussinel quan sát viên thanh tra qua làn khói thuốc.

– Công việc của ông thật hấp dẫn, ông nhận xét.

Đôi khi đúng như thế. Nhưng đâu phải chỉ có các vụ điều tra như loại này.

Các vụ lớn thường do bên Cảnh sát Hình sự thụ lý. Mallet ngừng một chút trước khi xác nhận thêm. Nhưng điều đó không ngăn cản sự phối hợp của chúng tôi khi cần. Bằng chứng là vụ này đây.

– Tên giết người này, tôi nghĩ các ông sẽ có dịp tóm được cổ nó, đúng không?

Viên thanh tra trả lời bằng một cái nhún vai để cái ly không xuống.

– Một ly cuối cùng chứ?

– Tại sao không?

Rượu anít lại được rót vào hai ly. Đến lượt Mallet đốt một điếu thuốc.

Chứng đau đầu của anh đã biến đâu mất. Hai người đàn ông này uống rượu một cách thân tình như muốn gắn chặt sự cảm thông và hợp lực giữa họ.

– Được uống một ly rượu ngon là niềm vui duy nhất còn lại của tôi, Coussinel thú nhận. Vả lại nhờ nó mà chúng ta có cớ để nói chuyện.

– Ở đây yên tĩnh quá, Mallet nhận xét – Chỉ vào giờ này thôi, còn vào lúc sáng... với cái tiệm bánh ở phía dưới.

– Ông biết rõ gia đình Noget không?

Tạm tạm vậy thôi. Aurélien ở hàng giờ dưới đó. Ông thử nghĩ xem, với các thứ bánh ngọt như thế!

Coussinel xoay mặt đi chỗ khác, có lẽ vì nhắc đến đứa bé.

Còn Véro, nàng có nói chuyện với họ không?

– Đôi khi thôi! Chào vào lúc sáng, lúc tối. Ông biết không, Véro chỉ nói chuyện khi nào cô ta thích, và nhiều khi là chỉ để mắng chửi người ta thôi.

– Ra thế!

Mallet nhìn vào đồng hồ. Đã 22 giờ.

– Thôi đến giờ tôi phải về rồi, anh nói với vẻ luyến tiếc – Ông hãy ở lại ăn một cái gì đó với tôi đi, Coussinel đề nghị.

– Không được, cảm ơn.

Tôi mời thật tình, không khách sáo đâu.

Tôi biết mà, nhưng thật tình không thể được.

Ông già làm mặt giận.

– Xin để lần khác, viên thanh tra nói tiếp.

Coussinel vội nhấc chai rượu.

– Nếu như thế ông hãy uống thêm một ly nữa đi.

Mallet trên đà đứng lên, bị chặn lại, đành phải ngồi trở xuống.

– Như thế này không hay đâu đấy, anh nhận xét.

JEAN LOUIS VIOT

CẠM BẦY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 11

Alô em đây. Anh xoay xở như thế nào không biết nhưng em phải gặp anh.

Em sẽ có mặt tại quán Neptune.

Véro đã gác máy, lơ đãng, tay vẫn để trên ống nghe. Thằng khốn này sẽ mau chóng có mặt tại đây, nàng chắc chắn như thế.

Ngồi trên mép giường, nàng ngắm nhìn căn phòng khách sạn với vẻ bất cần.

Cuối cùng Aulélien cũng đã ngủ.

Nàng đốt một điếu Marlboro mới. Điếu này là điếu thứ sau từ khi họ đến căn phòng này:

Đành phải chờ cho Thằng bé ngủ thiếp đi vì các câu chuyện mà nàng đã kể không thuyết phục cho lắm. "Coullnet, ông ấy biết nhả mặt thằng bé hờn dỗi nói. Véro không thể kiềm chế nổi bức dọc.

Nàng đứng lên, đi qua đi Lại, gõ nhẹ điếu thuốc trên miệng cái gạt tàn thuốc, vén màn nhìn ra ngoài nhưng cửa sổ chỉ cho thấy một khoảng trống tối om.

Aurélien cựa quậy, Véro bức tức, mong sao cho thằng nhỏ đừng thức dậy.

Không sao, hơi thở cho thấy nó đang ngủ say.

Điện thoại reo.

– Có một người đàn ông muốn gặp bà, giọng nói run run của người gác đêm.

Vài giây sau, Patrice Noget mở cửa phòng 304 bước vào ánh mắt ngơ ngác của người chủ tiệm bánh mì nhìn quanh căn phòng, dừng lại nơi cái giường mà Aurélien đang ngủ trên đó.

– Em làm gì ở đây như thế này, ông ta hỏi.

Nàng làm mặt bi đát.

– Tại ông già chết tiệt kia, hắn đuổi em ra khỏi nhà:

Hắn ghi ngờ mối quan hệ giữa hai chúng ta.

– Như thế thì tốt chứ sao, em được hoàn toàn tự do rồi. Bằng ánh mắt, Véro chỉ thẳng bé đang ngủ.

– Bây giờ em sẽ ra sao với thằng nhỏ này trên tay?

– Rồi đây chúng ta sẽ đi xa lo gì!

Véro nhún vai. - Tiền đâu? Anh từng nói với em là tiệm bánh mì của vợ anh kia mà.

– Đúng hơn là của mẹ bà ta. Nhưng anh sẽ được phần của anh, anh đang lo chuyện này!

– Trong khi chờ đợi, em không một xu dính túi. Patrice Noget lấy bóp ra, rút vài tờ giấy một trăm quan để xuống cạnh cái túi xách của Véro trên cái bàn nhỏ.

– Em cầm tạm số tiền này vì hiện giờ anh chỉ có bấy nhiêu đó trong người.

Véro nhăn mặt, nhét mấy tờ giấy bạc Vào trong ví đựng tiền.

– Tốt hơn. Hết, chúng ta nên tránh gặp nhau một thời gian, nàng nói Như thế sẽ cẩn thận hơn.

– Cẩn thận hơn là thế nào? – Chúng ta nên đề phòng mọi thứ:

Vả lại tên kia có thể kể hết mọi chuyện cho vợ anh. Ai mà biết được,. Và anh có thể bị tổng Ra ngoài đường với hai bàn tay trắng thì sao?

– Anh sẽ có em, tên mập làm duyên.

Véro bực mình, thở dài.

– Nếu như anh không thể nuôi em nổi thì cứ việc mơ cho thỏa thích.

Mặt của Noget trở nên xám xịt. Ông chụp vai Véro, lắc thật mạnh.

– Đó là tất cả những gì em dành cho anh phải không? Phải không? Đồ điểm thú! Sau tất cả những gì anh làm cho chúng mình.

Véro cố thoát ra khỏi gọng kiềm sắt kia.

– Bỏ em ra! Nàng nói trong kẽ răng. Bỏ em ra nếu không anh sẽ không bao giờ gặp Em nữa.

Tên vũ phu đành bỏ hai tay mình ra:

– Xin lỗi em, ông ấp úng ngượng ngùng. Anh sợ em bỏ rơi anh.

– Nếu như thế thì anh phải tỏ ra biết điều hơn. Khi em nói là chúng ta không nên gặp nhau trong một thời gian, đó chỉ vì lợi ích của chúng ta mà thôi, nhất là cho anh nếu anh muốn biết rõ.

– Tại sao nhất là cho anh?

– Anh phải hiểu là chúng ta không có những trở ngại giống nhau.!

Patrice Noget ngã người xuống cái ghế duy nhất trong phòng. Hai tay để thòng, ông nhìn Véro đốt một điếu thuốc khác. Thật chậm rãi, ông hình dung ra được sự việc và nghĩ là mình đang mơ. Cơn giận bùng nổ trong ông.

– Nhưng mà...

Nhưng có ích gì chứ!

– Anh không nên làm cái mặt như thế, Véro chế nhạo ông với vẻ đắc thắng.

Nàng mừng thầm vì tên mập này đã phụ thuộc nàng hoàn toàn. Tuy vậy, nàng vẫn lo các phản ứng của ông ta. Nàng biết là ông có thể tấn công, bóp cổ nàng kể cả việc có thể giết nàng chết bằng tay không. Nàng tiến lại gần, vuốt ve má ông.

– Anh không giận em chứ?

– Người đàn ông không trả lời. Nàng tỏ ra lo lắng.

Nàng từ từ quỳ xuống giữa hai chân ông ta, tháo sợi dây thắt lưng ra. Ông ngồi yên, xem nàng làm. Véro hành động nhanh hơn và ông bắt đầu rên rỉ. Sau đó nàng sẽ nhẹ nhàng tổng khử ông ta ra khỏi cửa.

– Khi mọi chuyện êm xuôi, chúng ta sẽ gặp lại, nàng tráo trở nói.

Người chủ tiệm bánh mì xoay lại nhìn ba lần trước khi bỏ đi. Tựa lưng vào cánh cửa vừa đóng lại, Véro thở ra.

Aurélien vẫn đang ngủ. Véro đi lòng vòng trong căn phòng và cuối cùng Quyết định. Nàng mặc áo bludông vào, đeo túi xách lên vai, nhanh chân bước ra cửa.

Tại quầy tiếp tân, nàng cho gọi một chiếc tắc xi, bước vào buồng điện thoại công cộng để gọi cảnh sát.

Tôi sẽ ở tại quán Neptune suốt đêm nay, có thể sẽ tạt qua quán Duquesne. Vì thế nếu các ông muốn thì tìm ở đấy. Nàng tươi cười khi nghĩ đến nét mặt người cảnh sát vừa nhận tin này. Chiếc tắc xi đang chờ nàng bên ngoài.

– Đến quán Cupidon, nàng bảo tài xế với giọng thách thức.

Quán Cupidon lớn, có dáng vẻ của một chiếc hộp đựng giày. Nó buộc người ta nghĩ đây là một con thuyền được vá vúi lại che giấu sự nghèo nàn trong các góc tối đen. Ông chủ, Pascal Sartini, vào khoảng bốn mươi, tóc thưa, mặt rám nắng, nói giọng miền Nam. Bằng con mắt nhà nghề, ông quan sát tất cả những người khách đứng trước ngưỡng cửa tiệm ông, trước khi bật chốt điện.

Chỉ có vài khách trong tiệm. Một cặp người Anh, hai dân chơi người Paris, ba lính hải quân và một ông già đơn độc năm mươi tuổi.

Đứng sau quầy, Sartini được Natacha phụ giúp, một cô nàng tóc nâu hai mươi tám tuổi, thích được đàn ông ngắm nghía và chắc chắn cũng đã lợi dụng việc này.

Mallet nhìn ông ta qua ly rượu của mình. Cách đây hai mươi phút, anh không thể nào ngờ là anh sẽ đến nơi này. Khi vừa ra khỏi nhà Collssinel, anh ngà ngà say và gió đêm làm anh cảm thấy dễ chịu. Trước đó anh định tản bộ ra biển, nhưng khi anh đi ngang cầu tàu, mùi thơm của các nhà hàng khiến anh cảm thấy đói bụng. Sau khi ăn một miếng lát dạ, anh đi về phía quán Cupidon.

Pascal Sartini tiếp đón anh hết sức nồng hậu vì Mallet quen với người này lâu lắm rồi. Từ khi mở tiệm, hơn một chục năm rồi, Sartini chưa hề làm điều gì buộc người ta phải chú ý. Ông không phải là người xấu, nhưng thỉnh thoảng ông vẫn tiếp vài tay anh chị để giữ mối giao hảo với thế giới ngầm.

Cũng vì lý do này mà thỉnh thoảng Mallet đến thăm Sartini. Đêm nay anh muốn đến đây để nói chuyện với Sartini về tên cướp trạm intemlarché. Viên thanh tra biết chắc như đinh đóng cột là ông chủ quán Cupidon có thể đã tiếp tên cướp rồi dù không biết chính xác hẳn là ai.

Nhưng không thành vấn đề. Đây cũng là một cách để cập nhật các thông tin đang thiếu sót.

Sartini cố tỏ ra lễ độ.

– Nhưng anh làm thế nào để có thể bắt tôi phải đoán ra được Richard?

Mallet mỉm cười bởi giọng nói vui tươi của ông ta. – Thì anh phải biết đánh hơi chứ!

– Tôi đâu thể nào nghi ngờ tất cả mọi người? Anh thừa biết điều này mà.

– Anh không thể buộc phải biết chuyện đó được. Từ tên cướp qua Véro chỉ cần một bước mà thôi, một bước chân mà Sartini không vượt qua. Mallet giúp ông ta.

– Thế con Véro có mặt hôm đó, nó có thường đến đây không – Lúc sau này thì thường hơn.

– Anh biết rõ nó không?

– Sơ sơ vậy thôi Tôi chỉ biết là nó bồ với các cô gái đã bị..... Sartini bỏ lửng câu nói, có thể vì e ngại.

– Máy cô kia cũng thường đến đây phải không?

– Thịnh thoảng thôi.

Người chủ quán cúi đầu xuống như thể để suy ngẫm.

– Đúng là một thảm kịch. Tôi buồn nôn vì những chuyện như thế. Tôi có vài người khách mà bây giờ họ không dám đi đêm nữa, vì sợ bị giết chết. Phải không Natacha?

Sattini đưa người pha rượu của mình ra làm nhân chứng rồi bỏ đi thu tiền của khách. Các loa được gắn trên các góc nhà đang phát ra một điệu nhạc êm dịu của đài FM.

Mallet nhâm nhi ly pepperlnt của mình, dụ dỗ thuốc rồi gọi tinh tiền.

– Đó là phần của tôi, Sattini đáp lại.

Viên thanh tra nhún vai nhưng vẫn bỏ lại quầy một tờ giấy bạc.

- Anh không nên làm như thế!
- Nhưng tôi thật lòng mà.
- Nếu thế thì cho tôi một ly khác vậy.

Khóa điện kêu rè rè, cánh cửa được mở ra. Véro bước vào. Sự ngạc nhiên lộ rõ trên khuôn mặt nàng.

Nàng không hiểu gì cả, dù nàng đã nói với cảnh sát là nàng sẽ có mặt tại quán Duquesne kia mà. Sự hiện diện của viên thanh tra báo trước điềm không hay. Thêm vào đó nàng đang mặc cái váy jean và áo thun xỏ dây mua bằng tập ngân phiếu của Coussinel. Nhưng Véro đâu phải thuộc loại người dễ bị lúng túng. Con mắt nghề nghiệp của nàng đã nhìn thấy hai cái ly trên quầy. Tên cảnh sát này uống cùng ông chủ quán. Một sự ngẫu nhiên? Tại sao không chứ? Tuy vậy nàng không mấy tin vào sự tình cờ Nàng phải hết sức cảnh giác.

Nàng táo bạo tiến lại gần.

- Thế nào, ông thanh tra cuộc điều tra đã dẫn ông đến đây phải không?
- Không hẳn là cuộc điều tra. Gọi là linh tính thì chính xác hơn.

Ông chủ quán chồm người lên quầy để hôn Véro. Bằng một giọng vui tươi, ông nói Thế nào Véro, cô khỏe chứ?" Và tế nhị bắt buộc, ông trở về công việc của mình.

- Tôi không ngờ tối nay lại gặp cô tại đây, viên cảnh sát thú thật với nàng, Véro quan sát viên thanh tra. Không còn nghi ngờ gì nữa, ông ta đang chọc giận nàng.
- Nói cho đúng, tôi cũng thế. Làm sao ông đoán ra – Đoán được cái gì?

Nàng quả quyết là ông cố tình nói như thế!

- Là tôi sẽ đến đây.

Mallet chưa hề gặp phải tình trạng bối rối.

- Chuyện trẻ con đó mà, ông ta nói đùa, không quả quyết Cô dùng cái gì chứ?
- Một ly rượu.
- Nhưng đúng ra cô phải đang phải ở đâu vậy?

Véro nhún vai, dò ý nghĩ của viên cảnh sát.

Ông biết rồi còn gì. Tôi đã báo là tôi sẽ có mặt tại quán Duquesne.

Mallet hiểu ngay. "Đồ ngốc!" ông thầm nghĩ. "Cô ta không hiểu gì cả" ông muốn hạch sách cô ta, rất muốn nói toạc ra rằng cô sẽ là nạn nhân kế tiếp.

Nhưng mặc kệ, đó là công việc của nàng ta.

– Cô đã biết chuyện của Sophie Montchran rồi, phải không?

– Rồi nàng lạnh lùng đáp lại.

– Tôi cứ nghĩ là chuyện đó sẽ làm cho cô buồn lo hơn thế.

Nàng tóc nâu nhâm nhi ly sầm banh của mình, nhìn thẳng vào mặt của Mallet.

– Tại sao phải khóc những người đã chết, việc đó đâu có làm cho họ sống lại đâu.

– Bản thân cô cũng suýt bị như thế, ông nhấn mạnh điểm này.

Véro không trả lời, chỉ thở dài mà thôi.

– Tôi không hiểu làm cách nào tên hung thủ cùng một lúc có thể có mặt ở hai nơi.

– Có lẽ hẳn phải chạy như ngựa.

– Dù có chạy mau đến đâu đi nữa, việc đó không thể xảy ra được.

– Tôi không hiểu được.

– Giữa chúng ta mà thôi, tôi cũng thế, viên thanh tra mưu mẹo trả lời. Trừ khi có hai tên giết người.

Véronique Chanbrier tỏ ra bối rối. Nàng híp mắt lại nhìn viên cảnh sát. Nàng đang tự hỏi không biết người này có đang đùa cợt với nàng hay không nữa.

– Tại sao không chứ? Cuối cùng nàng phải chấp nhận. Các ly đã cạn, Véro.

Gọi Sartini.

– Cho thêm một ly giống vậy đi, Pascal!

Mallet không phản đối vì đây là cuộc chơi mà.

– Tôi có gặp Coussinel, anh bất ngờ nói thế. Ông ta tuyệt vọng vì chuyện cô bỏ ra đi.

Nàng nhún vai.

– Ông ta nên bớt uống rượu thôi. Vả lại tôi có phải là vợ ông ta đâu.

– Hình như ông ta quyến luyến thằng bé, Manet nhận xét. Đôi mắt được đánh phấn một cách quá đáng mở to.

– Ông ta nhờ ông biện hộ cho ông ta à?

– Không đời nào Cứ cho là tại tôi thương hại ông ta.

Véro phì cười.

– Ông đùa đấy à! Một ông già trụy lạc như thế đó à! Ông ta có thể dụ dỗ mấy đứa bé gái chứ chẳng chơi. Nàng nhấp một ngụm rượu rồi nói tiếp. Tôi không được biết là cảnh sát cũng quan tâm đến tình cảm nữa chứ!

– Cũng không lạ đâu!

Véro mời anh một điếu thuốc. Nàng uốn bộ ngực làm căng phồng chiếc áo thun. Quanh họ người ta vẫn nói chuyện huyền thuyên, không ai để ý đến họ, ngoại trừ một người đang ngồi trong kẹt có thể hẳn ta đã nhận ra viên thanh tra.

Véro tiếp tục vui đùa một cách ngạo mạn.

– Khi tôi nghĩ đến việc đang ngồi đây uống rượu với một tên cóm.

– Cô không nên cho đó là một điều không hay, viên thanh tra mỉa mai đáp lại.

– Ồ, không đời nào. Tôi có quyền uống rượu với ai tùy ý thích của tôi.

– Đúng như thế Mallet kết luận và nâng ly rượu của mình lên.

2 Giờ 30. Manet ra về. Anh ngừng ngay trạm Điện thoại đầu tiên để báo cho đồng nghiệp biết là Véronique Chanlbrier đang có mặt tại quán Cupidon.

Cũng may vì các bạn bên An ninh đang mòn mỏi chờ đợi một cách vô ích trước cửa quán Duquesne.

Vài giọt mưa rơi. Mallet bước nhanh hơn. Chúng đau đầu lại bộc phát, cả sự mệt nhọc. Đúng ra anh phải trở lại nhà Coussinel. Anh đứng lại, suy nghĩ.

Nhưng để nói cái gì kia chứ? Anh không có gì khả quan để nói với ông ta hết.

Các cửa kính của Trụ sở Cảnh sát đã khóa. Người trực ra mở cửa. Anh ở một mình trong phòng điện đài. Tất cả những người khác đang có mặt trong phòng nghỉ. Đang là giờ ăn và anh ngửi thấy mùi thịt heo, phở mát và cà phê ngào ngạt.

Trong hành lang, trước phòng tạm giữ, có ba đôi giày. Vào đầu giờ tối, một vụ trộm xe hơi bị bắt quá tang, một vụ cố ý gây thương tích bằng dao. Còn trong các phòng giam dành cho việc giải rượu, người ta đập cửa rầm rầm, hát ồm ồm:

đó là ba tên say sưa ngoài công lộ và phá rối trật tự công cộng. "Đồ khốn nạn! Mẹ kiếp bọn cớm! Tào đập vỡ miệng chúng bây ra bây giờ!" Những bài hát quen thuộc! Các nhân viên cảnh sát không còn bận tâm đến những lời thóa mạ này nữa.

– Richard, anh uống gì không?

– Không, thật tình tôi không muốn uống gì hết.

Các đồng nghiệp thật dễ thương, nhưng Mallet chỉ còn có mỗi một ý muốn là lấy chùm chìa khóa để mau mau trở về căn phòng cách đây độ một trăm thước. Quả thật, đêm nay anh mệt bã cả người.

Khi anh vừa bước đến cổng, người trực gọi anh lại.

– Một vị thành niên bỏ nhà ra đi, anh ta nói, tay chỉ vào một khối đen đang thu mình trên ba chiếc ghế gần đó.

– Bao nhiêu tuổi?

– Mười bốn. Gia đình nó ở cách đây sáu mươi cây số và người nhà không thể đến trước sáng mai được. Còn các nhà quanh đó cũng không muốn nghe nói đến chuyện này.

Mallet làu bàu. Người ta ngần ngại trông nom mấy đứa trẻ bụi đời, bỏ mặc một đứa bé mười bốn tuổi ngồi suốt đêm, nghe mấy tên say rượu đập phá trong phòng giam. Mallet chào nhân viên trực, bỏ đi ra ngoài.

JEAN LOUIS VIOT

CẨM BẢY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 12

6 Giờ 30. Quang cảnh vẫn như cũ nhưng người thì đổi khác Những người trực đêm vừa về lúc 6 giờ sáng. Các người lên phiên hôm nay thuộc toán xuống ca lúc 21 giờ đêm qua. Cánh buổi sáng lúc nào cũng rất nhộn nhịp. Đây là điểm hội tụ của các cuộc gặp gỡ, của các trao đổi tin tức giữa những người đến và đi.

Một nơi mà các "Nhân viên Nhà nước thuộc mọi thành phần của nhiều đơn vị khác nhau như thanh tra bên An ninh và Tin tức Tổng hợp cũng như các chuyên viên làm cật lực công việc còn đang dở dang. Có thể vì lương tâm nghề nghiệp mà cũng có thể vì bắt buộc, đôi khi chỉ vì tò mò. Phòng trực đã làm xong công việc lựa chọn các vụ xảy ra đêm qua. Không thể nào làm khác được. Bên kia cửa kính, người dân muốn kiện tụng đang ngồi chờ và trong hành lang là các cuộc trao đổi về đề tài nóng bỏng các vụ án mạng.

Cuộc điều tra về các vụ án mạng vẫn đang giậm chân tại chỗ. Chúng đang khiến các cấp chính quyền phải điên đầu, làm công chúng hoang mang, chọc giận các đơn vị tự vệ và buộc các đoàn thể phụ nữ phải lên tiếng một cách mãnh liệt.

Các thanh tra Francois Grunbert và Franck Lefebvr bên Cảnh sát Hình sự đã có mặt. Họ sẽ điều tra lại từ đầu nhất là việc hỏi cung Véronique Chanlbrier Nàng tóc nâu biết rõ các bạn mình hơn những gì cô đã khai. Các người thân của các nạn nhân, những mối hên hệ của họ, các chủ quán rượu như tiệm Quibus và đương nhiên là cả các khách hàng của chúng, không loại trừ Coussmel cha và con, ông chủ tiệm bánh mì, kể cả Lomier. Tất cả mọi người phải cung khai lại một cách chi tiết, rành mạch hơn nữa.

Danh sách của mấy tên tâm thần còn đang chạy rong ngoài đường cũng được rà soát hết sức tỉ mỉ. Các tên can tội giết người vừa được trả tự do cũng không tránh khỏi. Không bỏ sót một chi tiết nào. Tài khoản của các nạn nhân cũng được xem xét thật kỹ lưỡng. Đúng là một nhát dao chém trong nước.

Mallet không có thời gian để mở cửa văn phòng của mình. Tất cả mọi người phải có mặt tại phòng họp nhằm bàn luận về cách phân phối công việc làm.

Madelin và Hermel trở lại hiện trường để thu thập thêm tin tức. Manet, với sự hỗ trợ của Vallois, rà soát lại trong tầng thư Còn Quinet phải phối hợp làm việc với Đội Lý lịch Tư pháp Địa. Phương, thu nhật bất cứ cái gì có thể dùng làm đầu mối.

Đến mười giờ, đột nhiên Vallois đuổi người ra, ngáp một tiếng thật to như tiếng rống. Anh rút gói thuốc Rothman ra, mời Mallet. Mắt chăm chú vào các cuốn sổ tạm giữ, anh lơ đãng lấy một điều. Anh đang lật đến cuốn thứ bảy mà vẫn chưa tìm thấy gì. Tất cả nhưng tên mà anh đã hỏi cung trong vài năm gần đây không có liên quan gì với các vụ án này.

– Tôi nghĩ tôi nên tìm tên khốn của tôi ở chỗ khác, cuối cùng anh thở dài.

Thật kiên nhẫn, Vallois mỉm cười. Anh đang làm phần hành của mình – Chừng nào chúng ta biết được tại sao gã điên này gửi các nút áo cho anh thì lúc đó cuộc điều tra có một bước nhảy vọt.

Một sự thật hiển nhiên mà Mallet không có thời gian để suy ngẫm đến. Một tiếng động bất thường xảy ra nơi hành lang. Quinet thò đầu vào qua khe cửa:

– Lormier tự giác đến trình diện. Ông ta nhìn nhận mình là hung thủ.

Đến phiên Lefebvre xuất hiện và gọi Mallet.

– Richard, anh có thể đến đây được không?

Viên thanh tra Cảnh sát Hình sự cho anh biết tin vừa rồi.

– Tên đó điên rồi, viên thanh tra An ninh đáp ngắn gọn.

– Còn phải chờ xem. Ông ta còn mang theo cả sợi cáp thắng được dùng trong việc đó nữa.

Lefebvre lôi người bạn đồng nghiệp đến phòng Grimbart đang hỏi cung người hoa tiêu. Mallet đứng nép vào kệ sau khi đóng cửa lại. Lormier ngoan ngoãn trả lời các câu hỏi, không để ý đến hai người mới đến.

– Như thế ông khai là đã giết chết Géraldine Roussel, Muriel Baron và Sophie Montebran?

– Tôi xác nhận là đã giết chết họ.

- Với cái này đây, phải không?
- Grimberty thấy sợ cấp thẳng trước mặt viên hoa tiêu.
- Chính xác là như thế.
- Vì lý do gì?

Lormier ngồi thụt xuống ghế, khoanh hai tay lại.

- Các ông biết là Muriel Baron đã lường gạt tôi 50.000 quan với sự đồng lõa của Géraldine Roussel. Lần khai cuối cùng của tôi tôi giấu các ông việc Sophie Monteban cũng có dính trong vụ đó. Ngoài ra tôi còn là ân nhân của Géraldine Roussel trong một đêm. Ba con điểm đó đã âm mưu lấy tiền của tôi.

Họ đã tính trước mọi việc. Géraldine hẹn với tôi tại nhà cô ta. Chuyện đó rất dễ vì chồng cô ta không bao giờ có mặt ở nhà. Chúng tôi đang hưởng lạc với nhau thì bất ngờ có ánh chớp. Sophie Monteban nấp đằng sau một cái tủ ở lối ra vào với một máy chụp hình Polaroid. Nàng nói là cánh cửa đang mở nên nàng không thể kiềm chế được việc được chụp hình chúng tôi để đùa cho vui. Lúc đó tôi cũng thấy tức cười với trò đùa đó, nhưng tôi không chú ý đến việc Sophie Monteban cầm tấm ảnh đó một cách hết sức cẩn thận. Các ông có thể đoán được phần kết câu chuyện. Ba con điểm khốn kiếp đó làm tiền tôi, trước là cũng để vui đùa. Bọn chúng nói là sẽ bán bức ảnh đó cho người nào trả cao giá nhất hoặc gửi cho vợ tôi Trò đùa không còn dễ chịu như trò đùa. Đây là một vụ tổng tiền trắng trợn. Tôi phải chi ra 50.000 quan nhưng tôi vẫn bị lừa về tấm ảnh vì sau đó chúng lại đòi thêm tiền nữa. Vì thế tôi quyết định phải khử hết bọn chúng. Câu chuyện là như thế, các ông đã biết hết nội vụ rồi đó.

- Hết à, chưa chắc đâu, Grimberty chỉnh lại. Bây giờ cứ cho là câu chuyện của ông đứng vững đi nữa, ông vẫn phải kể thật chi tiết các hành động của ông Ồ, không phải vì tính man rợ râu mà chỉ để kiểm chứng lại vài điều.

- Tôi nghĩ như thế là quá đủ cho các ông rồi.

- Chưa, thật sự là chưa. Trước hết, tại sao ông đột nhiên lại quyết định nhận tội như thế?

- Cứ cho là bây giờ tôi không còn gì để mất hết vì vợ tôi đã bỏ tôi rồi. Người ta đã bàn tán quá nhiều về câu chuyện này và dĩ nhiên bà ta đã biết được câu chuyện giữa tôi và Géraldine Roussel.

Còn về ông bạn đồng nghiệp Mallet của chúng tôi, ông ta có liên quan gì trong vụ đó?

Lormier lắc lư thân người, vẻ bối rối.

– Thật ra thì không có gì cả. Nói cho đúng thì từ lâu tôi đã có hiềm khích với thanh tra Mallet.

– Tối nhìn nhận đây là một nỗi hiềm khích ngu ngốc, nhưng tôi không thể làm gì khác được.

Viên hoa tiêu xoay lại nhìn thanh tra Manet.

Ông có nhớ Laurent Chaplain không, người mà ông đã bắt về tội ma túy đó?

Mẹ nó không chịu nổi đau buồn nên đã tự tử.

Lormier hít thở một cách náo lòng.

– Ông sẽ hiểu được khi ông biết là với cái chết đó, bà ta đã mang theo người muốn làm lại cuộc đời cùng tôi.

Dù cố ý hay không, sự im lặng của ông ta tạo một cảm giác nặng nề...

– Sau đó tôi lập gia đình, ông nói tiếp, nhưng tôi không thể nào quên được chuyện đó. Nút áo của các nạn nhân như là một thách thức của tôi với định mệnh và là một hình thức khinh bỉ mà tôi dành cho ông.

Các cảnh sát nhìn nhau với ánh mắt lúng túng.

Grimbert tiếp tục đặt ra câu hỏi, yêu cầu các chi tiết. Vụ án mạng đầu tiên xảy ra khi nào? Tại đâu? Mô tả cảnh quang của hiện trường, quần áo của Géraldine Roussel vào ngày hôm đó? Các câu trả lời hết sức mơ hồ. Vài chi tiết phù hợp với sự thật, nhiều cái khác thì không. Lorinier cho rằng khi ông ta phạm tội ác đó, ông đang ở trong trạng thái lạc ý thức. Ông không nhớ chính xác những gì đã xảy ra. Các câu hỏi vẫn cứ tuôn ra. Ông đã lấy đi cái nút áo nào trên người của Géraldine Roussel? Cái thứ nhất? Cái thứ ba? Làm cách nào ông gửi nó cho thanh tra Mallet? Lormier hoàn toàn bối rối, ông biết rất rõ là ông không thể nào nắm chính xác các chi tiết đó.

– Bằng đường bưu điện, ông trả lời càn.

Cũng các câu hỏi như thế với các nạn nhân khác. Viên hoa tiêu trả lời sai ba trên năm câu hỏi. Ông cho rằng ông không nhớ gì nữa hết. Vụ tấn công Véronique Chambrier? Phải, cũng chính là ông ta. Ông muốn đánh lạc hướng để có thể giết được Sophie Montebran. Các chữ được cắt ra và dán trên bao thư gửi cho Mallet? Trong

các tạp chí được mua cho việc đó và đốt hết ngay sau khi sử dụng. Loại tạp chí nào? Paris match – Ông uống cà phê nhé? Lefebvre mời Lomier gạt đầu.

– Nếu như có thể được.

Viên thanh tra Cảnh sát Hình sự ra khỏi phòng.

– Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, Grimbert tuyên bố sau khi ngồi vào bàn máy chữ. Trở lại khởi điểm. Cuộc hỏi cung mắc mưu tái diễn. Lefebvre trở lại với cà phê.

Viên hoa tiêu cầm cái tách một cách máy móc.

– Tại sao các ông phải nhọc công như thế, tôi đã khai hết sự thật rồi, các ông còn muốn gì nữa chứ!

Nhưng Grimbert vẫn tiếp tục, không mệt mỏi. Lorlnier không còn kiên nhẫn, nói lung tung. Thời giờ trôi qua. Cuối cùng Mallet bỏ ra ngoài. Herlnel và Madelin đã trở về Họ đang nói chuyện với Vallois trong hành lang. Thế nào?

Madelin hỏi Malet.

Ông ta kể lại thật chi tiết các sự kiện vừa xảy ra! Không che giấu nổi hoài nghi của mình.

– Tại sao ông ta lại dặt mũi chúng ta như thế? Hermel hỏi. Tôi không thấy được lý do.

– Tôi cũng thế, Mallet thú nhận, trừ khi ông ta điên.

Sau một khắc suy nghĩ, anh nói tiếp, Hoặc ông ta muốn che chở một ai đó.

12 Giờ. Một sự kiện nảy lửa. Lomier không thể thoát tội được Việc tái lục soát căn phòng ông ta đã cho chứng cứ buộc tội ông ta. Một trong hai chiếc giày đã mất miếng đệm sắt trong khi cái mà Madelin tìm thấy tại căn hộ của Sophie Montebren thì lại khớp với chỗ bị thiếu. Thật không thể ngờ được.

Các nhân viên Cảnh sát Tư pháp mau chóng hoàn tất hồ sơ để chuyển nội vụ cho ông công tố. Không khí thật sôi nổi. Toàn thể ban An ninh tụ hội trước cửa phòng hỏi cung. Người người bình luận. Mallet nghe mà không tham gia vào niềm hân hoan chung đó.

– Anh thấy. Không? Madelin nói với anh. Mọi việc đã được giải quyết êm xuôi.

Người này định vỗ vai Mallet để nhấn mạnh câu nói của mình nhưng anh ta đã lên bỏ đi.

JEAN LOUIS VIOT

CẨM BẢY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 13

Véro đuổi người. Hai cánh tay nàng ló ra khỏi tấm ra được phủ lên tận cằm. Nàng uốn lưng gập. Aurélien đang chơi với các con rùa Ninja của nó trên thảm. Đã 11g20 rồi. Nàng đứng lên, đầu nhúc không chịu được. Đêm qua nàng uống quá nhiều:

Khi đi ngủ, nàng có cảm tưởng như đang chơi trò đu quay.

Nàng phải đứng lên hai lần để nôn trước khi chìm trong giấc ngủ mê man.

Tại quán Cupidon, sau khi thanh tra Mallet đã ra về, hai cô nàng người Paris muốn gọi chuyện với với Véro nhận la ngay đây là hai nàng đồng tính luyện ái đang tìm trò vui. Nàng cảm thấy vui vui nên tham gia vào trò chơi, nghĩ rằng nàng có thể ôm được một cái gì đó. Trong khi một nàng sờ soạng đùi nàng thì nàng kia trả tiền rượu với một nắm giấy bạc. Tất cả mọi người về phòng của hai cô gái này. Véro cũng đã từng làm trò này nên các ả kia đã không phí tiền mình một cách vô ích. Thêm vào đó, nàng đã lén lút chuyển qua cho các nàng này tập ngân Phiếu của Coussinel. Một nàng cũng có tóc nâu và hơi giống nàng, có thể nói khá giống để người ta có thể nhầm lẫn trong trường hợp...

Khi nàng trở về quán Cupidon thì rèm đã kéo và ông chủ đang tính sổ sách.

Nàng gõ cửa. Ông chủ ra mở, một nụ cười nhạo báng trên khóe miệng.

– Thế nào? Ông ta hỏi.

– Phải chi anh đi với chúng tôi..

Nàng uống rượu với Sartini đến hừng sáng. Khi về đến nhà, nàng ngã sầm xuống giường, không quan tâm gì đến Aurélien.

Nàng đứng đó, sững sờ nhìn thẳng nhỏ chơi với các con thú quái dị mà Coussinel đã mua cho nó. Đêm qua nàng đã bỏ thẳng bé một mình trong căn phòng này. Nàng

biết là tình trạng này không thể kéo dài được nữa. Nếu như nàng muốn được rảnh tay, chỉ còn mỗi một giải pháp duy nhất mà thôi.

– Con có muốn trở về với Julien không? Nàng hỏi thẳng bé.

Aurélien liền chạy lại ôm đùi nàng. Mặc quần áo xong, và tay trong tay họ đi về căn nhà số 12 đường La Morinière. Ông chủ tiệm bánh mì nhìn họ đi ngang qua, không hiểu gì hết. Trong phòng mình, Coussinel nghe tiếng bước chân trên cầu thang. Ông mở cửa ra, mắt mở tròn như hai đồng xu.

– Em đấy à?

– Như anh thấy đấy!

Julien lắc người, mừng rỡ. Ông bồng bé Aurélien lên.

– Ông biết thế nào cháu cũng trở về.

Trong căn phòng, một cánh cửa được đóng thật mạnh. Yvon Coussinel vừa vào phòng hẳn.

Em không nên để ý đến nó làm gì! Julien nói với nàng.

Véro thấy cái túi du lịch lên giường Coussinel kéo nàng lại định ôm nàng.

Véro lách người ra lấy lệ.

Để cho em thở một chút được không, em mệt muốn đứt hơi đây nè.

– Em nghỉ đi. Trong khi đó anh cùng Aurélien đi mua cái gì đó để ăn. Phải không Couhnet? Và cú sát vào tai thẳng bé "Không biết chừng chúng mình sẽ gặp ông bán kẹo mút nữa đó." Véro nằm dài trên giường. Coussinel đã đóng cửa lại nắm tay thẳng bé đi ra ngoài. Thằng con Yvon cũng sắp sửa đi ra ngoài. Nó nhìn ông bố, chế giễu nói:

– Thế nào, con điểm của ông đã trở về rồi đó à?

– Chuyện đó có liên quan gì đến mày? Nếu như mày không bằng lòng thì cứ việc cuốn quần áo của mày và cút đi Tao đã nói với mày rồi.

Yvon nhún vai, xoay lưng bỏ đi miệng vẫn lẩm bẩm. Aurélien ngoan ngoãn đứng chờ không cần tìm hiểu việc gì đang xảy ra. Việc quan trọng là cây kẹo mút mà Julien đã hứa.

Cây kẹo mút đó không phải là chuyện nhỏ vì nó phải đòi hỏi đến ba lần mới có được. Thằng bé chỉ bỏ cây kẹo mút không vào lúc gần trưa.

– Cháu có đi không? Ông sẽ mua cho cháu một ly nước cam ở quán ngay góc đường.

Chỉ còn lại có hai người mà thôi vì Véro đã bỏ đi rồi còn Yvon thì chưa về.

Quán Quibus thật ồn ào. Trên đài người ta đã thông báo việc bắt giữ viên hoa tiêu. Jacques Bonardin, người chủ quán có bộ mặt hớn hở. Ông ta khoác lác Thấy chưa, tôi đã nói mà. Trong lúc đó bà cựu chủ quán cà phê tiếp tục nhâm nhi ly rượu ngọt của mình. Nghe tin này, bà đi cụng ly với các người khách quen thuộc của quán Quibus, trong số đó có tên Hubert Rochette, mắt đã mờ vì đã uống quá nhiều rượu.

Julien Coussinel ngồi với thằng bé tại một bàn ở góc quán. Ông ngồi riêng một mình vì ông thích như thế. Qua tấm kính ở tường đối diện, ông thấy Véro bước vào.

Những tiếng chào hỏi mừng rỡ, các cuộc ôm hôn nhóp nhúa và Bonardin làm ra vẻ ân cần. Véro cuối cùng cũng nhìn thấy họ.

– Không ngờ gặp các người tại đây!

– Coulinet cho con uống nước cam đó mẹ, Aurélien mừng rỡ la lên.

– Còn với mẹ, ông ta sẽ mua một ly rượu kir, nàng đáp lại Tiếng nói chuyện lại râm ran.

– Em hay tin của Lormier chưa? Julien hỏi.

– Chưa, thế chuyện gì xảy ra với Lonmier?

Ông ta đã tự thú với cảnh sát rồi. Ông ta đang bị tạm giữ về các vụ án mạng kia.

Véro giật nảy mình.

– Chuyện này làm em ngạc nhiên lắm đấy. Ông ta là một tên chết nhất.

Nàng uống một ngụm rượu nhưng vẫn cầm cái ly trong tay, mắt nhìn một nơi xa xăm nào đó như thể đang cố tìm hiểu, rồi uống hết ly rượu.

Bonardin đem tới một ly bia khác cùng một ly rượu hắc phúc bồn trắng.

– Đây là châu rượu mời của Muguette, ông ta báo. Chúng ta phải uống mừng vụ này phải không nào?

– Anh nói với ai thế? Véro hỏi lại.

– Đúng là cô em gặp phải hiểm nguy, Bonardin nhận xét rồi trở lại quầy bar của mình. Nhưng bây giờ em có thể dạo chơi mà không còn phải lo lắng gì nữa.

Tiếng ồn trong quán gia tăng cường độ. Véro ghé sát tai Julien để nói nhỏ:

– Về tập ngân phiếu, em nghĩ anh nên khiếu nại thì hơn, như thế anh sẽ không mất gì cả.

– Nếu như có cuộc điều tra thì sao? Em có thể bị kết tội đó – Chỉ phải trả tiền rượu cho quán Don Quichotte thôi. Chỉ một mình ông ta biết mặt em, còn đối với các người khác thì cứ mặc kệ họ.

Véro cắt nghĩa mưu kế của nàng về hai cô gái đồng tính ở quán Cupldon.

– Chúng nó sẽ sử dụng nó chứ chẳng chơi. Để tăng thêm tội trạng đó là cách hay nhất.

– Không cần phải làm như thế đâu vì anh đã lo việc bảo đảm chi trả các ngân phiếu mà em đã sử dụng.

– Nếu như thế, thì không còn cách nào khác.

– Em nói đúng, Coussinel nhìn nhận. Ông không muốn xúc phạm nàng vì ông không muốn nàng bỏ đi nữa. Hở then, ông cúi mặt xuống. Aurélien ghẹo ông, mặt hớn hở. Julien thở dài, cam chịu số phận, như thể sự dè hèn là cái giá phải trả cho nụ cười đó.

Tay để trong túi áo, Richard Mallet đi ngang nhà Vandigue. Anh đi vòng qua lối xe đạp để trên lề đường, nhìn suốt vào trong xưởng, thấy Yvon Coussinel đang khom người trên một chiếc xe đạp được lật ngược lại. Đi lại một lần nữa, viên thanh tra mới bước vào. Có vẻ như Yvon ở một mình trong đây. Nó không thèm xoay mặt lại – Ông quan tâm đến xe đạp phải không ông thanh tra? Hắn nói mĩa mà không cần nhìn về phía sau.

– Chỉ về các phụ tùng mà thôi, tôi không quấy rầy anh chứ?

–Ồ, không đời nào. Ông chủ tiệm đã giao cửa hàng lại cho tôi và tôi cũng không có gì phải giấu cả. Dù sao đi nữa ông cũng dư biết là tôi làm lậu mà.

Yvon Coussinel siết lại vài cây cãm, quay thử bánh xe, quan sát cách vận hành, rồi dùng bàn tay chặn nó lại.

– Ông nói là ông quan tâm đến phụ tùng phải không?

– Đó là một cách ám chỉ.

– Ám chỉ cái gì?

– Đến vũ khí giết người.

Coussinel con nhú mày lại, ra vẻ không hiểu.

– Anh không biết là hung thủ đã dùng cáp thắng để giết người hay sao?

– Có chứ nhưng tôi không hiểu mối liên quan...

Yvon Coussinel bắt đầu nhận thức được sự việc, từ từ đứng thẳng người lên.

Ở đây không thiếu gì cáp thắng. Nhưng không phải tên giết người đã bị bắt rồi hay sao?

– Đúng vậy người ta nghĩ như thế.

– Tại sao? Viên hoa tiêu không phải là thủ phạm à?

Nét mặt của thanh tra Manet làm thay đổi vẻ hoài nghi của anh ta.

– Thế việc ông ta bị bắt không làm cho anh ngạc nhiên sao?

Yvon Coussinel tỏ ra bối rối.

– Có chứ! Mà nói cho đúng thì có và không. Anh lật chiếc xe đứng trở lại, để nó vào một góc, rồi nói tiếp. Đúng thế, việc này không liên quan gì đến tôi hết! Thêm vào đó, nếu như các ông nghi ngờ, thì tại sao các ông lại bắt ông ta làm gì?

– Vì nhiều chứng cứ nghiêm trọng ăn khớp với nhau để nói cho đúng theo phương thức được thừa nhận.

– Các ông muốn nói đến chứng cứ phải không?

– Chính xác là không.

Yvon không còn hiểu gì nữa.

– Ông đến đây chính xác để nói với tôi về chuyện gì? Về một oan sai tư pháp phải không?

– Về một sai lầm thì không đúng. Nhưng về sự thiếu công minh thì có đấy.

Đây chỉ là một vấn đề đạo đức mà thôi. Tên sát nhân thực thụ chắc đang xoa tay mừng rỡ.

Anh thử nghĩ coi Có dịp may nào hơn thế không?

– Chắc chắn rồi nếu như nó đang còn tự do. Coussinel nhìn thẳng vào mặt viên thanh tra trước khi nói thêm:

Nhưng tôi vẫn không hiểu tôi có liên can gì trong chuyện đó?

– Không gì hết, anh cứ yên tâm đi. Tôi chỉ muốn nói chuyện với anh trong chốc lát mà thôi.

– Nói chuyện à? Tôi đã nói hết những gì tôi biết cho các đồng nghiệp của ông bên Cảnh sát Hình sự rồi còn gì nữa. Giờ đây tôi muốn người ta để cho tôi yên.

– Tiếc thay, nhưng một cuộc điều tra không thể bỏ sót một ai. Sự thật đôi khi nằm nơi mà người ta không bao giờ nghĩ đến. Vả lại còn phải nghĩ đến các nạn nhân nữa chứ!

Yvon Coussinel nhếch mép một cách khinh bỉ.

– Các nạn nhân như thế đó à? Ông nghĩ xem! Tên sát nhân đã chọn lựa kỹ lắm đấy.

– Luôn cả Véronique Chambrier à?

– Cô ta? Nhưng Véro chưa bị giết kia mà. Tiếc thay. Trong phẩm trật của loại gái làm tiền, nàng chắc chắn chiếm vị trí cao nhất đấy. Ông thử nghĩ xem, ai nói với ông là nàng bị tên giết người tấn công? Đương nhiên là nếu như nàng thật sự bị tấn công!

– Không ai cả, nếu như đó không phải là phương cách của tên giết người.

Theo lời khai của cô ta, tên sát nhân mặc áo bludông giả da hay bằng da nai gì đó.

– Thế thì sao?

– Thế thì cái điều lạ kỳ nhất là người hoa tiêu không có loại áo này.

Mallet không nói không rằng bỏ đi sau đó, chỉ làm theo sự thôi thúc không thể cưỡng lại. Anh lên lái chiếc R9 công vụ đi đến tòa nhà của Sophie Montebran. Anh xem xét lại hàng thùng thư. Trên mỗi hộp, giống như trên mộ bia có gắn bảng tên và họ của người phụ nữ bị giết chết. Trên tầng một, căn phòng quá ư là yên tĩnh với cái ảo ảnh ghê rợn của khuôn mặt lạnh ngắt mà thần chết đã đem lại. Mallet xoay mặt đi, bước ra cửa căn hộ đối diện.

Bảng tên gắn cạnh chuông cho biết chủ nhân:

Madeleine Fleury. Một cái nhấn ngắn gọn và sự chờ đợi bức mình khó tả. Một cái nhấn khác lâu hơn. Ở bên trong có tiếng động, tiếng chân bước trên thảm. Cửa mở. Bà già sáu mươi nhận ra viên thanh tra. Bà đã bị quấy rầy khá nhiều vào ngày khám tử thi. Mặt bà lộ vẻ ngạc nhiên thật sự nhưng ánh mắt xanh tươi lại biểu lộ lòng khoan dung vô hạn. Bộ tóc bạc trắng đẹp như tóc giả một xâu chuỗi cũng đẹp không chê vào đâu được với đôi bông tai tương xứng, tỏ ra lúng túng trong cái tạp dề có đốm trắng. Bà nép người để mời viên thanh tra bước vào nhà. Phong cách của bà cho người ta thấy sự nể trọng, mà cũng có thể là nỗi sợ sệt đối với ngành Cảnh sát của bà.

– Tôi có thể làm được gì cho ông?

Mallet đưa ra tấm ảnh của Lorlnier mà anh đã lấy trên bàn của Quinet.

– Có thể bà đã nghe tin việc bắt giữ người được coi là thủ phạm phải không?

Bà thử nhìn xem có phải đúng hắn đã lảng vảng quanh đây không?

Người đàn bà cầm tấm ảnh trong bàn tay run rẩy! Của mình.

– Có phải đúng hắn không?

– Không, tôi không nhận ra hắn. Hắn có nói với ông tại sao hắn làm như thế không?

– Vì muốn trả thù... Bị xúc động, vì tò mò, bà quan sát bức ảnh kỹ hơn nữa, đưa nó ra xa, để nó lại gần, đột nhiên nét mặt bà, thay đổi..

– Khoan đã.

Mallet không có ý làm gì khác.

– Hình như... bà độc thoại, không ngược mắt lên.

– Thêm một khắc do dự rồi bà quả quyết.

– Đó là chiều thứ tư. Ông ta đã nhấn chuông ở căn hộ đối diện. Tôi sẽ không chú ý nếu như ông ta không nhấn chuông lâu đến thế. Tôi buộc phải mở cửa ra để nói với ông ta là người chủ có thể không có nhà. Ông ta có vẻ sửng sốt, hình như đã uống rượu thì phải. Ông ta lăm bắm cái gì đó trước khi bước xuống cầu thang.

Mallet bỏ bức ảnh vào túi lại.

Như thế Lomlier đã có mặt tại đây trước hôm xảy ra án mạng. Có thể vì thế mà ông ta làm rơi miếng sắt đệm giày. Đương nhiên là không có gì ngăn cản ông ta trở lại vào ngày hôm sau để thực hiện cái công việc chết chóc kia. Nhưng Mallet không tin cho lắm. Dù cho bà ta có khai chi tiết này ra lúc điều tra thì cũng chưa chắc viên hoa tiêu sẽ bị bắt. Nhưng với chi tiết này cộng thêm các lời thú tội, không thuyết phục cho lắm, đã ảnh hưởng đến quyết định của vị thẩm phán.

Chìm đắm trong suy tư, Mallet không cho xe lăn bánh khi đèn đã xanh. Kèn các xe sau bóp lên inh ỏi kèm theo nhiều tiếng la ó. Anh cho xe phóng nhanh tới thì bị chết máy. Gay go, bực mình Tên Lorlnier quả là một con người kỳ lạ. Ông ta muốn làm gì thế, nếu như ông vô tội? Làm người tử vì đạo à? Tên tâm thần phải không? Có thể nào ông đúng là như thế không? Trừ phi... Nếu không, tại sao ông lại phải che chở cho tên sát nhân thực thụ kia chứ?

Các xe đi trước đã ngừng cả rồi và anh cũng ngừng kịp lúc. Hôm nay không phải là ngày cho anh lái xe.

Anh nghiền ngẫm lại cuộc hỏi cung, các câu trả lời của Lomier. Các câu hỏi càng lúc càng tỏ ra không đúng trong tâm trí của viên thanh tra. Ý nghĩ của anh trở nên mờ lung, tách rời khỏi viên hoa tiêu, lướt qua khuôn mặt trắng bột của Sophie Montebran, dừng lại ở bộ mặt của Yvon Coussinel. Anh nhớ lại các bao thư có các chữ được cắt ra, chai rượu anít của julien và các điều thuốc chết tiệt của ông ta.

Không chú ý, anh làm cho bánh xe rít lên khi vượt qua cổng Trụ sở Cảnh sát.

Anh bực tức đóng mạnh cửa xe lại, bước lên tầng một. Không một bóng người.

Hành lang trống trơn, kể cả các phòng ban. Các đồng nghiệp bên Cảnh sát Hình sự đã về hết rồi. Anh thở dài nhẹ nhõm khi không thấy một ai tại đây, Không một ai à? Không hẳn như thế. Bên Lý lịch Tư pháp vẫn còn người.

Chỉ một mình Gérard Quine, ngồi tại bàn làm việc, lật các trang tạp chí Paris match. Một chồng khác được để cạnh đó.

– Tất cả các số của mười tuần sau cùng, anh ta nói không ngược mặt lên. Ông công tố có nhiều ý tưởng thật độc đáo Phải tìm cho ra các chữ được cắt và dán vào các bao thư chết tiệt gửi cho anh. Đúng là một cây kim trong bó rơm.

Được tháo rời các bao thư, sắp xếp theo đúng thứ tự và đánh số các chữ được cắt được để trong các bao nhựa đặt ngay ngắn trên bàn chờ cho Quinet tìm ra chỗ của chúng trong các trang báo kia.

Đây mới là cuốn thứ ba mà thôi. Hết cái này tôi nghỉ. Vả lại, với chúng ta thôi nhé, mọi người đã về hết rồi, vì thế không có lý do gì tôi phải tiếp tục cả.

Quinet xem các trang cuối cùng của tạp chí, quăng nó vào góc phòng rồi nhìn đồng hồ.

– Tầm quan trọng của các chữ và sự tác động hùng hồn của hình ảnh, tôi chán tới cổ rồi. Thôi chúng ta đi ăn cái gì đó ở kế bên đi.

– Ý kiến hay đấy.

Tiệm ăn 4-22 nằm ở góc đại lộ Clemenceau cách đây chỉ vài bước chân.

Một cái nháy mắt của Maurice, người chủ quán với nét mặt điềm đạm và tính bộc trực của người dân vùng ven đã tránh được ảnh hưởng của lối sống hối hả theo phong cách người dân thủ đô chính hiệu. Ông biểu lộ tính nết của một con người từng trải trong nghề nghiệp bán quán này.

Quinet đãi chiều rượu đầu tiên, rồi đến Mallet. Tua rượu hồi thứ ba do Maurice chiêu đãi. Ông uống cùng với họ. Sau khi phục vụ các người khách khác, Maurice trở lại với các viên thanh tra. Câu chuyện xoay quanh mọi thứ trên đời như kiểu xe mới nhất mang nhãn hiệu Renault. Ở đây mọi người đều quen biết nhau. Chính xác là trong quán lúc này có mặt các nhân viên của hãng xe trên, nhân viên bán hàng và công nhân vừa tan ca đang nhâm nhi ly rượu khai vị.

Đây là lúc người ta tán gẫu. Mallet nhìn đồng hồ vì ông bạn đồng nghiệp có chuyện cần giải quyết. Hai người rời quán nước. Vài giọt mưa làm họ bước nhanh hơn. Đột nhiên Quinet đứng sững lại trên lề đường.

Anh có thấy biểu tượng của họ không?

– Biểu tượng nào?

– Trên áo của họ đấy?

Biểu tượng của Renault đó à? Anh đừng nói là anh chưa hề thấy nó bao giờ đó nghe. Nó được gắn trên mỗi chiếc xe của Renault từ lâu rồi kia mà!

Viên thanh tra Lý lịch Tư pháp nhún vai.

– Trên tất cả các chiếc xe và có thể ngay đằng sau lưng các chữ chết tiệt của anh nữa đó. Theo tôi, tôi sẽ chỉ cho anh coi.

Ba mươi giây sau hai thanh tra chăm chú nhìn mặt sau của các chữ được cắt mà Quinet khó khăn lắm mới gỡ được chúng ra khỏi các bao thư.

– Nhìn đây nè!

Bằng đầu bút bi, người chuyên viên chỉ vào mặt sau của ba chữ đầu tiên, các lần xéo hội tụ với nhau, rất giống với biểu tượng nổi tiếng của hãng xe Renault.

– Theo tôi Quinet nhận xét, thủ phạm của chúng ta đã cắt các chữ này trong một trang có in quảng cáo của Renault.

Anh vỗ vào chồng tạp chí Paris-Match.

– Chúng ta sẽ tìm thấy chúng trong này, nhưng không phải là tối hôm nay.

Hết giờ làm việc. Quinet bước dọc theo các hành lang, đưa một cánh tay lên mà không xoay người lại.

– Ngày mai trời lại sáng mà.

Jacques Bonardin tươi cười sau quầy. Lacquel 1^{ne} Bonardin, người vợ mờ nhạt đang rửa ly dưới hình bóng của người chồng. Các ánh đèn sặc sỡ của quán rượu Quibus làm trắng bệch các khuôn mặt hốc hác của đám đàn ông và làm đỏ ửng các khuôn mặt của những phụ nữ đã uống quá nhiều rượu. Muguette Sordé bất hạnh nấc cục dưới ánh mắt khó chịu của người bạn anh khang ngót tặng cho bà. Các trận đòn nên thân. Cạnh họ là Hubert Rochette với biệt danh "Người nhỏ bé". Kế đó, một người thợ sửa ống khóa trong bộ quần áo lao động xanh, một người thợ thạch cao với quần áo trắng, một người phát thư với bộ đồng phục sặc sỡ và hai hay ba người thất nghiệp. Trên cái băng băng vải giả da xanh lá cây đầy lỗ thuốc lá julien tấn công vào ly khai vị thứ ba của mình. Ly đầu do Muguette Sorel mời còn ly thứ hai là tặng phẩm của người thợ sửa khóa. Đương nhiên là Coussinel cũng đã trả lễ và đề tài của các câu chuyện không hề thay đổi. Géraldine Roussel, Muriel Baron rồi đến Sophie Montebran, các vụ án mạng và cả viên hoa tiêu. Coussinel không tham gia vào cuộc bình luận này.

Ông ta chạm cốc với người thợ sửa khóa gọi bé Aurélien trở về chỗ ngồi khi thằng bé mon men bước ra cửa và thấy Mallet đang bước vào.

Xin chào ông thanh tra, Bonardin nói.

Các người khách kia liền ngưng nói chuyện. Con người lục lạo kỳ quặc này đủ sức tác động để họ phải nín lặng.

Có khi nào ông đến đây để bắt hết chúng tôi không? Người tình của Muguet Sorel nói đùa.

– Phải có lý do chính đáng để làm chuyện đó, phải không?

Người đàn bà chuyên uống rượu ngọt Saint-Raphael phụ họa vào.

– Tôi biết có một ngàn lý do, bà đáp ứng, hơi thở nồng nặc mùi rượu.

Khách trong quán bật cười.

Manet nhìn thấy Coussinel trên chiếc băng ở cuối phòng.

– Thế nào Aurélien, anh ta xoa đầu thằng bé. Ít ra cháu cũng nhận ra ông phải không?

– Ông còn phải hỏi nó có nhận ra ông không, Coussinel đáp lại ông thanh tra, xin mời ông lại ngồi đây, tôi đãi ông một ly gì đây?

Mallet ngồi xuống.

– Tua này để cho tôi, anh ta chỉnh lại.

Aurélien ngồi cạnh anh ta và hai người lớn nhìn nhau với ánh mắt đầy ý nghĩa.

– Tôi nói với ông là họ sẽ trở lại mà, viên thanh tra nhận xét. Ánh mắt của Julien trở nên vui hơn.

– Chỉ cần có thằng bé là đủ rồi, ông ta dường như muốn nói cho chính mình.

Bonardin nhận lời gọi hai ly rượu hồi và một chai Orangina cho thằng bé.

Khi các ly được để xuống mặt bàn đá cẩm thạch, Julien rót nước vào, bình nước hơi run trong tay ông ta.

– Tôi có đến nói chuyện với con trai ông, viên thanh tra Vở vĩnh tuyến bố.

Một cuộc thăm viếng thông thường ấy mà.

Bình nước ngưng đổ nước ra.

– Cho cuộc điều tra à? Nhưng tôi nghĩ là nó đã kết thúc rồi kia mà.

– Cuộc điều tra thật sự không bao giờ ngừng hẳn, lúc nào cũng còn nhiều điều cần phải kiểm chứng lại.

Mặt của julien tối sầm lại.

– Có lẽ nó không giúp gì nhiều cho ông phải không?

– Đúng vậy nhưng chúng tôi có nói chuyện một lúc.

Tên chủ quán ma lanh có lẽ đang rình họ, vì khi hai ly kia vừa cạn thì cũng vừa lúc ông ta mon men tới với hai ly khác rồi.

Cái này là phần của tôi, ông ta nói rồi vội bước về quầy bar.

Julien và Mallet lại trao đổi thêm một lần nữa, ánh mắt thỏa thuận. Họ đang nghĩ đến chuyện điên rồ mà họ đã làm trong đêm trước.

Coussinel đưa ly mình lên.

– Thỉnh thoảng chúng ta cũng phải xả hơi chứ?

Hai người uống trong im lặng.

– Nhưng nó không gặp rắc rối gì chứ? Julien hỏi. Con ông à? Tại sao ông lại nghĩ như thế?

– Bởi vì...

– Ông già ngừng một khắc trước khi nói tiếp:

... À Công việc làm lậu ấy mà...

Ông thừa biết là tôi đâu phải đến tìm nó vì chuyện đó julien nhìn nhận bằng một cái gật đầu.

– Nó ít nói lắm nên tôi không biết nó có thể cho ông biết được chuyện gì?

Thú thật là không gì nhiều. Có thể nói sự khinh bỉ của anh ta dành cho các nạn nhân và nhất là mối ác cảm của anh ta đối với người bạn gái của ông.

– Tôi cũng cho là thế từ khi cô ta quay trở lại với tôi.

Bonardin đem thêm hai ly rượu anít khác.

– Muguette mời các ông đây.

Manet từ chối lấy lệ, đưa ly rượu về phía người tặng để cảm ơn bà ta và bà này cũng đang mong chờ dấu hiệu của sự quan tâm này của viên thanh tra.

Muguette Sorel đáp lại lời cảm ơn âm thầm kia bằng cách uống cạn ly của mình.

Coussinel quan sát viên thanh tra.

– Họ đang uống mừng việc Lormier bị bắt giữ, ông thì thăm.

– Còn ông?

– Ông thấy đấy, tôi ngồi riêng một mình.

– Tại sao thế? Ông không cho người hoa tiêu là thủ phạm phải không?

– Ồ, với những gì tôi được biết! Nhưng ông hãy nhớ là đêm qua chính ông cũng không tin ông ta là thủ phạm kia mà.

Mallet sờ cằm của mình.

Nhưng bất cứ ai cũng có thể nhầm lẫn mà. Tôi chỉ là một. Bằng chứng!

Giọng nói của viên thanh tra khiến Julien phải ngạc nhiên.

– Hình như ông hài lòng.

– Cũng có thể vì tự ái. Tôi không nghĩ viên hoa tiêu là thủ phạm và rốt cuộc thì.... Nói cho cùng, một khi tên giết người không còn ám hại được ai nữa.

Coussinel châu mày lại.

– Còn vụ bảo vệ cho Véro?

Đâu còn lý do nào nữa... Trừ phi cô ta có một lý do chính đáng nào đó.

Ông già tròn xoe đôi mắt.

– Nhưng ông quên là có người toan giết cô ta rồi hay sao? Nếu Véro không thoát được thì ông cũng đã nhận được cái nút thứ hai từ áo cổ ta. Rồi còn gì nữa! Ánh mắt của viên thanh tra nhìn xoáy vào mắt Coussinel. Hai người đều sững vì kinh ngạc.

Coulinet ời con đỏi rồi.

Aurélien nủ tay áo Julien.

– Thôi được rồi, chúng ta sẽ đi ăn cơm có muốn ăn món khoai tây chiên như hôm trước không?

Nhóc a gặt đầu ưng thuận.

– Chúng ta đi vậy.

Julien uống cạn ly rượu.

Nó rất thích món khoai tây chiên, ông ta cắt nghĩa.

– Nhưng công việc mệt nhất là phải gọt chúng. Xin ông thanh tra thứ lỗi cho chúng tôi.

Đến lượt Mallet bước ra khỏi quán, nhìn một già một trẻ nắm tay nhau đi trên lề đường, rồi đốt một điếu thuốc "Cái nút thứ hai từ áo cô ta..." Anh chưa muốn về nhà. Chỉ một đoạn ngắn, với chiếc xe anh đã tới quán Cupidon. Có thể giọng nói của Pascal Sartini làm thay đổi ý nghĩ của anh. Giọng nói hay các ly rượu mà anh sẽ uống cùng ông ta?

JEAN LOUIS VIOT

CẠM BÃY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 14

Sau ba ngày ba đêm Véro mới về đến nhà. Những ngày trác táng với một nhóm thương gia đi dự một hội thảo. Mắt quầng thâm nhưng túi đầy tiền, nàng tóc nâu lên bước nhanh trong hành lang, cố né tránh Patrice Noget. Nhưng ở trên, nàng không tránh được ánh mắt cáu có của Coussinel. Ông ta không nói tiếng nào, không một tiếng "Chào em" hay một lời khiển trách như Dữ không, bây giờ mới thò mặt về đó à? ông chỉ xoay đầu lại xem chương trình tin tức lúc 20 giờ với Aurélien. Khi vừa thấy mẹ, thằng bé chạy ù đến ôm lấy nàng.

– Con làm mẹ ngã bây giờ, người mẹ nhỏ nhẹ nói với đứa con.

Một cái hôn nhẹ phớt trên trán và trả nó về với bữa ăn tối của nó.

– Em mệt lắm rồi nàng nói trên đường đi vào phòng.

– Em có muốn ăn không? Julien hỏi.

– Nếu anh chỉ có đậu để mời em thì anh cứ việc giữ chúng để mà ăn. Anh hãy đem cho em một hay hai miếng bánh mì nướng có phết mứt được không?

Khi Julien bưng cái mâm bước vào trong phòng, Véro đã nằm dài trên giường, chìm trong giấc ngủ nặng nề kèm theo tiếng ngáy. Ông đỡ đầu nàng lên gối, cởi từng cái nút một của cái áo rồi kéo cái váy một cách khó nhọc. Tình trạng khóa thân bán phần này làm khơi dậy lòng ham muốn của ông. Động tác trở nên gợi dục hơn, âu yếm hơn. Véro đột nhiên xoay mình lại.

– Anh để cho tôi yên có được không? Nàng la lên.

Julien đành phải từ bỏ ý định của mình kéo tấm ra lên người nàng rồi bỏ đi ra cùng với cái mâm. Ở phòng ngoài Aurélien cũng đã ngủ khò. Julien để mâm xuống và bế thằng bé vào phòng, đặt xuống cạnh mẹ nó. Cũng may là nó đã mặc đồ ngủ rồi.

Ông rút một liều thuốc, loay hoay với đầu thuốc, rót cho mình một ly rượu và ngồi trước cái tivi. Chỉ còn làm được việc này mà thôi. Một phim trắng đen rất hay mà ông đã xem có đến mười lần rồi. Một con khỉ trong mùa đông với Gabln và Belmondo và các màn đấm đá. Tiếng chìa khóa leng keng trong ổ. Yvon bước vào. Nó vút áo bludông vào trong góc, ngồi xuống ghế bành trong một tiếng thở dài. Không một lời chào hỏi. Rồi nó lại đứng lên, đi xuống bếp lấy một lon bia.

– Lại một phim tồi, nó chán nhần.

Loại phim mà nó thích là những thứ như Supercopter, người ngã từ trên vực thẳm, công ty bảo hiểm mọi rủi ro. Đôi khi là một phim cao bồi. Julien không buồn phản đối ông thích ra ngoài đi một vòng hơn.

Ông cảm thấy khoan khoái bởi không khí mát lạnh của đêm. Ông phân vân chọn hướng đi. Về bến cảng hay quán Quibus? Ông cài nút áo vest lại. Tầm kính không đèn của tiệm bánh mì phản ánh lại hình bóng của ông. Ông tiêu tụy quá đi thôi. Phải chi MarceUine nhìn thấy được ông lúc này đây! Ông chọn bến cảng, có thể vì Marcelline.

Cho đến bây giờ, mọi chuyện đều tốt đẹp Richard Manet thầm nghĩ với bước chân loạng choạng trên bến cảng. Cũng may là vào giờ này bến cảng vắng ngắt. Không khí của đêm tối làm anh ta tỉnh táo lại. Đúng thế, anh ý thức được mọi việc cũng như việc anh đang đi đến quán rượu Lưới xanh, một quán nhỏ dành cho dân đánh cá của Louis Mèche, người chủ ranh mãnh độ năm mươi tuổi mà bộ râu hình móc câu gọi cho người ta hình ảnh của một con hải sư. Một người rất nghiêm túc, rất nhân hậu, hay giúp đỡ kẻ khác, sẵn sàng cho những người đói ăn, vui lòng chia sẻ những thứ hải sản mà người khác tặng cho ông, nói tóm lại không bao giờ từ chối bất cứ sự giúp đỡ nào. "Méchoui" là biệt danh của ông. Ông có biệt danh này trong một đêm rượu mà các bạn đã ghép tên và họ ông lại để đặt ra nó.

Đã khá lâu Mallet không đặt chân đến quán Lưới xanh. Đúng như một người bạn nhiều ngày không gặp, Méchoui đón tiếp anh rất nồng hậu, cả anh cũng thế.

Một trận nhậu túy lúy mà Mallet không thể ngờ trước được.

Nhưng cũng có thể anh đã có chủ ý đi tàn nó. Nhưng bây giờ anh lại tự trách mình. Anh lê bước trên lề đường ẩm ướt. Anh khốn nạn đi bộ đến đây, nói chính xác hơn là anh biết phòng xa. Lúc 18 giờ, anh mặc áo mưa, nhất định rồi khỏi nơi làm việc mà chỉ một mình Madelin mới có thể giữ chân anh được. Anh đi về hướng Lưới xanh, với hy vọng có thể tìm được tại đây loại thuốc an thần anh đang cần. Đã một lúc rồi, nỗi sầu muộn mang chiếm lĩnh tâm trí anh. Có thể vì công việc làm Ngày hôm trước, Madeleine Fleury, bà láng giềng sáu mươi tuổi của nạn nhân Sophie

Montebran, đã chính thức khai cung trước Ban Được ủy Quyền Điều tra của Cảnh sát Hình sự. Khi Mallet gọi Grimberty để kể các lời khai mới nhất này, vị này tỏ ra giận dữ.

– Chính tôi nhận được lệnh ủy quyền này chứ không phải là anh!

Nói một cách khác là tại sao anh xen vào công việc của người khác làm gì?

Sau vài câu đáp trả thật gay cấn, không khí giữa hai người trở nên dịu hơn.

– Thôi đủ rồi! Thế bà ta đã khai những gì?

Grimbert cũng phải nhìn nhận là Lomier có thể đã làm rơi miếng sắt lót đế giày trước hôm Sophie Montebran bị giết chết.

– Đúng ra, bà già đó có thể khai việc này cho chúng ta ngay từ lúc đầu. Bây giờ Lomier lại gây rắc rối cho chúng ta mất rồi.

Trong khi chờ đợi, viên hoa tiêu đang bị tạm giam. Còn phần Gérard Qunlet, anh ta đã rà soát lại tất cả các tạp chí Pans-match nhưng vẫn không tìm thấy chứng cứ mà Lomier đã khai ra. Không một chữ nào giống với tang vật. Không một hình ảnh máy may nào giống với biểu tượng quảng cáo của hãng Renault.

Một bí ẩn trọn vẹn!

– Nếu như chúng không được cắt từ trong ra thì cũng phải từ một tạp chí khác thôi, Mallet đưa ra lời nhận xét sau khi quan sát các cách lắp ghép của Quinet.

Anh cho phép tôi xem chúng kỹ hơn một chút, được không?

– Anh tưởng anh có thể làm hay hơn tôi à? Chuyên viên bực mình đáp lại.

Mallet đành nhượng bộ. Anh bước ra khỏi văn phòng Lý lịch Tư pháp, người lẫn thẩn.

Đêm nay cũng thế. Anh bước đi với hai tay bỏ xuôi. Đầu anh nặng trĩu, quay mòng mòng như những ánh đèn sáng chói trên lề đường ẩm ướt. Mọi vật đều sáng chói và người ta khó phân biệt được ranh giới giữa làn nước và cầu tàu ở đâu đó nước vỗ vào vỏ tàu nghe bì bõm. Mallet muốn thấy cảnh tượng này, anh bước tới trước, mặt nước chỉ còn cách có vài bước mà thôi. Bất ngờ một bàn tay kéo anh ngược lại phía sau.

Ông làm cho tôi sợ đó, ông thanh tra!

Anh nhìn Coussinel như mất hồn.

- Ông làm gì ở đây thế này? Anh lấp bắp hỏi ông ta như muốn khiển trách.
- Tôi đi dạo thì thấy ông. Hình như có chuyện gì không ổn thì phải?
- Tại sao?
- Còn một chút nữa là ông ngã xuống nước rồi còn gì!

Mallet phì cười.

- Ngã xuống nước à? Ông đùa hoài.

Viên thanh tra lão đạo, cố gượng đứng cho thẳng bằng cách nín vào vai Coussinel.

- Xin lỗi, anh ập úng.
- Chúng ta có thể cùng về được không, ông già đề nghị.
- Nếu ông muốn.

Hai người sánh bước đi về hướng ngược lại. Lề đường trở nên méo mó như thể được nhìn qua một kính lúp. Mallet phải cố hết sức mình để đi cho thẳng người, tầm trí anh thôi thúc anh làm chuyện này. Anh nhìn kỹ bước chân mình, không để ý đến những hình ảnh chung quanh.

- Một ngày làm việc mệt nhọc, có phải không? Ông già cắc có hỏi anh.
- Đúng vậy, nhất là vào lúc tối.
- Tôi đã gặp trường hợp này và có thể nhiều hơn là ông tưởng, ông già Julien quả quyết với anh.

Tên Méchoui chết tiệt đó, hấn hại tôi mà, Mallet lăm bắm một mình.

Bước chân của họ vang lên trong đêm tối khi họ đi trên khung sắt cây cầu Colbert. Đột nhiên viên thanh tra đứng lại, a tay vào thành cầu.

- Quỷ tha ma bắt! Khốn nạn thật, anh la lớn. Quá khốn nạn cho một tên cóm.
- Điều đó cho thấy anh cũng giống những người khác mà thôi, Coussinel nói với anh ta, Chúng ta đi thôi Họ tiếp tục bước tới, đi ngang qua văn phòng bên cảng, qua

cây cầu thứ hai, đi dọc theo tàu Duquesne. Mưa nặng hạt hơn và tâm trí của Manet có phần tỉnh táo lại.

– Thôi ông về đi nếu không sẽ bị khiển trách nữa đấy!

– Giỡn chơi hoài.

– MaHet nhún vai.

– Nếu như ông thích đi cùng một tên cóm say rượu thì xin cứ tự nhiên. Thì tên cóm ấy cùng lắm cũng chỉ giống như thằng ngu là tôi đây thôi!

Mallet cười gằn.

– Ông mà là thằng ngu à?

– Coi nào, ông dư biết tôi chỉ là thằng hề bị đưa con coi không ra gì và một con điểm nó xỏ mũi hay sao chứ?

– Thì cho chúng cút xéo hết đi!

– Làm sao tôi có can đảm đuổi thằng Yvon ra khỏi nhà được chứ? Còn Véro, nếu như tôi mất cô ta tôi sẽ mất luôn thằng bé Auréllen, ông có hiểu điều đó không?

– Đương nhiên rồi.

Mallet ngưng một lúc rồi nói tiếp.

– Tôi không còn ai hết nên không có gì phải lo cả.

– Ông biết đấy, tôi sống một mình trong một căn phòng chỉ cách đây hai mươi thước thôi.

Bây giờ mưa trở nên tầm tã. Hai người đứng nấp dưới một mái trạm xe buýt.

Coussinel lấy bao thuốc ra, mời viên thanh tra.

Rụt rè, Mallet mò túi mình trước khi quyết định.

– Xin ông một điếu, tôi hết thuốc rồi.

– Miệng anh nóng lại nhờ khói thuốc. Trong khi đó Coussmel dùng móng tay nhét thuốc lại vào trong.

– Tôi phải đứng đây chờ hết mưa. Ông cứ tự nhiên về đi vì ông ở chỉ cách đây mấy bước thôi mà.

– Tôi có thể làm được chuyện đó trong khi ông đang đi cùng tôi sa Vả lại không có ai chờ đợi tôi hết.

Họ hút thuốc trong im lặng. Mallet tăng hắng và bắt đầu run lên sau lớp áo quần ướt mềm. Cái lạnh đang lan tỏa khắp người khiến anh hoàn toàn tỉnh táo.

– Chúng ta một lúc nào đó không thể tránh được sự yếu đuối ông cũng như tôi. Dù cho ông là cóm đi nữa, ông cũng không là một ngoại lệ.

Mallet suy nghĩ.

– Có thể lắm, cuối cùng anh nhìn nhận.

Coussinel hít một hơi thuốc thật dài, vẽ mặt mơ màng.

– Nó làm cho tôi nhớ lại... Vào tháng 12 năm 44, tôi cùng vài người bạn uống một bữa say bí tỉ với một hạ sĩ quan Anh quốc. Để làm cho chúng tôi vui lòng, người này tặng chúng tôi vài thùng bột trái cây như là cam, chanh thuộc kho lương thực của Quân đội Anh. Tôi đi theo anh ta đến bến cảng với một chiếc xe đẩy tay. Chúng tôi say đến mức trên đường về, anh ta nằm dài trên các thùng cũ trên bến cảng, bất tỉnh nhân sự. Cách đó độ một trăm thước tôi bị Quân cảnh Anh chặn lại. Không để người bạn phải bị liên lụy trong vụ này tôi định nhận tôi đã ăn cắp thì bất ngờ anh ta lù lù từ phía sau bước tới và nói lẩm bẩm cái gì đó để mấy người quân cảnh kia dẫn anh ta về bót. Tôi được thả ra ngay lúc đó, chiếc xe đẩy bị tịch thu và từ đấy về sau tôi không hề gặp lại người bạn tốt bụng đó nữa.

– Một bài học về tương trợ, Mallet nhận định. Hời giống đêm nay.

Mưa đã ngưng. Viên thanh tra liếc nhìn người bạn già, định hỏi ông ta một câu nhưng ông lại nói:

Tôi nghĩ đến lúc tôi phải đi rồi.

Ông bỏ mẫu thuốc xuống và bắt bàn tay mà viên thanh tra đã chìa ra.

– Cám ơn ông cho thời gian vừa rồi.

– Xin ông đừng cám ơn tôi vì nó cho phép tôi được tâm sự với một người biết lắng nghe.

Ông già định xoay người đi nhưng lại quay lại.

– Thèm một chuyện nữa, ông Mallet à, tôi có nhiều cảm tình với ông đấy.

Người cảnh sát tỏ ra lúng túng.

– Ông cũng thế, cuối cùng anh ta cũng nói ra được điều này.

Anh chà dẹp điếu thuốc của Coussinel và nói thêm – Tiếc một điều là ông hút thuốc.

JEAN LOUIS VIOT

CẠM BẦY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 15

Gérard Qunlet tỏ ra cáu kỉnh. Anh phải thực hiện bốn bảng điểm chỉ. Bốn tên này bị bắt với điều thuốc có chất ma túy trong miệng khi đang ngồi trên chiếc xe đỗ tại nhà thờ Bon Secours. Đỉnh bờ vách đá này là nơi lý tưởng của bọn buôn lậu và hải quan. Đây là nơi được ưa thích để hút cần sa và bãi đậu xe này trở thành cái bẫy cho nhiều tên tội phạm. Thật kỳ lạ!

Quinet đang loay hoay làm công việc lấy dấu tay với một tên. Anh bực mình la nó vì tên này đã làm dơ mẫu phiếu với các ngón tay đầy mực. Vừa rồi anh đã gặp ở ngai với tên này trong lúc chụp hình. Đành rằng cái ghế dành cho công việc này không thoải mái chút nào và nó giống như một phương tiện tra tấn hơn là một cái ghế để người ta ngồi chụp hình.

Mallet đứng chờ anh ta hoàn tất công việc để bắt tên tội phạm ký vào biên bản. Anh nhìn đồng hồ. 10 giờ rồi. Chứng nhức đầu của anh có bớt đi đôi chút.

Lúc sáng này, khi thức dậy, anh có cảm tưởng mình đang ngậm một tờ giấy nhám. Cái miệng khô rát, đầu óc mù mịt, anh đi làm không một chút hứng thú.

Méchoui, Coussinel, Coussinel, Méchoui. Hình ảnh của đêm qua hết sức lờ mờ.

Anh cố sắp xếp chúng lại cho gọn gàng vì hình như còn thiếu vài mẫu của bức hình ráp này.

– Tôi đã làm việc xong với tên khốn của anh, Quinet kéo anh về thực tại.

Chỉ còn lại tên này thôi vì ba tên kia đã được thả rồi. Từ sáng đến giờ anh không ngừng lên xuống phòng tạm giữ ban An ninh và phòng y tế ở tầng trệt.

Các tên này khi bị bắt về được đưa đến ông bác sĩ trực khám ngay tại chỗ. Vị này sẽ quyết định xem chúng được thả ra ngay hay tạm giữ lại. Không tên nào nhận là chúng buôn ma túy. Chúng đã mua số cần sa này một cách công khai trong một

chuyến du lịch tại Amsterdam. Đây là ý tưởng mới nhất của chúng vì trước đây chúng phải mua thuốc này từ một tên da đen hay một tên ả Rập tại đường Barbès.

Mallet dẫn tên nghiện xuống dưới nhà. Tên này sẽ được trả trả do thôi. Hai nhân viên cảnh sát đang đứng chờ máy pha cà phê còn một nhân viên khác đang điền vào sổ trực. Ngồi tại vị trí của mình, một viên hạ sĩ quan lấy khăn lau trán và thở ra.

– Trả tự do cho tên này. Anh cho nó nhận lãnh lại đồ đạc cá nhân của nó, Mallet tuyên bố – Nó phải gặp sếp về việc này, người nhân viên bụng phệ đáp lại.

Ông sếp đang đứng ngay sau lưng anh ta. Ông cầm cuốn sổ lên, nói sẽ làm tất cả các thủ tục cần thiết.

Mallet trở lên lầu và gặp Madelin trong hành lang.

– Anh hãy đoán xem? Madelin hỏi anh. Đoán cái gì mới được chứ?

– Lormier đã phản cung và được trả tự do dưới sự giám sát của Tư pháp.

Vincent Hermel Roger Vallois và Gérard Quinet cùng vài người nữa đã tụ họp lại, bàn cãi thật sôi nổi. Lập trường không giống nhau.

– Có một điều chắc chắn là các chữ áo không được cắt ra từ trong Paris Match, cái giọng khàn của Quinet quả quyết Lormier chỉ nói điều đầu tiên hiện ra trong đầu ông ta mà thôi.

Grimbert và Lefebvre bên Cảnh sát Hình sự cũng đồng ý với ý tưởng này.

Viên hoa tiêu khai toàn chứng cứ mông lung. Nhưng đủ sức thuyết phục để có thể bị khép tội và bị tạm giữ. Một tên hoang tưởng chẳng? Một tên bịa chuyện?

Một mưa mёo để đánh lạc hướng? Bí ẩn. Trước mặt ông dự thẩm, Lormier khai đã mất trí nhớ trong một thời gian. Nhờ vào lời khai của bà Madeleine Fleury, người láng giềng ở cùng tầng với Sophie Monteban, cái tang vật miếng sắt dẹt để giày đã được chứng minh sự hiện diện của ông ta. Ngoài ra Lormier cũng nhìn nhận đã lê bước đến ngôi nhà đó vào hôm trước vụ án mạng.

Guillaume Madelin theo Mallet vào phòng làm việc.

– Anh đã nghĩ đúng khi tỏ ra nghi ngờ, Madelin nhìn nhận. Đúng ra phải nhìn vào sự kiện thật mà thôi. Tên giết người vẫn còn tự do và tôi sợ là chúng ta lại phải lê theo theo dõi cô nàng Véro.

Mallet tỏ ra cam chịu.

– Chúng ta sẽ bàn lại việc này với bên Cảnh sát Hình sự Ngoài ra từ khi Lomier thú tội, cô ta không còn được che chở nữa và tên khốn của chúng ta có nhiều cơ hội để giết nàng.

– Sự ngưng hoạt bất động của nó có thể nhằm chỉ để khẳng định việc tự nhận tội trạng của viên hoa tiêu.

– Có thể lắm!

Chuông điện thoại cắt dòng suy nghĩ của hai người. Người quản lý siêu thị khu vực Saint-Rémy được mời tới, đang chờ ở dưới nhà. Hai pa-lết sữa chua vừa giao đến, ông chưa kịp dán nhãn vào thì đã bị văn phòng tiêu thụ và cạnh tranh của tỉnh ập đến. Không may chút nào. Hai trăm hũ yaourt thì có hai trăm vi phạm được ghi nhận. Giờ đây phải ghi nhận lời khai về vi phạm này theo hồ sơ chỉ đạo do tòa án được chuyển đến. An nghỉ có nhiều chuyện cần làm hơn là việc gây phiền phức cho những người làm việc đầu đi mặt tối. Vị cảnh sát nhả nhận nghe lời trình bày. Anh định cắt nghĩa rõ sự việc nhưng có ích gì chứ. Ông chủ tiệm đủ biết có mỗi một điều là ông phải nộp phạt. Mặc dù vậy ông vẫn ký tên vào biên bản, rồi bỏ về. Thừa cơ hội này Vincent Hermel bước vào văn phòng với mẫu in màu hồng trên tay.

– Anh hãy nhìn xem! Người đó nói và đó tho Mallet đọc.

Vincent Hermel đảm nhận việc thu. Nhận đơn khiếu nại trong ngày. Mallet đọc văn kiện đó lòng gật bằng cách phát hành chi phiếu được trộm cắp. Người chủ tài khoản không ai khác hơn là Julien Coussinel. Khổ chủ là ông chủ tiệm bán quần áo trên đường dành cho người đi bộ. Cô gái đã mua một áo thun và một cái váy Một cô tóc nâu được cắt ngắn, nhưng ông ta không chắc có thể nhìn ra cô ta.

Mallet đọc lời mô tả mơ hồ về cô gái rồi gật đầu.

– Anh có nghĩ như tôi không? Người bạn đồng nghiệp hỏi:

Cái điệu bộ kèm theo tiếng thở dài của anh rất thuyết phục.

– Trừ phi là thằng khờ mới không nhận ra người giống với lời mô tả trên.

g05. Mallet đã vò gói thuốc không được mười phút rồi. Anh đứng lên, mặc áo bludông vào, đi ngang qua văn phòng của Madelin và báo cho người này biết là anh ra nhà ga để mua thuốc. Viên thanh tra trưởng đang cầm cúi đọc một hồ sơ về tội biển thủ, không thèm ngước mặt lên nhìn. Ông không muốn nghe nói đến thuốc lá, ông bỏ thuốc một cách bất ngờ. Tuyệt vời làm sao!

Mallet cũng muốn bắt chước làm việc này, nhưng hiện giờ anh đang làm việc hoàn toàn trái ngược. Ngày mai anh sẽ hút nhiều hơn ngày hôm qua. Mỗi ngày anh hẹn lại ngày anh sẽ chấm dứt cái việc làm cho miệng anh khô ráp, cổ họng khó chịu, bị ám ảnh bởi căn bệnh ung thư, quần áo có mùi hôi và nhất là đó quá tốn kém. Anh tự thuyết phục là một ngày nào đó anh sẽ chấm dứt việc này, trong khi chờ đợi anh phải chạy đi mua chúng. Anh hồi hải đến mức đụng phải một khách bộ hành Hai người đứng lại nhìn nhau.

– Tôi định đến gặp ông đây, ông thanh tra.

Lúc này anh mới nhận ra Coussinel.

– Ông gặp chuyện rắc rối phải không?

– Không hẳn như thế! Tôi đến đây để thu thập tin tức Nhưng ông phải đi sao?

Ồ, không, chỉ chạy ra ga để mua thuốc mà thôi.

– Kỳ lạ thật, tôi mới từ đó về đây.

Coussinel vỗ vỗ vào túi áo vest, nơi một tạp chí được cuộn lại đang nằm trong đó.

– Sở thích của tôi ấy mà. Tôi sẽ trở lại đó với ông và tiện thể chúng ta sẽ uống một cái gì đó.

Vai kề vai, hai người bước đi trên lề đường. Mallet có cảm tưởng thật khó cất nghĩa việc anh như đang sống lại một cảnh đã trải qua trước đây. Cách đây một thời gian, anh đã gặp phải trường hợp này, chỉ có điều khác là lúc đó vào buổi sáng. "Tôi thích công việc làm của ông" đó là lời của Coussinel.

Như thường lệ, lối ra vào nhà ga bị những người vô gia cư chiếm cứ. Mallet trả tiền ngay khi lấy gói thuốc và khui nó ra liền. Quán nước ở ngay trước mặt.

Chỉ cần đẩy hai cánh cửa kính để bước vào trong quán đông người và đầy khói thuốc đây là giờ của các cậu học sinh đang chờ chuyển xe lửa hay xe ca của họ.

Tiếng nói chuyện râm ran khắp nơi. Mallet nhìn thấy một bàn trống trong kẹt, ngay dưới cái kính to lớn. Người phục vụ nhận lời gọi thức uống, hai ly rượu anít.

Ông đến đúng lúc đấy, tôi có chuyện muốn nói với ông. Vì hai lý do. Một là cá nhân, hai thuộc về công việc. Trước hết về tối hôm qua... tôi muốn nói là....

Coussinel không để cho anh ta nói hết câu. Với bàn tay, ông ra dấu như thể người ta lật trong trang sách.

– Còn về công việc thì sao? Ông già hỏi ngay sau đó.

– Đó là chuyện tập ngân phiếu của ông.

Mặt của ông già liền biến sắc.

– Tập ngân phiếu của tôi... ông lặp lại một cách máy móc. Có lẽ tôi đã làm mất phải không?

Mallet nhún vai vì không biết điều này.

– Nếu như ông đã làm mất nó thì đã có người sử dụng nó rồi.

– Người ta đã sử dụng rồi à?

Ít nhất là một lần, tại một cửa hàng bán quần áo phụ nữ.

Ông già có vẻ lo sợ.

Cũng may là tôi đã kháng nghị toàn bộ tập ngân phiếu này.

Người đàn bà sử dụng ngân phiếu có tóc nâu cắt ngắn, viên thanh tra nói tiếp, giữa độ tuổi ba mươi lăm và bốn mươi, người vừa, có vẻ tự tin lắm. Điều này có gọi cho ông một ý nghĩ gì không?

Mắt Coussinel ửng lệ. Sự im lặng của ông nói lên tất cả Viên thanh tra không ngờ ông lại có phản ứng mau như thế.

– Có đúng là Véro không?

Julien cúi đầu xuống như một đứa trẻ phạm tội.

Mallet hơi bực mình với chính anh. Các ly rượu được đem ra tạo một khoảng trống ngắt quãng. Người phục vụ bỏ đi và Julien ngược mặt lên.

– Thật ra mọi chuyện đều do lỗi của tôi, ông kể. Lúc đầu tôi có nói với Véro là nàng có thể sử dụng tập ngân phiếu của tôi, trong lúc cần thiết. Cách đây vài ngày nàng đã lấy nó mà quên nói với tôi. Như một thằng ngu, tôi tưởng đã làm mất nó nên đã kháng nghị. Kết quả là bây giờ tôi phải trả tiền cho tất cả những người mà Véro đã thanh toán bằng ngân phiếu.

Coussinel ngưng một lúc, thỏa mãn với lời cắt nghĩa này, nên ông nói tiếp.

– Tôi không nghĩ là mới đây mà đã có người khiếu nại rồi.

Mallet lắc đầu qua lại. Anh cảm thấy thương hại ông già hơn là khinh bỉ ông ta.

– Véro có được ủy quyền hay không?

– Không.

– Còn tập ngân phiếu ông đã lấy nó lại chưa?

– Cũng rất kỳ lạ là Véro đã làm mất nó rồi. Nhưng lần này thì chắc chắn đấy.

Nụ cười của viên thanh tra mang vẻ hoài nghi.

– Thật tình, tôi không hiểu ông sẽ làm cách nào để thoát ra khỏi mớ bòng bong này.

Coussinel trông thật thảm hại.

– Tôi cũng thế, ông thì thầmm.

Quán nước thưa dần, vì học sinh đã nhường chỗ của chúng lại cho những người khách ít ồn ào hơn.

Coussinel tìm kiếm người phục vụ. Ông ra hiệu một bình tròn trên các ly không. Một câu chuyện không lời.

Một bình nước đầy và hai ly rượu khác được đem ra bàn.

– Tôi sẽ thanh toán mọi chi phí, ông già nói tiếp, bắt đầu từ người chủ cửa hàng mà ông vừa nói. Ông ta chắc chắn sẽ rút đơn kiện lại.

– Nếu như ông ta được thanh toán.

Coussinel từ chối gói thuốc viên thanh tra đẩy đi trước mặt ông.

– Không, cảm ơn, tôi hút thuốc của tôi.

Ông sờ túi áo vest, lấy tờ tạp chí để ra ngoài bàn và tìm được gói thuốc.

Mallet ghé đầu qua nhìn.

- Nổi đam mê xe tải, anh đọc lớn tiếng. Giờ tôi mới hiểu sở thích của ông.
- Thỉnh thoảng tôi mua tờ nguyệt san này.
- Tôi nghĩ ông vẫn còn giữ các số cũ phải không?

Ồ, không, chỉ vài cuốn thôi. Nói cho cùng, loại sách này hết sức đắt tiền.

Mặc dù cuối cùng thì người ta cũng dùng chúng để gói rác bếp mà thôi.

- Không hẳn thế đâu, Mallet mĩa mai đáp trả. Đôi khi người ta thích cắt chúng ra nữa đó.

Vé ro đóng mạnh cánh cửa đến nỗi chìa khóa rút ra khỏi ổ. Nàng mò mẫm cái công tắc điện, bước thật mau xuống cầu thang. Khi đến dưới nàng mới sực nhớ đến ông chủ lò bánh mì. Nàng lập tức bước thật nhẹ nhưng muộn mất rồi.

Cánh cửa phía sau nàng được mở ra và một bàn tay cứng chắc nắm lấy cánh tay nàng. Noget xuất hiện trong hành lang, có thể là ông ta đang canh chừng nàng.

- Em giỡn mặt với tôi đó à? Ông ta nói gần từng tiếng nhưng thật nhỏ để không cho ai nghe thấy. Em phải. Mau cắt nghĩa cho tôi biết việc gì đang xảy ra? Tôi không còn gặp em được nữa, tôi phát điên lên đây này!

Trong lúc nói ông bóp cánh tay của Véro thật mạnh. Véro cố vùng ra. Người đàn ông không bỏ ra và làm cho nàng đau hơn. Nàng nhìn ông với ánh mắt khinh bỉ - Anh có ngừng không? Nếu không, chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

- Đồ cái thứ thối tha! Mày tưởng mày có thể bỏ rơi tao một cách dễ dàng như thế à?

Patrice Noget tỏ ra giận dữ. Miệng ông méo xệch, nước dãi trào ra nơi khoe miệng.

- Thà tao giết mày còn hơn, ông thì thầm. Các bàn tay đầy bột siết cứng cổ nàng. Trong bóng tối Véro chỉ nhìn thấy có chúng mà thôi, hai bàn tay trắng toát và cặp mắt với đôi tròng trắng mở trao tráo.

- Anh điên rồi hay sao? Anh dư biết là em gắn bó với anh đến chừng nào!

Nàng xuống nước nói thật âu yếm.

Người đàn ông trở nên bất động, không nói tiếng nào. Đột nhiên ông bỏ hai tay xuống.

– Xin lỗi em, ông ta nói với vẻ mặt khổ sở.

Véro thừa thắng xông lên.

– Giờ anh tránh qua một bên để cho em đi.

– Khoan đã, em hãy chờ một chút, anh cần nói chuyện với em.

Sau những gì anh đã làm với em à? Nàng tóc nâu đáp lại bàn tay xoa vào cổ.

– Anh đã xin lỗi rồi còn muốn gì nữa.

– Anh tưởng như thế là đủ hay sao? Dù gì thì một ngày nào đó chuyện này cũng phải kết thúc thôi, phải không? Như thế thà bây giờ còn hơn là sau này.

Noget toát mồ hôi.

– Tao hiểu rồi, đồ thứ điểm mạt hạng Mày không cần đến tao nữa phải không? Có đúng vậy không?

Véro bật cười.

– Mày biết không, đối với một thằng bán bánh mì mày cũng không ngu cho lắm khi cần thiết. Mà mày có nhìn lại mày hay không chứ? Mày có thể nào tưởng tượng cảnh tao cặp với một tên cù lằn như mày không?

Cái tát mà nàng nhận có thể làm đứt đầu một con bò. Véro té bật ra sau tường không một tiếng la. Nàng đã gặp nhiều thứ còn tồi tệ hơn cái này nhiều.

Noget sững sốt nhìn nàng.

– Em đã làm cho tôi không kiềm chế được, cuối cùng ông ta nói như để bào chữa.

Véro suy tính, việc này phải chấm dứt thôi. Vì cứ lằng nhằng như thế này, một ngày nào đó ông ta sẽ giết nàng mất. Nàng thay đổi chiến thuật.

– Em biết là em đã làm cho anh nổi nóng, đây là lỗi của em. Em không muốn Nàng rụt rè tiến lại gần và người đàn ông ôm nàng vào lòng. Mồ hôi ông ta nong nặc, nhưng mặc kệ, nàng phải tranh thủ thời gian.

– Em thật sự không hề muốn như thế! Nàng giả vờ nói tiếp trong tiếng nấc.

Ông ta sờ tóc nàng..

– Tối thứ năm, anh có bữa gặp mặt với mấy thằng bạn, sau đó chúng ta gặp nhau phải không?

– Đồng ý.

– Hôn anh đi.

Véro miễn cưỡng phải thi hành, nhưng cố tìm cách lẩn tránh.

– Nếu bà vợ anh...

Không sao đâu. Bà ta đã đi về ngôi nhà ở Saint- Martin rồi. Anh nói là anh còn công chuyện cần phải giải quyết và sẽ đến đó sau.

– Bà ta có thể sẽ sốt ruột và ông già trên kia có thể bắt gặp chúng ta.

Nàng lách người ra, tuột ra khỏi vòng tay ông ta một cách nhẹ nhàng như một con lươn. Nàng mở cửa rồi bước trở lại Một nụ hôn phớt, để tham gia cuộc chơi ấy mà. Nàng bỏ đi.

Nàng bước thật nhanh, muốn mau chóng tránh khỏi nơi đây. Con lươn này không thể nào đưa nàng lên thiên đàng được. Đến góc đường, nàng thấy bức rèm không bị vén lên. Nàng thở hết sức nhẹ nhõm. Cuộc sống tiếp tục ~trôi chảy và nàng cũng thế. Lúc này là giờ hoàng đạo vì trời bắt đầu tối và là dấu hiệu của tự do. Nàng cảm thấy vui sướng, thoát khỏi sự tẻ nhạt của ban ngày.

Không còn gặp các ánh mắt vô hồn, những người quá bận rộn với cặp hồ sơ trong tay với dáng vóc thầy tư, các công nhân. Nhìn phụ nữ mà huyết gió như chó con sủa khách qua đường. Không còn hình ảnh của các mệnh phụ phu nhân với quần áo sang trọng làm la về được thương yêu, các bà nội trợ hối hả cho bữa ăn tối gia đình. Không còn ánh mắt van xin và đôi bàn tay run rẩy của Coussinel. Nàng nhớ lại cảnh lúc chiều khi nàng vừa về, ông ta kể lại cho nàng cuộc gặp của ông với thanh tra Mallet.

– Hiển nhiên là ông ta nghi ngờ em, ngừng em đừng bận tâm đến việc này, anh sẽ thanh toán tất cả.

– Sao anh đại thế! Một khi em chuyển tập ngân phiếu cho hai con khốn kia là để tránh cho anh phải làm việc đó biết không!

- Ngay sáng mai đây, anh sẽ trả tiền cho người bán hàng đã đệ đơn thưa.
- Nhưng mà người nào mới được chứ?
- Thì người đã bán cho em cái váy và áo thun đó.
- Thành cha đó hả? Thằng già háo gái đó à! Nhưng anh hãy để em làm chuyện đó khi mẹ vợ ông ta có mặt tại cửa hàng. Em bảo đảm với anh là em sẽ cho nó biết tay.
- Anh nghĩ em không nên làm như thế nếu thế em muốn ông ta rút đơn kiện lại.
- Anh lại quá nhát rồi. Vậy mà tội cứ tưởng anh ngon lành lắm đấy!
- Sở dĩ anh trả tiền là chỉ vì em mà thôi!
- Và cho cả những chuyện ngu ngốc của anh nữa chứ!

Tiếng động nơi cầu thang làm gián đoạn cuộc nói chuyện của họ.

- Chúng ta im đi. Thằng Yvon đó, không nên để cho nó biết chuyện này.

Yvon bước vào nhà, bộ mặt sầu muộn. Hắn vào phòng của mình, đóng cửa lại và bật nhạc nghe.

- Anh cũng sợ cả nó nữa và Véro giễu cợt ông ta. Thế mà em cứ tưởng anh sẽ tống cổ nó ra khỏi nhà. Khó tin quá!

Nàng lấy vợ áo bludông của mình.

- Tôi chán các người lắm rồi, biết không?

Cánh cửa đóng sầm lại làm run cả căn phòng. Khi xuống đến dưới thì lại đến lượt tên khốn Noget gây chuyện với nàng. Gã mập này quả thật làm nàng sợ, nhưng cũng may là mọi chuyện sẽ sớm chấm dứt thôi.

Nàng vui vẻ bước về phía trước. Nàng có hẹn với một tên mà suốt cả buổi trưa không ngừng ve vãn nàng. Tên này trẻ hơn nàng, khoảng ba mươi tuổi. Nhỏ con nhưng rất điển trai, với đôi mắt láu lỉnh và rất hoạt bát. Mớ tiền vò nát và cái tên giả mà hắn đưa ra, Luigi, mang đậm nét ma cô.

Luigi đang ớ tay trên quầy. Hắn làm quen với Pascal Sartini. Họ nói chuyện bằng tay theo phong cách của người dân miền Nam.

– Thế nào cô em, Sartini hỏi nàng với giọng lạnh lót.

Véro hôn hai người đàn ông và xoay qua nói với Luigi..

– Anh thấy không, quán này dễ thương quá phải không?

Ông chủ quán Cupidon để họ ngồi trong một góc kẹt. Luigi la hiệu và một chai sâm banh được mang tới.

Cặp này nói chuyện huyền thuyên. Và thật mau chóng họ nhận ra rằng họ là của nhau. Luigi là một gã điểm thối và hẳn không ngần ngại kể ra những trò lừa bịp bỉ ổi của mình. Còn nàng thì thêm dệt thêm các chuyện của nàng.

Họ cụng ly uống mừng cho nhau và tỏ ra hết sức vui vẻ.

Luigi gọi thêm một chai nữa.

– Này em em có biết cách nào hay nhất để ăn chùa không?

– Biết chứ, nhưng anh thử nói xem sao.

– Muốn làm được chuyện đó, chúng ta phải hai người mới được. Em bước vào một nhà hàng và gọi thức ăn thật ngon. Vào cuối bữa ăn, em để một gói thuốc trên bàn cùng với một cái hộp quẹt cũ. Ngay lúc đó một người đàn ông xuất hiện và hỏi chủ nhân chiếc xe màu đỏ đang dừng ở ngoài. Em nói vài lời xin lỗi, ra dấu cho nhân viên nhà hàng biết là em sẽ trở lại, bằng chứng gói thuốc và cái quẹt còn để trên bàn. Một khi ra đến ngoài thì đơn giản tìm một nhà hàng khác và thay đổi vai diễn mà thôi để cho người kia có thể đánh chén ra trò.

– Không đến nỗi ngu cho lắm, Véro nhìn nhận.

– Em cũng nên biết là không nhất thiết phải để gói thuốc lá lại cái đó có thể là một cuốn sổ một cây viết, một tạp chí hay một cặp kính mà em đã ăn. Cặp ở đâu đó, có thể một cái khăn choàng hay đôi găng tay cũ...

– Cũng có thể là cái quần lót của anh không chừng, Véro phì cười.

Ánh mắt của Luigi quan sát nàng rồi lần xuống cặp đùi Véro vui vẻ nhìn hân. Tên này coi cũng khá đây, với nụ cười thanh khiết và cái biệt danh rắc Ý.

Luigi biết là nàng đang ngắm nhìn mình. Mắt trong mắt, họ cụng ly, Động tác thật nhẹ nhàng, đầy ngụ ý. Họ biết chắc là tối nay họ sẽ ân ái với nhau.

JEAN LOUIS VIOT

CẠM BẦY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 16

Mallet thối vào tách cà phê đang bốc khói của mình. Vừa mới ngồi xuống, anh đã muốn trở lên văn phòng. Đầu óc an nghỉ rất nhiều chuyện. Đối diện với anh, Guillaume Madelin đang hưởng thụ thời gian rảnh rỗi. Hay tay khoanh lại, ông chủ quán 4-22 đang đứng trước mặt họ, nói phét vài ba câu về một ngày mới bắt đầu. Tiệm này chưa đông lắm, chỉ vài người khách quen của 9 giờ sáng. Cánh cửa mở Grimbart và Lefebvre bước vào.

– Người ta nói cho chúng tôi nơi các anh đang có mặt.

Mấy vị Cảnh sát Hình sự ngồi xuống:

– Chúng tôi lại có mặt Grimbart tuyên bố một cách mỉa mai. Tên Lormier chết tiệt! Lại phải bắt đầu lại từ đầu luôn cả việc theo dõi Véro.

Mallet không nói tiếng nào. Anh dự biết là việc theo dõi để che chở cho nàng ta không có ích lợi gì cả. Anh dám quả quyết về chuyện này. Đêm qua, sau khi chia tay với Coussinel, anh đã trở lại quầy bán thuốc ở nhà ga. Trong chồng sách cũ bà bán hàng đã tìm được cho anh ba số sau cùng của tạp chí nổi danh mê xe tải.

Anh phải chờ đến khi Quinet ra về để vào ngồi trong văn phòng Lý lịch Tư pháp. Các chữ cắt để một bên, các tạp chí ở bên kia, anh bắt đầu cuộc tìm kiếm trong các tạp chí này với số cũ nhất. Đến trang thứ sáu anh nhìn thấy biểu tượng của hãng Renault. Ở mặt sau hình ảnh giống nhau của các chữ được cắt ra. Vài trang sau đó, anh tìm thấy chữ A của chữ Mallet, chữ L, chữ N và chữ R của chữ THANH TRA.

Anh có thể tiếp tục công việc tìm kiếm này nhưng lại thôi Có ích gì chứ!

Anh đóng cửa văn phòng lại, bỏ hết các tạp chí vào trong tủ và mặc áo bludông vào. Anh đi đến quán của Maurice để uống một ly rượu, hy vọng sẽ được gặp nhiều người tại đây, nhưng lại không thấy một ai hết. Anh lại thân hành đến một người bạn khác có tiệm ăn và được giữ lại ăn tối. Khuya hôm đó anh đứng dưới cửa sổ nhà

Coussinel nhìn lên. Như thế đó, không chủ đích. Anh có thể thu thập được những gì vào giờ khuya khoắt như thế này chứ? Các lời giải thích à?

Những lời thú tội? Anh đến nhận chuông nhà một cô bạn gái. Một người đàn ông mình trần ra mở cửa. Những lời xin lỗi lúng túng, với lý do làm nhà. Nổi chua cay, nổi xấu hổ. Một tín hiệu radio bắt anh lại phải lên đường. Một vụ trộm tại Quảng trường Quốc gia buộc anh phải tuần tiểu với bên An ninh đến ba giờ sáng mà không có kết quả gì.

Bốn tách cà phê nóng được tiêu thụ. Một cuộc nói chuyện mà không có sự tham gia của Mallet. Madelin đã nhận ra điều này.

– Sáng nay anh có vẻ như ở trên mây vậy.

– Đúng thế, nhưng một chốc nữa sẽ ổn thôi.

Mặc dù vậy, khi viên thanh tra bước lên phòng làm việc hai chân anh đã rã rời sau nhiều giờ không ngủ. Anh ngồi nơi bàn, suy nghĩ mông lung. Phải chờ thôi, nhưng chờ cái gì mới được chứ? Sáng này một bài tường thuật khá dài về Lormier được đăng trên các. Báo. Một tờ đã nhầm lẫn trong việc suy đoán còn trong hai ba tờ khác thì cuộc bút chiến lại gay gắt hơn. Cảnh sát và Tòa án được đưa ra làm đề tài tra hỏi, các bài xã luận không nương tay cho hai ngành này.

Dư luận thật nóng bỏng.

Mallet cho mời năm người của năm hồ sơ xoàng xĩnh, không hứng, thú vào loại xe cán chó. Năm hồ sơ thuộc phạm vi Cảnh sát Trật tự.

Đến 10g45, tình hình trở nên sôi động hơn với một cuộc chuẩn bị tác chiến qui mô. Các phu bến tàu biểu tình. Một phái đoàn của họ đòi gặp vị quận trưởng nên phải có sự hiện diện của hai viên thanh tra mặc thường phục tại chỗ. Được thăm dò cho công việc này, Hermel và Mallet nhận lãnh công việc. Máy bộ đàm trong túi áo, hai vị này đứng canh chừng trước cổng tòa nhà hành chánh. Trên một chiếc xe đỗ cạnh đấy, hai nhân viên khác của bên Tình báo Tổng hợp thông báo sự tụ tập của một nhóm gần hai mươi lăm người, trong khi họ chỉ đếm được có mười tám người. Một chiếc xe của Hiến binh đổ lẫn lộn với các xe dân sự khác. Tình hình này kéo dài hơn một giờ, sau đó thì tan rã. Khi về đến cơ quan, trạm gác trao một bao thư cho Manet.

– Một người đàn ông đã trao nó cho tôi. Ông ta đi cùng một thằng bé. Ông ta có chờ được một lúc nhưng sau đó lại bỏ đi.

Máu của Mallet sôi lên. Không đúng, đây không phải là các chữ được dán lại mà là một tuồng chữ run rẩy bằng mực xanh. THANH TRA MALET với chỉ một L thôi. Trong bao thư có lời nhắn.

"Tôi đã trả tiền cho ông chủ tiệm như đã thỏa thuận. Ông ta hứa sẽ bãi nại.

Julien Coussinel." Lời nhắn có kèm theo hóa đơn và con dấu của cửa hàng. Đang bị thu hút, anh bước lên cầu thang một cách máy móc trong khi hai đồng nghiệp chạy xuống.

– Thế nào, chiến tranh đã chấm dứt rồi phải không?

Anh không trả lời, mở cửa bước vào, ngồi thừ ra đó, suy ngẫm. Cái bao thư để trên bàn anh là một chứng cứ, thêm một lời thú tội rồi còn gì nữa.

"Ô Nếu như Véro không thoát được thì ông đã nhận thêm cái nút thứ hai từ cái áo rồi..." Những lời nói của Coussinel vào tối hôm trước tại quán Quibus in đậm trong đầu của Mallet. Cái nút thứ hai... Làm sao ông ta có thể biết được điều này... Chi tiết này không hề được tiết lộ ra ngoài công chúng cũng như cho báo chí. Một tình cờ à?

Mallet đốt một điếu thuốc, đi lòng vòng trong văn phòng. Sự trùng hợp... Từ này được lặp đi lặp lại nhiều lần. Còn mấy điếu thuốc thì sao? Một sự trùng hợp khác à? Tạp chí Niềm đam mê xe tải. Một sự ngẫu nhiên khác à? Thế đưa con sửa xe đạp?... Sợi dây cáp thắng... Mallet nhận thấy mình đang lệch hướng, anh chụp ngay một tình huống có thể xảy ra. Một phao cấp cứu chẳng đáng tin cậy. Yvon Coussinel không hề hút thuốc. Vả lại chính ông bố, mời là người đề cập đến cái nút thứ hai kia mà.

20g20. Hành lang vắng tanh. Cánh sát Hình sự đã chiếm lại văn phòng ở trong cùng. Cặp hồ sơ của Grimbart để trên chiếc ghế còn máy đánh chữ của Lefebvre thì trong hộp đựng đặt ngay chân tường. Không một bóng người.

Mallet quay gót bỏ về văn phòng đúng lúc điện thoại reo. PascallSartini đang chờ anh ta tại quán 4-22.

Tay trong tay, Aurélien và Coussinel trở về từ quán Don Quichotte. Julien cảm thấy mình đã làm tròn bốn phận. Ông đã thanh toán cho chủ quán rượu với một lý do được bịa đặt hết sức hợp lý buộc người chủ quán phải tin Người này đã trả tám ngàn phiếu lại, còn mời ông ta một ly rượu nữa. Có thể vì thương hại.

Về đến nhà, ông nhìn hộp thư. Một thông báo của Công Ty Điện lực nằm lẫn trong các tờ quảng cáo, cho biết đây là lần thông báo cuối cùng trước khi việc cúp điện được thực hiện. Ông không hiểu được vì đã thanh toán rồi kia mà, bằng tiền mặt!

Ông sức nhớ ra, thời chính là Véro rồi... ông nhói tức vì Véro không hề đem tờ hóa đơn về cho ông. Tờ thông báo trên tay ông run lên.

Aurélien kéo áo ông.

– Ông có đi không, Coulinet?

– Liền bây giờ.

Patrice Noget thò đầu ra ngoài hành lang. Một cái chào thoáng qua, vì đang mong chờ một người nào khác. Coussinel không có thời gian để phản ứng. Tên mập này đã chui lại vào trong nhà.

Véro đuổi người ra. Chính Luigi đã báo hiệu giờ. Thức dậy với cái vòi sen mở hết cỡ trong nhà tắm.

– Máy giờ rồi? Nàng hỏi với một cái ngáp... – Đồng hồ anh để trên bàn ở đầu giường đó. Cũng gần đến trưa rồi đấy. Em đói không?

– Em không biết nữa.

Véro mỉm cười. Để tiêu tiền như anh ta đã làm, đương nhiên anh ta phải có cách kiếm ra nó rồi. Tên Luigi này quả là một con người kỳ lạ. Càng ngày nàng càng thích, anh ta, có cảm nghĩ là họ rất hợp nhau. Anh ta bước ra:

khỏi phòng tắm, lau lưng mình trong lúc bước lại giường, phơi bày một ảnh tượng hết sức khêu gợi. Nàng chiêm ngưỡng thân mình thật cân đối của anh, hất đầu ra sau, và nhìn trần trần lên trần nhà.

– Anh có cảm thấy chán không?

– Chán cái gì mới được?

– Cuộc sống hiện giờ của anh đó.

– Cũng tùy lúc, tại sao thế?

– Tại vì em đã quá chán rồi. Em nhất định phải thoát. Khỏi cảnh này. Trong một thời gian ngắn nữa thôi, em sẽ có một số tiền thật lớn. Em đã làm đủ mọi cách để có được nó. Kết thúc rồi, sẽ không còn cái tên Con điếm Véro nữa. Vả lại em đã quen thật rồi. Bằng chứng là em không đòi tiền anh.

– Tiền thừa kế à?

– Có thể coi như thế!

Luigi đã mặc quần vào, gài nút áo trong khi nhìn Véro chìm đắm trong mơ mộng với đôi mắt mở to.

– Em sẽ có đủ tiền để mua quần áo, một căn hộ và có thể luôn một chiếc xe hơi.

– Thôi đừng nói chuyện bằng những nữa, em có đói không?

– Em đói rồi.

– Vậy thì hãy sửa soạn mau lên đi. Chúng ta đi ăn. Véro chui ra khỏi giường, ngoe nguẩy bước vào phòng tắm. Rất hãnh diện về thân hình của mình, nàng để cho tên kia có đủ thời gian ngắm nghía nó. Vòi sen lại được mở lớn trong khi Luigi đốt một điếu thuốc. Lúc anh ta dụi tắt điếu thuốc thì cũng là lúc Véro cài xong túi xách du lịch mà nàng mang theo. Tên đàn ông đi theo nàng xách một cặp đựng hồ sơ có nẹp vàng, trông rất hách dịch. Với dáng vẻ của một cặp vợ chồng chính thức, họ bước đến quầy tiếp tân của khách sạn. Bất ngờ Luigi khụy chân xuống, tay ôm lấy tim. Véro đỡ anh ta vì Luigi thở một cách khó khăn.

Nhân viên tiếp tân chạy đến.

– Ông có muốn gọi bác sĩ không?

Không cần đâu, chỉ là cơn suyễn thôi mà. Tôi cần phải ra ngoài chỗ thoáng.

Với sự giúp đỡ của Véro, anh ta bước ra cửa. Người nhân viên vụng về muốn giúp một tay. Hắn ta đi quanh hai người này sau đó đỡ bên tay kia của Luigi.

– Ông khỏe lại chưa? Hắn ta hỏi.

Người bệnh đứng tựa vào tường, tình trạng có vẻ nặng thêm.

– Không được, nhờ anh gọi Cảnh sát Cấp cứu dùm cho.

Người nhân viên chạy thật mau trở vào quầy tiếp tân. Luigi liền đứng thẳng người lên, kéo Véro vào trong mạng lưới các con đường nhỏ cạnh đấy.

– Bây giờ thì anh cảm thấy khỏe hơn nhiều, anh ta nói ầm ĩ.

Véro tỏ ra khoái chí.

– Em thật sự tin vào màn kịch của anh đấy. Em lo hết sức.

– Em yên trí đi, nếu có xỉu thì chỉ vì quá đói mà thôi. Vì thế chúng ta phải nhanh chân, anh mời em ăn nhà hàng đấy.

Giống như kiểu khách sạn đó à?

– Em sợ phải không?

– Không, nhưng em muốn biết để bớt sợ mà thôi. Không có lý do gì để ngăn cản không cho em được vui cả.

Luigi đã thanh toán và Véro không bao giờ biết được bằng cách nào. Anh ta đề nghị đi một vòng dọc theo bãi biển. Mặt Véro đã ửng hồng, họ đã hưởng thụ một cách trọn vẹn. Con đường uốn quanh theo vực đá. Lên xuống ngoằn ngoèo. Ngồi thẳng trên ghế, hai tay cầm chắc tay lái Luigi làm cho các bình của chiếc xe thuê phải rít lên. Miệng anh ngậm một điếu xì gà. Anh mua một hộp sau bữa ăn. Véro liếc nhìn anh ta. Một chút tự đại trong nét mặt anh ta. Bất ngờ anh dừng lại bên lề đường. Trái với ý nghĩ của Véro, không đứng giạng chân ra trước vực đá, anh mở cửa xe, kéo nàng ra khỏi chỗ ngồi.

– Em lái xe đi. Anh điên rồi sao! Em không có bằng.

– Thế thì đã sao Véro qua lái xe Việc này làm cho nàng cảm thấy vui, vì nàng không chờ cho Luigi dạy nàng lái. Trái lại, nàng sẽ làm cho anh ta lé mắt mới được. Nàng thành công đến mức Luigi phải cầu xin nàng chậm lại, hai tay níu chặt bảng điều khiển. Nàng chọc anh ta thêm một lúc nữa, cười ra nước mắt khi nhìn thấy bộ mặt anh ta. Trước mặt nàng, một bà già trên một chiếc xe đạp. Một tiếng cười làm cho bà già này giật mình, loạng choạng té vào bên lề. Véro ràn rụa nước mắt. Một con đường thẳng, nàng đạp lúp ga, hai tay đập lên tay lái, bị kích thích tột cùng. Một khúc quanh, một con mèo xuất hiện. Một tiếng va chạm dưới gầm xe. Trong kính chiếu hậu, nàng nhìn thấy xác con mèo.

– Một con bị loại khỏi vòng chiến.

Rồi nàng cảm thấy cuộc vui như thế đã quá đủ:

– Thôi anh lái đi và đưa em trở về phố.

Luigi đốt lại điếu xì gà của mình. Cho thấy anh đã làm chủ tình hình trở lại.

Véro quay cửa kính xuống.

– Anh có thể đưa em đi được không?

– Đến đâu?

– Đến Loos, tại nhà tù đó. Em cần phải gặp một người Luigi tỏ ra điềm nhiên.

– Khi nào?

– Vào sáng mai.

Khi đến trước con đường dành cho người đi bộ, Véro xuống xe. Nàng đi qua cửa tiệm mà nàng đã mua cái áo thun và cái váy. Ông già bán hàng ngồi đằng sau quầy thu tiền trong khi một bà xấp xỉ tuổi ông đang chào hàng cho khách.

Véro mở cửa bước vào, mặt ông già trắng bệch ra.

– Thế nào, con thỏ mập của em. Anh sợ mất tiền quần áo của anh à? Anh có vẻ ngon lành khi anh giúp em thay quần áo, và sờ mó thân hình của em, anh có cảm thấy thích không?

– Albert!

Bà chủ tiệm gọi tên ông chồng như một phát rơi. Hai bà khách đã trốn vào góc tiệm.

– Nhưng khi nhìn thấy thân hình của bà xã anh, em hiểu tại sao anh lại thích em như thế!

Mụ chủ tiệm muốn nghệt thở.

– Con khốn nạn này ở đâu chui ra thế?

Rồi xoay qua ông chồng.

– Còn anh, không mở miệng ra được à?

Véro mỉm cười với mụ già một cách tinh quái.

– Ông ở trong ngành kinh doanh và tôi cũng thế. Chỉ với các rờ rẫm của ông không cũng đáng giá cái áo thun rồi và đúng ra ông phải sù y tiền ra đấy.

Nàng làm ra vẻ muốn rút lui và khuyên bà vợ ông ta:

– Nếu như ông nhà cần đến tôi, bà hãy cho ông ta đủ tiền để gọi tôi đến. Như thế có thể làm cho ông ta không phải động cỡn khi ngắm nhìn các nịt vú được trưng bày trong tủ kính.

JEAN LOUIS VIOT

CẠM BẦY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 17

Một ngày mới. Lúc 16g30. Julien Coussinel trở vào phòng. Hai tay ông che miệng ly sô-cô-la nóng ông ta đã pha cho Aurélien. Cái tivi hơi rề một chút nhưng vẫn hoạt động tốt. Ông định ngồi xuống thì có tiếng gõ cửa. Hết sức thận trọng, ông bước lại gần cửa, nghe ngóng. Tiếng gõ cửa lại vang lên.

– Ai đó?

– Công ty Điện lực đây, một giọng nam đáp lại.

Chỉ còn thiếu điều này nữa thôi. Ông nói người kia chờ một chút. Ông ra phía sau bếp, leo lên tầng nóc, mang đôi găng tay cũ vào, tháo hai sợi dây điện được uốn cong đang móc vào hệ thống điện đường. Sáng nay, lúc thức dậy, ông nhận thấy tủ lạnh đã ngừng chạy. Sau khi bật thử vài công tắc, ông mới biết điện đã bị cúp. Thoạt đầu ông nghĩ là toàn khu vực bị cúp điện nhưng rồi ông lại nhớ đến cái thông báo trong hộp đựng thư. Công ty Điện lực đã không đùa.

Julien định sẽ liên hệ trong buổi sáng này, nhưng Aurélien hơi bị sốt, nên Coussinel không muốn bỏ nó ở nhà một mình. Thằng bé vẫn rên rĩ và đòi mở tivi ra coi. Vì thế Julien phải leo lên tầng nóc. Dây điện đường chạy ngang cửa sổ. Hai sợi dây dài được uốn cong một đầu, còn đầu kia một thiết bị nối dây dẫn để nối với hệ thống căn phòng.

Julien mau lẹ trở xuống, giấu thật kín tất cả các thiết bị này. Hai người đứng trước cửa. Họ được một người ở gần đấy gọi đến khi nhìn thấy sự kết nối tạm bợ đó. Một trận hỏa hoạn có thể xảy ra hết sức dễ dàng. Coussinel run như tàu lá ông làm như không biết gì nhưng rồi phải thú nhận mọi chuyện. Người ta nói đến việc trộm điện, thừa gửi và tha án. Ông hứa là sẽ thanh toán. Cửa được đóng lại Julien nhìn Aurélien, đưa hai tay ra rồi bỏ thòng xuống.

– Không có tivi nữa rồi, Coullnet.

– Mặc kệ, chúng ta sẽ chơi trò đánh giặc.

Julien không còn tấ m trí nào. Yvon trở về để rồi ra đi nữa. Khi anh ta biết điện đã bị cúp, anh ta chửi rửa một hồi. Ánh sáng ban ngày từ từ biến mất và căn phòng trở nên tối hơn. Julien chuẩn bị đèn cây. Đến lượt Véro về nhà Nàng có cảm tưởng như bước vào một nơi thờ phụng.

– Ô nhà này ấ m đầu hết rồi sao vậy? Nàng bực tức hỏi.

– Sẽ hay hơn nếu như người ta không cúp điện, Coussinel đáp lại.

– Tại sao?

– Em thử đoán xem!

Giọng nói mỉa này làm cho Véro ngạc nhiên.

– Làm sao tôi có thể biết được.

Coussinel giận dữ nói toạc ra hết mọi chuyện. Véro làm ra vẻ trịch thượng.

– Thì anh cứ việc mà đi đóng lấy tiền điện chết tiệt của anh đi. Tôi không quan tâm đến mấy chuyện lật vậ t đó!

Thế còn tiền?

– Tôi đã ăn hã y uống hết rồi. Đúng ra là uống.

Nàng nhìn Coussinel với vẻ thách thức.

– Anh làm cho tôi nhớ tới tên mập bán quần áo ngu ngốc mà ngày hôm qua tôi mới chơi cho một vố. Với tuổi của các ông, các người chỉ nghĩ đến mỗi một việc ô m ấ p mà thôi, còn vấn đề sù y tiền ra thì khỏi phải nói tới!

Julien rá ng làm tỉnh. Mồ hôi rịn trên trán ông. S – Bất luận thế nào thì tôi cũng cút xéo khỏi nơi đây, Véro bồi thêm. Lần này thì không có lần trở về. Tôi sẽ soạn quần áo ngay bây giờ đây. Ngày mai tôi sẽ trở lại lấy hết những thứ còn lại và đón luôn Aurélien. Nhờ anh coi nó giùm tôi trong đêm nay.

Coussinel bàng hoàng nhìn nàng ta.

– Em lại giở quẻ à?

Véro nhún vai, mặt nhăn lại, bó đi vào phòng ngủ, lặp lại các động tác của việc ra đi lần trước.

– Đúng thế nhưng lần này anh không gặp lại tôi nữa đâu.

– Còn Auréllen?

– Tôi đã nói rồi, tôi sẽ mang nó đi.

– Em không thể làm chuyện đó được.

– Xin lỗi tôi có nghe nhầm không đấy?

– Vì nó quen ở đây rồi.

– Có thể nó quen nhưng tôi thì không. Vả lại đến ở chỗ khác rồi nó cũng sẽ quen thôi.

– Thế em định đi đâu vậy?

– Anh không cần phải bận tâm vì chúng tôi. Ngay ngày mai thôi, chúng tôi sẽ có một cuộc đời mới và thật xa đây.

Véro ngừng một lúc, nghĩ đến cái cặp mà nàng đã gửi ở trạm giữ hành lý tại nhà ga. Nàng nhớ lại cảnh nàng xếp đầy tiền vào chiếc cặp đó, nhớ lại mọi việc, đến lúc ra đi vào sáng nay.

Sau một đêm khác tại khách sạn, Luigi gọi điểm tâm vào trong phòng.

Sáng này miệng anh như hai tờ giấy nhám vì đêm trước anh đã uống rượu quá nhiều. Đêm qua Véro đến gặp anh tại quán Cupidon. Họ đã uống cùng với những người không hề quen biết. Anh chần chờ một lúc nữa trong khi Véro đã sẵn sàng. Nàng giục anh ta.

– Anh làm ơn mau lên một chút được không?

Tắm một cái và sau đó cạo râu. Luigi đóng cặp hồ sơ lại đi xuống cầu thang và trình một. Thẻ tín dụng cho tiếp tân.

Abbeville, Doullens, Arras, chiếc xe gẫu nghiêng nuốt con đường buồn tẻ.

Thêm một nhà hàng khác để Luigi tiêu tiền một cách hào phóng. Quá phóng túng nhằm che giấu một sự mờ ám nào đó. Sau xa lộ A 1 là đường xe lửa theo hướng Bắc, gần đến thành phố Lille rồi.

Cái tu viện cũ kỹ nằm ngay mé lộ. Các thầy tư cần vụ hiện đang sống trong đây quả thật kỳ lạ. Phải có lý do chứ, đúng không? Bởi vì cái tu viện nay đã trở thành nhà tù Loos.

Véro bảo Luigi hãy chờ nàng ở ngoài xe. Trước đây chỉ có thể thăm nuôi vào các chiều thứ bảy và chủ nhật mà thôi. Nhưng lúc sau này, ông quản đốc đã tặng thêm ngày thứ năm trong một tháng cho việc này.

Bên kia các cửa kính, nàng ngồi đối diện với Bertrand Vallès. Việc người canh gác đi qua lại cạnh họ không cản trở cuộc nói chuyện của họ. Sau hai mươi lăm phút, Véro trở ra, trong lòng mừng rỡ.

– Chúng ta đi thôi. Trục chỉ đến Lille.

Nàng biết chính xác nơi nàng phải tới. Luigi cảm nhận được tầm quan trọng của chuyến đi này, nên không mở miệng đặt câu hỏi. Một bãi xe phế thải. Véro nói "Ngừng lại, anh quẹo vào trong đó đi!" Nàng xuống xe rồi vài phút sau đi trở ra, vồ lấy cái cặp hồ sơ mà Luigi để ở băng sau.

– Thế trong đó có gì vậy?

– Đồ cá nhân của em.

Véro không để cho anh ta hỏi thêm câu nào. Nàng đổ ra ngoài tất cả những thứ trong đó, lấy cặp đi. Lần này nàng vắng mặt lâu hơn, sau khi đi vào tòa nhà nằm ở trên cao đó một chút. Luigi đốt điếu xi gà cưới cùng trong lúc chờ đợi.

Véro cũng xuất hiện, tay cầm cái cặp.

– Tốt rồi, chúng ta đi thôi.

Vòng xe quanh các chiếc xe phế thải và cái nghĩa địa xe này cũng biết mất ở phía sau. Véro rút từ trong túi áo ra một xấp giấy bạc loại mệnh giá lớn, thả lên đùi Luigi.

– Phần cho anh để mua kem đánh răng.

Mắt không rời con đường, anh ta sờ vào xấp giấy bạc rồi huýt gió.

– Tiền thừa kế à?

– Đúng vậy! Phần còn lại trong cặp.

Véro nhắm mắt lại... Bốn mươi xấp 100 tờ, tổng cộng bốn ngàn tờ: triệu quan. Không, nàng không mơ.

Julien đem cây đèn dầu vào trong phòng.

– Anh không hiểu nguyên có gì để em làm như thế?

Ông nhìn nàng xếp quần áo vào trong túi xách, nhận ra đây một cái khăn choàng, kia một xâu chuỗi mà ông đã tặng cho nàng. Ông cố ngăn cản nàng nhưng lại bị nàng hất ra.

– Anh làm ơn đừng mó tay vào được không!

Julien bỏ ra phòng ngoài.

– Ông không chơi nữa sao, Aurélien hỏi ông ta.

– Có chứ, ông đến ngay bây giờ.

– Trò chơi lại tiếp tục một cách máy móc. Ở phòng kế bên, Véro đang lấy nột các đồ lót để trong tủ áo. Ở ngăn trên là đồ cũ của Coussinel như là khăn trải bàn, khăn ăn, ra giường. Tất cả thơm mùi long não. Giấu đằng sau các áo gối, có một túi nhỏ mà một hôm Véro đã tìm thấy khi lục đồ. Nàng biết trong đó đựng những gì, đó là các tư trang của người quá cố như bông tai, chuỗi, nhẫn và vòng đeo. Tay. Có nào là hạt trai, kim cương, đá sa phia, bạc và vàng. Dân Coissinel không hề biết xài đồ giả. Có vài đồng tiền vàng, hai đồng hồ, một thánh giá bằng vàng, tất cả những món nữ trang cũ xưa gọi nhờ các lễ đạo đã qua. Véro nhtrt ra phía sau, mò mẫm trong chõng đồ cũ, tìm thấy cái túi vải, nhét nó sau vào túi xách của nàng.

"Ngu lắm mới bỏ cái túi này lại phía sau" Julien nghe tiếng zip của sợi dây kéo. Ông tiến đưa Véro ra cửa, túi xách được đeo trên vai.

– Em hãy nghĩ lại cho anh nhờ ông van xin dù biết không một chút hy vọng.

– Ngày mai em về đón Aurélien. Em nói rồi, lần này là dứt khoát. Bây giờ em đã có mọi thứ rồi nên không cần vú em nữa.

Véro bước xuống cầu thang, cánh cửa được đóng lại sau lưng nàng. Nàng chỉ ngại có một điều là Noget có thể bắt gặp nàng. Nếu như ông ta thấy nàng với cái túi du lịch này, ông ta sẽ hiểu ngay. Ông ta có thể làm bất cứ điều gì, nàng không thể đoán

được phản ứng của ông ta. Vì lý do này mà nàng phải dọn đồ trong hai lần. Ngày mai chỉ còn một ba lô nhỏ với thằng bé Aurélien mà thôi.

Nếu như ông chủ tiệm bánh mì canh chừng nàng, thì đây là túi đồ do và sẽ không nghi ngờ gì hết.

Véro bước thật nhanh với hai ý nghĩ trong đầu. Trước nhất để túi xách này trong phòng khách sạn Hampton Court mà nàng đã giữ phòng sẵn, sau đó trở lại trạm gửi hành lý để lấy cái cặp đựng tiền. Nàng muốn có số tiền đó cạnh bên người nàng, thật sát bên nàng. Ngày mai Luigi sẽ trở về, anh hứa như thế. Lúc nãy trên đường về, anh ta nói có công chuyện cần phải giải quyết ở Paris. Sau đó họ sẽ ra đi, trước là để thăm dò. Véro có đề cập đến việc mua một cửa hàng nhỏ để kinh doanh, có thể là một quán rượu. Luigi là người thích hợp để phụ giúp nàng, nàng cảm nhận được điều đó, và lại nàng khoái anh ta ở chỗ anh ta không hỏi lung tung, và nhất là anh ta rất giống nàng, ngu mà một giuộc.

Thêm vào đó:

vui tính, còn trẻ và làm tình rất điệu nghệ, bằng thứ tình yêu thực thụ, không phải kiểu ăn bánh trả tiền. Với anh ta, nàng vẫn có thể giữ được thể độc lập của mình.

Tại góc đường, nàng nhìn thấy Yvon Coussinel đang đi về phía mình, lúc lắc đôi vai, nên Véro bỏ đi theo hướng ngược chiều. Cái túi bắt đầu trở nên nặng trĩu, nhưng cũng may là khách sạn không còn xa mấy. Trên đại lộ, bảng hiệu đặc trưng Anh quốc của khách sạn tỏa một hào quang màu vàng chanh. Véro sửa lại chiếc túi trên vai.

Ngay lúc đó một chiếc xe bất ngờ ngừng ngang tầm. Một chiếc Nevada. Là Noget. Nàng không còn đường né tránh.

– Lên xe đi ông chủ tiệm bánh mì ra lệnh.

Véro thi hành theo lệnh. Chiếc xe phóng đi. Ông chủ đỗ xe ở một chỗ trống đối diện với bồn cỏ trước bãi biển.

– Anh thấy em đi ra liền lấy xe để theo em.

Ông ta nhìn cái túi đồ sạ mà nàng tóc nâu ôm chặt trên đùi.

– Em đi du lịch à?

– Em ra ở khách sạn.

- Một mình?
- Như anh thấy đấy.
- Hôm nay là thứ Năm..
- Thì sao?
- Thì anh có hẹn sau bữa ăn với mấy người bạn đi săn của anh.

Véro không trả lời.

- Em sẽ đến phải không? Patrick Noget nhấn mạnh.
- Đương nhiên rồi.
- Anh có thể theo em vào khách sạn?

Máu trong người Véro sôi lên. Nàng gằn từng tiếng một:

- Anh nghe đây! Tôi không muốn chúng ta gặp nhau nữa, trong đêm nay cũng như bất cứ lúc nào khác.

Ông chủ tiệm nhìn xoáy vào nàng:

- Em nói như thế là có ý gì? Ông ta hỏi, môi mím chặt lại.
- Có nghĩa là mọi thứ đã chấm dứt, đơn giản là như thế. Nhiều lần tôi cố nói cho anh hiểu nhưng không được.
- Và em nghĩ là anh sẽ chấp nhận một cách dễ dàng thế sao, không một phản ứng gì hết à? Em lắm to rồi, con gà mái của anh!

Véro sôi bọt mép. Bất ngờ nàng mở cửa xe ra.

- Bây giờ anh để cho tôi yên có được không? Anh không làm gì được tôi đâu! Trái lại là đằng khác...
- Đồ con diếm thối tha!

Tên vũ phu này giật lách áo Véro khi nàng định bước ra khỏi xe. Bị vướng cái túi quá lớn, nàng không thể thoát ra được. Hắn ta nắm áo, lôi nàng ra khỏi chiếc xe, thật lực tát nàng túi bụi. Nàng ngã xuống đất, cuộn người lại để tránh các cú đá. Nơi này

không sáng lắm nên những chiếc xe chạy ngang qua đây vẫn tiếp tục đường đi của họ. Tuy vậy, có một chiếc tắc xi ngừng lại. Noget. Ngừng đánh và nàng thừa cơ hội đứng lên, chụp cái túi, để bị vấp ngã trên bồn cỏ nhưng vẫn đứng lên được. Véro nhìn ra phía sau, không còn nhìn thấy chiếc xe của Noget. Nàng quan sát chung quanh. Không có gì cả. Sửa trang phục lại, nàng đến Hampton Court hỏi xin chìa khóa phòng. Li Nàng bật đèn phòng tắm, ngắm mặt mình trong gương. Môi nàng chảy máu, má thì bầm tím. Nàng giận run lên. Thằng khốn nạn sẽ phải trả giá cho việc này.

Giá đắt là đằng khác! Nàng đứng dưới vòi sen, toàn thân ê ẩm, nhất là hai bên sườn. Mặc xong cái váy jean và một áo thun bó sát người, nàng ngồi suy nghĩ sau cánh cửa sổ nhìn ra bồn cỏ. Một chiếc xe chạy chậm chậm trước cửa khách sạn. Trong ánh sáng mờ mờ của đèn đường và bảng hiệu khách sạn, nàng nhận ra chiếc xe của Noget. Điều thuốc đang hút. Run lên trong các ngón tay của nàng.

Thằng súc vật này kiên nhẫn chờ đợi cơ hội. Nàng gọi quầy tiếp tân, xin giấy viết và bao thư Một cái nhếch mép hiểm độc hiện trên miệng nàng:

Julien nín thinh. Ông không có cơ hội để kể nốt câu chuyện ông bịa ra.

Aurélien đã nhắm mắt ngủ rồi. Hơi thở của thằng bé trở nên đều đặn hơn nhưng Julien vẫn ngồi cạnh nó. Ông muốn chiêm ngưỡng khuôn mặt thiên thần này.

Một lúc sau ông đứng lên, bước ra phòng ngoài. Các ngọn đèn cây yếu ớt phóng to những hình bóng hỗn độn lên các bức tường. Ông đốt một điều thuốc, khui một chai bia, nhìn bức ảnh đầy bụi của người vợ quá cố treo trên tường. Giá mà nàng biết được ông đang khốn đốn như thế nào Trên bức hình, bà đeo viên đá quý đức Chạm nổi mà ông đã tặng bà trong dịp mừng một năm ngày cưới của họ. Ông đã tiêu hết số tiền dành dụm được nên nàng đã khóc suốt暮ot vì xúc động. Kỷ niệm ôi những kỷ niệm bàng bạc dịu ngọt bị quấy nhiễu bởi nỗi thống khổ hiện tại. Trong ánh mắt phai nhòa của ông già, hình bóng Marcelline đã thay thế hình ảnh bé Aurélien. Chắc chắn bà sẽ yêu thương thằng. Bé này nhiều hơn ông. Đã bao lần ông tưởng tượng đến cảnh hạnh phúc với ba người! Khổ cho thân ông! Marcelline không còn nữa và ngày mai..... Coussinel hé mở cánh cửa phòng ngủ. Aurélien ngủ say lắm rồi. Trong ánh sáng mờ dịu, bộ mặt ngây thơ của nó in rõ lên cái gối trắng và Julien không thể nhìn bất cứ gì khác được. Đêm cuối cùng đầy mà... Cuối cùng, ông cũng tỉnh trí lại và định đóng cửa thì một tia sáng nhỏ buộc ông phải chú ý. Có một cái gì đó sáng chói trên tấm thảm cũ kỹ, ngay chân tủ. Ông nhẹ nhàng bước tới, nhặt vật đó lên, ngắm nhìn nó và cố tìm hiểu. Ông nhận ra tấm mề đay hình trái tim của Marcelline. Nó vẫn đang được cất trong cái túi vải chung với các thứ nữ trang khác kia mà. Làm sao nó có thể nằm ở đây được chứ? Nghe theo linh tính, ông mở tủ ra, mò mẫm trong ngăn tủ, bóp nắn chồng khăn vải, thọc bàn tay vào sờ soạn khắp nơi, cả trong các ngăn khác. Không có gì. Ông đứng chết trân, trán rịn mồ hôi. Có thể đây là lòng căm thù. Ông

không thể tin được. Nếu như Aurélien không nằm ngủ tại đây, ông đã hét lên và đá tứ tung. Ông chạy qua phòng Yvon, cúi người nhìn xuống gầm giường đang được chiếu sáng bằng một lần ánh sáng nhỏ của đèn đường.. ông trở về phòng mình, chụp lấy áo vest rồi bước ra khỏi nhà.

Véro dán miệng bao thư lại và bỏ vào túi xách. Một áo len dài tay được phủ trên vai, nàng xem xét các nữ trang của Marcelline vừa được đổ trên giường. Nàng lấy một vòng đeo tay mà trước đây nàng chỉ có cơ hội nhìn thấy nó. Cất hết mọi thứ, nàng bước ra ngoài, khóa cửa phòng lại và chui vào thang máy. Ra đến ngoài, nàng nhìn phải trái và lên chiếc tắc xi mà quầy tiếp tân đã gọi cho nàng. Chiếc xe này chạy lòng vòng xuyên qua thành phố để dừng lại trước cửa nhà ga. 23g30.

– Ông chờ tôi ở đây.

Nàng chỉ cần vài phút để lấy chiếc cặp từ nơi gửi hành lý và trở ra.

– Ông cho tôi trở về Hanlpton Court đi, nàng nói, lòng hết sức vui mừng.

Chiếc tắc xi lên đường. Véro mở túi lấy bao thư ra và bỏ nó xuống sàn xe.

Chiếc xe chạy tới trước cửa khách sạn, định ngừng lại.

Ông cứ chạy luôn đi, Véro giật mình la lên.

Nàng vừa thấy chiếc Nevada của Noget đang đậu trong bãi xe của khách sạn.

– Bây giờ xin ông cho tôi lại quán Don Quichotte đi.

Tại quầy có sáu bảy người khách, trong khi phòng lớn có hơn một chục người khác. Không khí quán rượu không có vẻ sôi động lắm. Trái với lệ thường, nàng ngồi ở một bàn trong cùng ông chủ quán đến gặp nàng để trao đổi vài câu xã giao.

– Tôi vừa gặp Julien! đột nhiên ông ta nói.

– Phải, hôm trước, về vụ tờ ngân phiếu, Véro cắt ngang.

– Ai nói hôm trước làm gì, tôi nói chỉ vừa đêm nay thôi – Hồi tối này à?

– Đúng thế ông ta đến đây để tìm cô.

Véro để cặp hồ sơ cạnh nàng, trên chiếc băng.

– Cô có dáng một đại diện thương mại quá đi, ông chủ quán nhận xét – Tôi không biết phải giới thiệu loại hàng gì nữa đây, nàng tóc nâu đáp lại.

Cô đang vui. Nếu ông ta biết được! Nàng sẽ dấu số bạc này dưới cái giường trong khách sạn, đương nhiên là sau khi lấy ra vài tờ để ăn mừng tại quán của Pascal Sartini. Có thể đó là lần chót chăng?

– Một cốc sâm banh phải không?

– Đúng vậy, nhưng làm ơn đem cho tôi thêm vài thứ gì để dần bụng.

Ông chủ quán Don Quichotte nhìn nàng với ánh mắt kỳ lạ, quan sát nàng kỹ hơn nữa, để ngón tay vào vết bầm trên má nàng.

– Em bị đòn khá nặng phải không?

Véro nhún vai.

Coussinel, phải không? Người kia hỏi thêm.

– Ai cũng được.

– Ông ta có vẻ giận dữ khi đến đây tìm em.

– Ông ta có quyền cút xéo đi chỗ khác chơi.

Véro ăn một bánh mì nướng nhân thịt và một miếng bánh mứt táo. Tiếp đó nàng uống hết bốn cốc sâm banh, mời ông chủ một cốc cho có người đối ẩm.

Quán vắng dần. Sau cùng, chỉ còn một người khách tại quầy và một cặp khác có vẻ cũng sẽ ra về trong chốc lát. 0g40. Véro đứng lên, do dự không biết có nên gọi một chiếc taxi hay cuộc bộ về. Hampton Court chỉ cách đây có bốn trăm thước bằng đường chim bay. Nàng không sợ Coussinel, trái lại chính Noget làm nàng mất vía. Thằng điên này có thể đang lẩn quẩn trong khu vực này. Lúc tối khi nàng thoát ra khỏi tay hắn, nàng biết là hắn đã đoán nàng sẽ thuê phòng trong cái khách sạn nhìn ra bãi biển này.

Nàng trả hết tiền rượu, chào những người khách còn lại rồi bước ra cửa.

Nàng quyết định là sẽ đi bộ về Hampton Court. Nếu như thằng khốn đó vẫn kiên nhẫn canh chờ thì cách hay nhất là nàng nên đi bộ về để tránh gây sự chú ý.

Nàng mặc áo lạnh vào, rời khỏi quán Don Quichotte. Đến góc đường, nàng giật nẩy mình khi một bóng người bất ngờ xuất hiện trước mặt nàng.

Ông muốn gì nơi tôi nữa đây.

– Cô dám hỏi tôi câu đó sao chứ? Tôi muốn lấy lại sổ tư trang của Marcelline.

Nàng tóc nâu bật cười, một giọng cười châm chọc chua cay mà Julien thù ghét tận xương tủy.

– Ông không làm chuyện ầm ĩ vì những thứ rẻ tiền đó chứ?

Julien tức giận phát điên.

– Cô có biết là những thứ... rẻ tiền đó có ý nghĩa gì với tôi không?

Im lặng! Véro cố lách người qua để bước đi nhưng Julien nắm tay cô lại.

– Cô không thể đi nếu như cô không trả lại toàn bộ sổ nữ trang đó.

Ông nghĩ là tôi mang theo thứ quý quái đó trong người hay sao? Và làm ra vẻ ngạc nhiên nàng nói thêm:

Trong khi đó ông lại bỏ thằng Aurélien một mình ở nhà.

Nó không ở một mình, có Yvon ở nhà với nó. Thế nào?

– Thế nào cái gì?

– Tôi đang chờ việc tôi đòi hỏi.

– Tôi đã nói là tôi không mang theo đây cơ mà!

Thật nhanh nhẹn, Coussinel chụp tay cô ta:

– Thế còn cái này?

Ông lôi kéo làm cô đau. Véro vốn đã ê ẩm cả người vì trận đòn của Noget.

Nàng cố vùng vẫy nhưng không rời bỏ cái cặp đang lắc lư giữa hai chân nàng.

Thôi được rồi, nàng đành chịu thua. Tôi trả cho ông cái vòng chết tiệt này đây:

Julien bỏ tay nàng ra. Nàng chuyển cái cặp qua tay kia. Như bằng trò ảo thuật, cái vòng tay đang tong teng ở đầu ngón tay nàng, giống như một quả lắc.

– Anh có muốn nó không? Nàng hỏi với giọng khiêu khích.

Ngay bên lề đường có một miếng cổng. Véro nhìn vào mắt Julien. Một tiếng cạch nhỏ được nghe thấy và cái vòng biến mất trong cái hố tối đen ô uế đó. Ông già đứng như trời trồng – Ông thấy không, nàng tóc nâu vênh váo, ông không nên kiểm chuyện với tôi. Thật tiếc cho ông vì tôi chỉ lấy có mỗi món đó thôi.

Julien gần như ngừng thở.

– Chỉ có cái đó thôi à? Còn tất cả những thứ để chung với nó đâu rồi?

– Tôi đã liệng chúng xuống biển rồi.

– Cô điên thật rồi.

Ông ta bước đi, tay ôm lấy trán. – Nhưng tại sao cô lại làm như thế? Tào sao chứ?

– Ồ, có gì lạ đâu, chỉ để cho ông khỏi sống với các kỷ niệm thôi mà! Bây giờ ông nên để cho tôi yên! Tôi còn nhiều chuyện phải làm hơn là đứng đây nghe những lời ca cẩm của ông.

Trước khi bước đi nàng còn xoay lại:

– Ông đừng quên là sáng mai tôi sẽ đến đón thằng Aurélien đó!

Coussin nhìn nàng với ánh mắt khinh bỉ.

– Từ đây đến mai, có biết bao nhiêu điều có thể xảy ra, ông ta thì thào trong miệng.

Con đường hẹp, tối om và cổ xưa Véro bước nhanh hơn về hướng quảng trường Camille Saint-Saens. Từ đây, nàng sẽ ra tới đại lộ bằng ngã Les Tourenes và nhờ thế nàng có thể quan sát toàn bộ khu vực Hampton Court mà không sợ bị người ta nhìn thấy. Cách đó không xa, ba tên say rượu đang hát ồm ồm trên lề đường. Véro đứng lại, không muốn gặp những bất trắc khác. Thật là không ổn với bốn ngàn tờ giấy bạc trong cặp xách tay lúc này. Nàng chờ một chốc, đến khi ba tên kia đi về phía sông bạc. Hết sức thận trọng, Véro bước tới trước, tay nắm chặt cặp Nàng bằng cả quảng trường, len lỏi giữa các chiếc xe đang đỗ trong bãi. Nơi đây vắng tanh, rùng rợn. Không một tiếng động, một sự im lặng hết sức nặng nề.

Khi Véro vừa định đổi chiếc cặp qua tay kia, nàng cảm nhận có người phía sau. Nàng không đủ thời gian để xoay qua nhìn, một sợi dây thép được quấn quanh cổ nàng, siết lại. Nàng nghẹt thở, phải rướn người lên. Véro không thể chống cự, bị lôi đến bốn cở trước rạp hát cũ kỹ. Nàng đang thiếu dưỡng khí, muốn la cho thật to, nhưng mỗi khi nàng cựa quậy, nỗi đau lại tăng lên không chịu được. Nàng không tin việc đang xảy ra! Không, không thể là nàng được!

Tiền! Phải chi nàng có thể mặc cả được!

JEAN LOUIS VIOT

CẨM BẢO HỒNG NHAN

CHƯƠNG 18

Đến mười một giờ Mallet Mới trở về văn phòng làm việc. Sáng nay, anh phải tiếp tay với ca trực đêm qua. Toán trực đêm qua hết sức bận rộn, giống như bên Biệt đội Chống Tội ác, tên gọi mới của Biệt đội An ninh Quốc gia bằng một quyết định của Bộ Nội vụ. Công việc và nhân sự vẫn như cũ, chỉ thay đổi tên gọi.

Cặp nhân viên trực đêm qua được ban thưởng một cách xứng đáng với các vụ trộm bị bắt quả tang, một vụ cố ý gây thương tích bằng dao giữa đám vô gia cư, một lệnh truy nã. Năm tên bị nhốt phải giải quyết trong buổi sáng Một xác chết dưới vách đá. Một vụ tự tử. Mallet và Herlnel thi hành việc khám nhà một trong hai tên bị bắt vì bị xác định là nghi can số một trong các vụ trộm khác.

Tên đẹp trai này đã nhuộm râu mép và tin chắc là bọn cóm sẽ chẳng khám phá được gì.

Trong phòng làm việc, Madelin đang bàn cãi với các nhân viên Cảnh sát Hình sự. Việc theo dõi Véro được đưa ra thảo luận. Mallet lắng tai nghe, tin chắc việc này sẽ không đem lại kết quả. Dù sao thì việc theo dõi cũng đã được đình chỉ sau khi Lormier bị bắt. Một nụ cười mỉa mai cho thấy anh ta không đồng tính với các kế hoạch người ta đang lên.

– Anh không tình phải không? Ông thanh tra trưởng hỏi Mallet., – Tôi không tin vào hiệu quả của việc theo dõi này. Bằng chứng là sau khi chúng ta ngưng việc này, không có gì xảy ra cho cô ta. Theo tôi, Véro không còn gặp nguy hiểm.

– Tôi xin nhắc cho anh nhớ là cô ta cũng từng bị tấn công.

– Chúng ta không được loại trừ bất cứ khả năng nào hết, Grimbart phụ họa vào.

Họ có lý còn anh thì sai lầm. Niềm đam mê xe tải, các điều thuốc, cái nút áo thứ hai của mỗi nạn nhân, Mallet với chỉ một L thôi, anh không có quyền giữ lấy các

thông tin cho riêng anh. Anh biết điều này nhưng vẫn có cái gì đó ngăn anh lại, như muốn che giấu một bí mật, như để có thêm một ít thời gian.

Trước cửa văn phòng của Madelin có một hạ sĩ la dẫu cho anh. Người kia vẩy vẩy một bao thư trắng.

Cho ông đấy! Một tài xế tắc xi tìm thấy nó trên xe anh ta và anh ta vừa mang lại cho chúng tôi.

THANH TRA MALET, TRỤ SỞ CẢNH SÁT... Mallet với chỉ một L. Chữ được viết theo lối chữ in. Viên thanh tra liền xé bao thư ra xem. Một bản văn ngắn gọn trên giấy ca rô được xếp lại. Cũng là tuồng chữ đó. Viên thanh tra ngẩn ngơ.

TÊN SAT NHÂN LÀ PHILIPPE NOGET ÔNG CHỦ TIỆM BÁNH MÌ.

ÔNG SẼ TÌM ĐƯỢC BÀNG CHỨNG DƯỚI TẮM THẨM TRONG CỐP XE ÔNG TA. Một. NGƯỜI MUỐN THẤY CÔNG LÝ ĐƯỢC THỰC THI" Mallet đưa tờ giấy cho Madelin xem, Madelin lại chuyển cho Grimbart, còn Lefebvre thì đọc qua vai người này.

– Chuyện quái gở gì nữa thế này? Anh ta lớn giọng.

Mallet xoay qua viên hạ sĩ.

– Còn những thông tin về người tài xế tắc xi thì sao?

– Tôi đã ghi đầy đủ ở dưới kia.

– Phải nhanh chóng cho gọi người đó trở lại đây! Grimbart ra lệnh.

Giọng quát tháo của Grimbart khiến viên hạ sĩ đứng nghiêm lại, ngoài ý muốn anh ta.

– Không có gì dễ hơn thế! Ông ta đang ở tại nhà ga cách đây chỉ một trăm thước thôi.

Gérard Quinet và Vincent Hemlel đã trở về.

– Hẳn đã thay đổi cách thức, Quinet nhận định sau khi xem xét bao thư. Lần này không phải là chữ dán nữa rồi.

Anh ta chăm chú nhìn tờ giấy, nói thêm.

– Tôi nghĩ là các anh đã hết sức thận trọng khi cầm tờ giấy này phải không?

Mallet nhún vai.

– Không cần phải dạy!

Madelin và Grimbert đã đưa ra các chỉ thị cần thiết. Mười lăm phút sau, người tài xế tắc xi được đưa vào trong phòng. Trong độ tuổi năm mươi, người tròn trịa, mặt ửng đỏ, đầu đội mũ cát kết ca rô nhỏ. Ông này ngồi xuống cái ghế mà Madelin chỉ, tay cầm cái mũ, quay quay nó trong các gón tay, chờ đợi.

Grimbert ra dấu cho Mallet đóng cửa văn phòng lại.

– Ông tìm thấy bao thư này trong trường hợp nào?

Ông thanh tra trưởng Cảnh sát Hình sự đặt câu hỏi. Người tài xế gãi đầu với bàn tay đang cầm cái mũ. Hiển nhiên là ông ta không ngờ đến tầm quan trọng của khám phá này. Có thể ông đang nghĩ đến một chuyện gián điệp đen tối nào đó! Như trong các chuyện mà ông đã đọc giữa hai cuộc tắc xi – Sáng nay, tôi làm vệ sinh trong chiếc xe, như thường ngày. Một chiếc tắc xi lúc nào cũng phải sạch. Cái bao thư nằm trên tấm thảm, sau cái ghế trước dành cho hành khách. Tôi nghĩ là có ai đó đã làm rơi nó. Khi nhìn thấy nó được gửi cho ở đây, tôi liền đem đến.

Ông có nhớ hết các khách hàng trong ngày hôm qua không?

– Đại khái là có – Người đàn ông hay phụ nữ đã bỏ bao thư này chắc chắn là hành khách cuối cùng của ông, Mallet nhận xét. Nếu không, một người khác thì sẽ thấy bao thư này và trao lại cho ông rồi, đúng không?

– Cái đó còn tùy. Phần lớn khách hàng của tôi đều ngồi phía trước. Vả lại ông cũng biết là có nhiều người không thèm để ý đến những gì đang nằm dưới chân họ.

Người này suy nghĩ một lúc rồi nói thêm:

– Ông cũng nên biết là khó có thể nhìn thấy cái bao thư này vì nó được nhét ở bên dưới cái ghế.

– Thôi ông hãy kể cho chúng tôi về tất cả những hành khách mà ông đã rước trong ngày hôm qua đi ít lắm là những người trong đêm qua.

Lại gãi đầu:

– Tôi chỉ chạy các cuộc gần mà thôi. Lần cuối cùng là một ông già độ sáu mươi tuổi, không cao lớn lắm, ăn mặc thường thôi. Ông ta gọi tôi tại quán cà phê Các Tòa án để về janval. Lúc đó gần một giờ kém mười lăm phút sáng.

Ngưng một lúc rồi tiếp:

– Đúng thế Tôi về đến nhà lúc gần một giờ. Trước ông ta, tôi có...

– Người khách của ông, ông ta ngồi ở trước hay sau, Madelin cắt ngang lời ông ta.

– Phía sau. Trước ông ta, tôi có rước hai người khách tại nhà ga, và bỏ họ xuống Khách sạn Vách Đá. Người thành phố Paris, tôi nghĩ như thế. Trước đó nữa là một bà đứng tuổi có vài cái va li. Trước đó là một phụ nữ trẻ hơn, độ bốn mươi tuổi, tóc nâu cắt ngắn, người trung bình. Tôi đón bà ta ở Hampton Court để đưa ra ga. Bà ta yêu cầu tôi chờ vài phút để chờ bà ấy về lại khách sạn.

– Bà ta ngồi phía sau phải không? Madelin hỏi.

Đúng vậy. Vì thông thường chỉ có đàn ông mới ngồi phía trước mà thôi.

Trước đó tôi có một tên khách da đen mà tôi...

Chờ một chút, Mallet nói xen vào. Người phụ nữ tóc nâu đó, tương người ra sao?

Người tài xế do dự một lúc. Anh ta đã ngắm nhìn nàng rất lâu. Người anh lắc lư một cách vụng về nhưng rồi cũng quyết định thú nhận.

– Thân hình hấp dẫn lắm. Có thể hơi dung tục. Cô ta mặc một cái váy jean ngắn và một cái áo mà dưới đó không có gì cả.

– Làm sao ông biết được? Grimbart hỏi.

Một cái cười không ngăn nổi làm run cả thân hình mập mạp.

– À chỉ vì chúng nó chĩa ra thấy rõ qua lớp áo.

– Cô ta không mang theo gì khác à?

– Ồ, có chứ! Một áo lạnh tay dài.

– Còn hành lý? Mallet ra câu hỏi.

– Không có gì, tôi nghĩ chỉ có xách tay thôi.

Ông ta cố mọi trí nhớ của mình, sửa lại.

– Ờ mà có đấy! Khi từ trong nhà ga trở ra, nàng tìm một cặp hồ sơ, có thể đã được gửi tại nơi giữ hành lý. Trước đó nàng không có.

Grimbert xoa cằm trong khi Madelin sửa kính lại cho ngay.

– Ông đưa cô ta trở về Hampton Court vào lúc mấy giờ?

Thêm một cử chỉ lúng túng.

– Ờ phải rồi. Khi về đến Hampton Court, cô ta lại đổi ý nên bảo tôi đưa cô ta đến quán Don Quichotte. Lúc đó gần 12 giờ đêm.

Mallet nhìn các đồng nghiệp. Giống như anh, họ đều nghĩ ngay đến Véro.

Mỗi người có giả thuyết riêng của mình. Các khuôn mặt suy tư này làm cho người tài xế càng bối rối hơn nữa, ông ta ấp úng hỏi lại.

– Không có gì sai trái chứ?

Grimbert đứng lên.

Ông không phải lo sợ Trái lại, chúng tôi cảm ơn ông rất nhiều.

Bàn tay ân cần của viên thanh tra kéo ông ta vào gian phòng trong cùng mà anh đã chiếm cứ cùng Lefebvre ngay lúc đầu cuộc điều tra.

– Đồng nghiệp của tôi sẽ ghi nhận lời cung khai của ông.

Người tài xế nhìn đồng hồ, làm một cử chỉ nhần nhục cùng Grimbart bước vào phòng.

Phải tổ chức hai toán, Grimbart ra lệnh. Một đến Hampton Court hết nàng tóc nâu mà tôi nghi là Véronique Chambrier, còn toán kia thì bắt ông chủ tiệm bánh mì.

Đối với Véro thì quá dễ, chúng ta có thể biết ngay sau khi điện thoại cho quán Don Quichotte.

Viên thanh tra tìm trong các danh phiếu của ông ta, rồi nhắc điện thoại. Ông chủ quán trả lời. Cẩn thận, Mallet không xưng hô tên mình ra.

– Có Véro ở đó không? Anh ta hỏi như thề là một người bạn của nàng.

– Vào giờ này thì không.

Tôi tên Jacques. Lẽ ra đêm qua nàng phải để chìa khóa căn hộ của tôi tại quán của ông, ông có thể kiểm tra dùm được không?.. – Cô ta không nói gì với tôi, chủ quán xác nhận. Nhưng ông ta không tỏ ra câu có. Đầu bên kia, một tiếng "cạch của ống nghe được đặt xuống bàn. Chắc ông ta đang kiểm tra vài với nhân viên của mình. Vài giây chờ đợi.

Mallet đang tận dụng tiếng tăm của Véro vì đối với cô ấy, – Không có chuyện gì là lạ cả. Một giọng nói trong ống nghe:

- Không có gì hết, chủ quán trả lời.
- Nhưng cô ta có đến đó phải không?
- Không sai.
- Có thể lúc đó hơi trễ phải không?
- Cũng gần mười hai giờ đêm.
- Không lạ gì! Thôi cảm ơn ông nghe!

Có thể người bên đầu kia không hiểu mô tê gì, nhưng Mallet rất thỏa mãn, đặt máy xuống.

Đúng là Véro rồi, anh nói ngắn gọn.

Hai toán cảnh sát được thành lập và phần chia công việc Grimbart, Madelin và Quinet lo ông chủ tiệm bánh mì trong khi Herimel và Mallet phụ trách cô gái.

- Thôi lên đường, ông trưởng ra lệnh.

Khi xuống đến dưới nhà, ông trưởng hỏi.

- Có ai đó mang còng theo không?

Madelin vạch áo bludông anh ta ra cho thấy đầy đủ trang thiết bị của một nhân viên cảnh sát.

- Tôi có tất cả những gì cần thiết, anh ta xác nhận.

I Hampton Court không phải là tòa lâu đài bên bờ sông Tamise, nhưng là một khách sạn rất Anh quốc ngó ra bãi biển. Không khí êm dịu, được trang trí với nhiều huy hiệu gợi nhớ giới quý tộc Anh quốc và các hội đoàn cổ kính của xứ này. Đại sảnh sang trọng ghế bành bằng nhung xanh và gỗ quý, dương cầm, một quầy thật dài với tay cầm bằng đồng bóng láng trưng bày tất cả các loại trà nổi tiếng nhất trên thế giới cùng mạch nha nguyên chất.

Nhân viên tiếp tân, trong đồng phục không chê vào đầu được biết ngay các nhằm viên cảnh sát này muốn đề cập đến ai rồi. Cũng thật may mắn vì từ khi bãi bỏ loại phiếu ghi nhận thì chỉ có kiểm tra bất thần.

– Cô ta nhận phòng 48 lúc chiều hôm qua, đã trả tiền trước cho một đêm.

Không may cho các ông là cơ ta không có ở đây. Mấy ông thấy đó, chìa khóa phòng vẫn còn treo trên bảng.

Ông muốn nói là cô ta không nhận phòng sao?

– Ồ, có chứ Nhưng có thể cô ta không ngủ qua đêm. Vào khoảng 23 giờ, cô có gọi tiếp tân, yêu cầu chúng tôi mang giấy viết và bao thư lên cho cô ta. Sau đấy cô yêu cầu gọi cho cô một chiếc tắc xi và chiếc xe đến rước cô ta đi ngay.

Từ lúc đó đến giờ cô ta chưa trở về đây.

Nhân viên tiếp tân ghi nhận là nếu như người phụ nữ trở về, hẳn ta sẽ lớnáo báo cho cảnh sát.

g45. Toán cảnh sát còn lại cũng đưa đem người chủ lò bánh mì về, có vẻ như họ không gặp được ông ta. Mallet cố gọi họ trên vô tuyến. Một trong số họ có thể lên nhà Coussinel xem thử có Véro, ở đó không. Nhưng điện đài vẫn im lặng. Họ không có mặt gần chiếc xe. Có thể Véro không có ở nhà của Julien nhưng cứ phải kiểm tra như thường. Mallet đốt một điếu thuốc. Một sự chờ đợi lâu dài... Tại Trụ sở Cảnh sát, tội phạm bị tạm giữ bị các nhân viên trực ngày dắt đi như những con chó ngoan ngoãn. Trong phòng làm việc, viên quan Cảnh sát Hình sự đang la hét, om sòm. Tên đang cung khai chắc chắn đã khai toàn chuyện tào lao. Người đồng nghiệp ông ta đang tra hỏi về vụ tự tử trong khi một số người vô gia cư, nhân chứng trong vụ cố ý gây thương tích bằng dao, thì được hai người khác phụ trách các vụ khẩn cấp hỏi cung. Cửa văn phòng lưu trữ vẫn mở. Roger Vallois, chuyên viên trong áo blu xanh, xuất hiện để hỏi thêm tin tức. Anh ta gọi Mallet.

– Thế nào?

Viên thanh tra nói cho anh ta biết các sự kiện mới nhất vừa xảy ra. Chuông điện thoại reo. Mallet chạy vào nghe, Vallois theo sau. Anh ta thấy viên thanh tra biến sắc, mày râu lại.

– Xảy ra ở đâu vậy? Mallet hỏi.

Tai nghe rè rè. Viên thanh tra từ từ bỏ ống nghe xuống, gương mặt bối rối.

– Chuyện gì xảy ra vậy? Vallois lo lắng hỏi.

– Một vụ án mạng khác nữa!

– Ở đâu?

– Ở khoảng giữa nhà hát cũ và Les Tourelles. Cái xác được các du khách người Bỉ phát hiện. Một phụ nữ tóc nâu..... – Được nhân dạng chưa?

– Theo tôi thì rất dễ để nhận ra Véro.

Roger Vallois mang súng vào và thay cái áo blu bằng một áo vest nhiều màu.

Dù với bất kỳ trang phục nào, Roger Vallois vẫn là một nhân viên cừ khôi.

– Tôi theo anh, anh nói với Mallet.

Viên thanh tra lấy chìa khóa chiếc Triton 2, và R9 của bên An ninh. Anh vừa mở cửa kính ra vào thì bị gọi giật lại. Có người đang chờ anh ở phòng Chờ đợi.

Người đó là nhân viên đón khách của ủy ban Hàng hải Quận. Viên thanh tra biết vị này. Ông ta đưa cho anh một bao thư.

Bao thư này được gửi đến chúng tôi lúc tối hôm qua hay sáng sớm ngày nay.

Nó có vẻ kỳ lạ nhưng lại đề tên ông, vì thế...

Viên thanh tra không muốn nghe thêm, anh ta cảm ơn một cách qua loa. Lại các chữ được cắt ra. Mallet với chỉ một L. Người ta ghi chính xác "Sở Cảnh Sát của Quận..." Như thế bao thư này được cố ý bỏ vào thùng thư của một cơ quan khác, để tránh các rủi ro có thể xảy ra, chắc chắn là như thế.

Viên thanh tra hết sức cẩn trọng, mở bao thư ra, như thể người ta mở một hộp đựng đá quý. Một vật lặn ra nơi lặn Xếp. Một nút áo màu xanh dương, cái này lớn hơn

các nút trước. Mallet nghi nếu như nó không thuộc các vụ án mạng thì trò chơi kể ra cũng vui. Vallois bước đến từ sau lưng Mallet, hiểu ngay sự việc.

– Lần này cái xác được khám phá trước khi anh nhận được thông điệp, anh ta nhận xét.

Mallet bỏ bao thư vào túi.

– Đúng vậy, và nếu như nó cứ tiếp tục, chẳng chóng thì chày người ta cũng sẽ bắt được thủ phạm trước khi chúng ta tìm thấy nạn nhân sau cùng của hắn.

JEAN LOUIS VIOT

CẠM BẦY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 19

10 Giờ. Noget, các ngón tay run rẩy, đang cầm điếu. Marlboro. Khi các thanh tra đề cập đến án mạng của Véronique Chambrier, ông chủ lò bánh mì tỏ ra kinh hãi. Họ để cho ông ta hút liền hai, ba điếu thuốc trước khi đặt ra các câu hỏi. Đột nhiên Noget ngắt ngang, đầu hất ra phía sau, thì thầm:

– Đồng ý cho các án mạng khác nhưng vụ Véro thì không.

Mắt ngơ ngác, ông ta đốt một điếu khác, hút run rẩy như thể một thằng nghiện đang thiếu thuốc.

– Ông phải khai thật mọi thứ cho chúng tôi, Grimbart khuyến khích ông ta.

Grimbert không muốn công việc được tiến hành gấp rút vì người chủ lò bánh mì có thể phản cung. Một sự im lặng nặng nề bao trùm văn phòng. Mallet liếc nhìn Mallet với ánh mắt muốn nói "Miễn làm sao..." Lefebvre ngồi cứng đờ sau máy đánh chữ. Tất cả mọi người ngồi bất động như các hình tượng bằng sành.

Vào tháng hai tôi làm quen Véro, ông chủ tiệm bánh mì nói bằng một giọng không âm sắc. Cô ta cùng đứa bé vừa đến ở nhà Coussinel. Nàng rất khêu gợi, lúc nào cũng mặc váy ngắn. Lần đầu tiên khi chúng tôi làm tình, tôi biết ngay là tôi không thể nào rời xa nàng được.

Với ánh mắt lơ đãng, ông ta kể với cái giọng đều đều, như thể để nói cho chính mình.

– Tôi nghĩ đến cô ta đến mức muốn trở nên điên khùng nên mới có ý định theo dõi cô ta. Rất mau chóng tôi biết Véro có quan hệ với nhiều người đàn ông khác vì tiền. Tôi điên tiết và suýt bóp cổ cô ta chết. Cô ta đã kể hết. Có một tên Vallès nào đó đang ở trong nhà tù Loos. Về một vụ cướp. Đến mỗi liên quan tay ba ma quỷ Géraldine. Roussel, Muriel Baron và Sophie Montebran. Mọi chuyện là như thế đó.

Mọi chuyện à, cảnh sát đã nghe toàn bộ lời giải thích của Luc Capriano, một tên người ý được biết dưới biệt danh Luigi.

Đến 12g20, Grimbart, Madelin và Quinet đưa Noget vào phòng tạm giam để tháp tùng cùng các nhân viên. Khác đi khám nghiệm hiện trường. Sau đó Grimbart và Mallet đến khám xét căn phòng của Véro tại khách sạn Hampton Court. Họ thấy một mớ nữ trang được vứt bừa bãi trên giường. Ngay lúc họ ra về thì Luigi vác mặt tới. Hẳn Mi được gặp Véro tại quầy tiếp tân lần thứ hai.

Noget dúi điều thuốc này để đốt điều khác, rồi khai tiếp.

– Véro biết Vallès được hai năm. Đây là tên cướp đơn độc rất hung tợn, mà nàng không thể nào bó được. Ông ta ngưng một khắc rồi nói:

– Một hôm Vallès đậu xe tại một góc đường ở ngoại ô Lấy cô vì các nhân viên trật tự đường phố, lẫn bảo Véro ngồi trên xe chờ hẵn. Hẳn đã khẩn trương trở lại thực hiện một vụ cướp và làm bị thương người hộ tống tiền. Véro đành phải cho xe chạy thật nhanh và trở thành người đồng lõa bất đắc dĩ. Đương nhiên đó là một chiếc xe ăn cắp.

Các thanh tra viên chăm chú nghe ông ta, không ngắt lời bằng các câu hỏi.

Họ đã biết hết rồi. Luigi đã khai hết những gì Véro đã kể cho hẵn.

– Vào lúc đó Géraldine Roussel, Muriel Baron và Sophie Monteban ở chung một căn hộ rộng lớn và họ đồng ý cho Vallès đến đó trốn, đổi lại một số tiền kha khá Véro thừa dịp để có thêm một ít tự do. Sau mười lăm ngày, Vallès có ý định đi Paris. Các cô gái đòi số tiền hẵn còn thiếu nhưng. Các có gái? ị s? ti?n h?n cịn thi?u n lại chế nhạo họ. Hai giờ sau đó hẵn bị bắt tại nhà ga khi đang điện thoại cho Véro hỏi thăm tình hình trước khi đi Paris.

Ông ta xoay qua thanh tra Mallet.

– Lúc đó ông có mặt ở đó, ông ta nhấn mạnh.

Khi Luigi nhắc đến Vallès, viên thanh tra nhớ ngay sự việc Anh đã nhận một cú điện thoại vô danh, một giọng nữ "Tại nhà ga, một người đàn ông mảnh khảnh độ bốn mươi tuổi, tóc uốn quăn màu hạt dẻ. Một sẹo dễ nhìn thấy trên má trái. Hẳn sẽ đáp chuyến tàu lố đi Paris. Tên hẵn là Jacques Vallès Hẳn là thủ phạm vụ cướp và làm bị thương người hộ tống tiền của hãng Bảo vệ Paris Bắc tại Gonesse." Một hệ thống an ninh liền được thiết lập. Vallès vì quá tự tin đã mắc vào cạm bẫy của cảnh sát địa phương. Được tìm thấy một khẩu 357 Magnum trong người, hẵn bị Mallet hỏi cung và sau đó giao trả cho cảnh sát Paris.

Điều thuốc Marlboro đã cháy hết trong các ngón tay của Noget và tàn nó rớt xuống quần ông ta. Ông ta không quan tâm, kể tiếp:

– Không cần qua Trường Cảnh sát để biết Vallès đã bị tay ba Géraldine Roussel, Muriel Baron và Sophie Montebran chỉ điểm. Đến khi Véro về ở đây, nàng bị hai nàng kia tống tiền. Họ dọa tố giác nàng như là tòng phạm của Vallès, vì thế Véro phải bán thân để mua sự im lặng.

Các thanh tra nhìn nhau với ánh mắt ngờ vực. Tên chủ tiệm này tin mọi thứ từ Véro. Chuyện Véro kể cho Luigi có vẻ gần đúng sự thật hơn. Còn Véro cũng hết sức quái dị. Mallet nghĩ lại trong một khắc về trước, lúc ông khám phá ra thi thể của Véro khi Vallois giở tấm các tông đang che mặt của nàng đằng sau bụi đài phân. Cũng những dấu siết cổ ấy và cái nút thứ hai trên áo lạnh bị cắt đi Cái nút áo màu xanh dương rẻ tiền mà bàn tay hiểm độc kia đã gửi cho anh như một lời thách thức.

"Như thế Coussinel không phải là kẻ sát nhân" Mand luồn tâm niệm như thế.

Anh ta ngấm nhìn Noget, con người mập mạp mà anh không thể nào nghi ngờ, Ngồi dí trên ghế, miệng há hốc, ánh mắt vô thần, ông chủ tiệm bánh mì, hơn bao giờ hết, mang dáng vẻ của một người mất trí.

– Tôi không muốn cho Véro tiếp tục bán thân mình như thế, ông cắt nghĩa.

Tôi bắt đầu chu cấp tiền cho cô ta nhưng vẫn không đủ. Géraldine, Muriel và sophie càng lúc càng trở nên tham ăn hơn. Vì thế Véro mới. Có ý định khử hết ba người này. Chính nàng là người nghĩ ra cáp dây trắng và nàng đã tìm thấy một sợi tại Coussinel, sợi mà các ông đã tìm thấy trong cốp xe tôi. Chính nàng đưa ra quyết định cho mỗi án mạng. Tối thứ năm là thời điểm thích hợp nhất vì tôi có thể lợi dụng các bữa họp mặt hàng tuần của tôi.

Noget nhìn chết xuống đất trước mắt ông ta, kể tiếp với giọng không hề thay đổi.

– Véro có hứa với tôi là chúng tôi cùng bỏ đi sau khi mọi chuyện chấm dứt.

Tôi cố can gián cô ta, tìm kiếm một phương cách khác. Nhưng nàng đã quyết tâm rồi. Nàng dọa bỏ tôi nếu như tôi không giúp nàng. Tôi đành phải chấp nhận.

Chữ nàng đã báo cho tôi biết là Géraldine Roussel đang có mặt tại quán Quibus và tôi chỉ cần theo cô ta là được. Tôi làm việc đó một cách máy móc, tôi phải loại bỏ vật cản đầu tiên này. Cô gái không thể kháng cự. Xong việc, tôi cắt cái nút thứ hai trên áo cô ta.

Noget lắc đầu qua lại như muốn tiếc rẻ một việc đã rồi.

– Một ý kiến của Véro hết sức điên rồ. Nàng quyết định gửi thư cho thanh tra Mallet để đánh lạc hướng các ông. Theo ý tôi, đây là sự khiêu khích. Nàng có thói quen quái ác là hay thích chơi với lửa. Vụ Sophie Montebran, chính nàng đã đem bức thư lại cho ông khi nàng đến đây để cung khai về vụ nàng bị tấn công giả tạo.

Ông ta đốt một điều thuốc khác một cách vô thức, rồi khai tiếp:

– Cũng y kịch bản đó đối với Murlel Baron. Tôi đang có mặt cùng các người bạn đi sân thì nàng gọi điện cho tôi Người bán vé rạp chiếu bóng Ngôi Sao hết giờ làm việc sau xuất hát cuối cùng. Sau bữa ăn, tôi lên đi. Tôi theo dõi và siết cổ cô gái dưới cổng tòa nhà cô ta. Tôi cũng cắt cái nút thứ hai của cái áo. Tối hôm đó, Véro báo cho tôi biết là nàng và Sophie Montebran sẽ có mặt tại quán Don Quichotte. Vì thế tôi chờ tại nhà cô gái ấy. Khi cô ta vừa mở cửa nhà, tôi đẩy cô ta vào bên trong. Trong khi tôi thực hiện án mạng thì Véro giả vờ bị tấn công, đương nhiên là đánh lạc hướng cuộc điều tra.

– Ông biết rõ các nạn nhân của ông phải không? Mallet ra câu hỏi.

Chỉ biết mặt mà thôi. Vả lại Véro có chỉ mặt cho tôi, luôn cả nhà cửa họ.

Im lặng. Đối với người chủ tiệm bánh mì, câu chuyện chấm dứt tại đây. Ông suy kiệt ngồi thừ ra đó.

– Nhưng còn Véro thì sao? Grúnbert hỏi.

Noget nhún vai một cách uể oải.

– Tôi đã nói là tôi không rõ.

Chuyện giữa hai người không phải lúc nào cũng êm xuôi, đúng không?

Madelin xen vào.

– Thỉnh thoảng chúng tôi cũng gây cãi kịch liệt.

– Như đêm qua phải không?

Bản thân câu hỏi đã là phát roi tra tấn.

– Một tài xế tắc xi thấy một người đàn ông đánh một phụ nữ rồi sau đó lên chiếc xe Nevada. Ông ta đã báo cáo sự việc cho một xe tuần tiểu.

Mallet há hốc miệng. Anh ta biết sẽ luôn kiểm tra sổ trực vào lúc sáng sớm.

Có thể do ông ta bất ngờ nhớ lại chi tiết này.

Noget cúi người sâu hơn nữa, bọc dọc đan các ngón tay lại với nhau.

– Đúng là nàng bị một trận đòn, cô ta chọc tôi điên lên. Nàng muốn bỏ tôi.

Nếu như tôi biết là sau khi đã...

Nàng đã tố cáo ông, Grimberty độc ác cắt ngang lời nói.

Ông trưởng thanh tra mở một bìa cạc tông, lấy cái thư nặc danh đưa ra trước mặt Noget. Người này đọc mà không hiểu những gì được viết trong đó, ngược mặt lên nhìn, sau đó đọc một lần nữa, rồi thờ người ra.

– Vì lý do này mà ông đã giết cô ta, Grimberty. Kết thúc. Nàng dọa sẽ tố cáo ông, phải không nào?

Ông chủ tiệm bánh mì im như hến.

– Có phải không? Viên thanh tra nhấn mạnh lại.

– Ồ, chỉ là hù dọa, cuối cùng Noget ấp úng trả lời. Tôi không tin cho lắm dù sao thì nàng cũng là tông phạm.

Ông phải nghĩ là cô ta đã có các đề phòng cần thiết với mục đích để chỉ một mình ông gánh chịu mà thôi.

Véro chắc chắn sẽ chối bỏ cái vai trò mà ông sẽ gán cho cô ta. Không có bằng chứng nào có thể buộc tội cô ta được Còn các nút áo thì sao, chính nàng đã gửi cho các ông đúng không?

– Ông có thể chứng minh điều đó không?

– Nhưng chính nàng đã cắt các chữ trong các tạp chí của Coussinel mà!

– Đúng vậy, nhưng cũng không có gì ngăn cản ông mua các tạp chí đó hay lượm chúng trong thùng rác của người láng giềng. Vả lại không có dấu tay nào có thể sử dụng được.

Không gian im ắng ngọt ngào sau lý luận của Grimberty. Cảnh sát trưởng giáng đòn quyết định.

– Nàng cho ông biết là nàng không cần đến ông, vì thế ông đã nổi điên?

Ông chủ tiệm thở dài.

– Nhưng tôi xin thề với các ông là tôi không giết nàng.

Nhưng đúng là cùng một cách hành động, Mallet lạnh lùng bồi tiếp.

– Có thể lắm, nhưng không phải tôi.

– Lần cuối cùng ông gặp cô ta, cô ta có mang theo một cặp xách tay hay không?

– Không, đó là một túi du lịch chứ không phải một cặp xách tay.

Cảnh sát đã khám xét nhà và lò bánh mì của Noget. Họ không tìm thấy cái cặp xách tay mà người tài xế tắc xi và ông chủ quán Don Quichotte đã mô tả.

Được Herlnel mời đến vào lúc trưa, ông chủ quán đã xác nhận là khi đến và về, Véro có cầm theo một cặp xách.

– Tôi còn trêu cô ta là nàng giống mấy người đại diện thương mại.

Mallet nghiền ngẫm các lời khai của Lúc Caprino. Chính hắn ta cho biết trong cặp đó có những gì. Kể từ ngày lúc bị tạm giữ, hắn chỉ có một mục đích duy nhất là làm sao thoát ra khỏi vụ rắc rối này. Nên hắn đã thành thật khai báo tất cả mọi chuyện. Dù sao thì hắn cũng bị kẹt trong đó rồi. Hắn kể lại hết những gì Véro đã nói cho hắn nghe. Tên Jacques Vallès, tên cướp đơn thương độc mã mà sau đó nàng đã trở thành tình nhân và đồng lõa. Vụ cướp có vũ khí tại Gonesse mà nàng đã cố ónh ngồi chờ sau tay lái chiếc xe. Một người hộ tống tiền của Hãng Bảo vệ Paris Bắc đã bị thương nhưng nàng không thể nào biết điều đó được. Vụ các cô gái đã che giấu tên đó. Vụ hắn bị bắt. Và tệ hại hơn hết là... Luigi lạnh cả người.

– Hãy nghe đây nàng kêu lên, anh không thể tin được đâu Thực tế chính em đã cho anh ta rồi, tên Vallès đó Anh ta bắt đầu làm em bức mình với những việc ngu xuẩn. Trong vụ cướp sau cùng, anh ta đã giấu hết số tiền mà không chia cho em một phần nào. Vì thế em mới quyết định tố giác anh ta và tránh làm sao không bị liên lụy. Biết rõ Vallès, em chắc là anh ta lúc nào cũng nghĩ đến việc trả thù. Em đã đến nhà tù gặp anh ta với đề nghị là em sẽ lo việc đó, đổi lại ba phần tư số tiền bị cướp. Chúng em đã thỏa thuận với phân nửa là 8 triệu quan, được trả sau khi công việc được thực hiện. Một số không nhỏ. Vì thế em mời đến đây cùng thằng bé con em. Tại Paris, em có thể nhờ người ta trông nom nó vì Vallès thỉnh thoảng vẫn chu cấp chút ít tiền cho em. Nhưng lúc đó công việc làm không trôi chảy. Cho nên, kế hoạch của em là phải tìm cho ra một thằng khờ làm công việc thay em. Sau đó em đến ở nhà Coussinel nhưng không thể nhờ cậy ông ta được. Tiếp đến, tên gốc chủ tiệm bánh mì ve vãn em:

Một tên mập dễ sai khiến. Một trò chơi lớn với nhiều lời hứa hẹn. Không mấy chốc tên này sập bẫy. Si tình, ghen tuông, sẵn sàng làm mọi việc vì em, làm bất cứ những gì em muốn. Bằng chứng là ông ta làm công việc đó thay cho em. Đương nhiên là phải kể cho ông ta một chuyện bịa hết sức hợp lý. Đối với ông ta, hạng gái như tui nó là đồ rác rưởi và nếu như em không sùu tiền thì chúng sẽ tố giác em là tòng phạm bắt cóc dĩ trong vụ cướp tại Gonesse mà anh Vallès thân yêu đã lôi em vào.

Véro bất ngờ lại gần bó với Luigi. Đơn giản như thế sau khi từ Lille trở về với một cặp xách đầy giấy bạc. Có thể từ trong nhà giam, Vallès đã ra các chỉ thị cần thiết để Véro nhận được phần thưởng cho công việc mà nàng đã thực hiện được. Câu chuyện được sáng tỏ... hoặc gần như thế – Thế nào? Grimberty lớn tiếng. Ông đã nhận ba vụ án mạng kia tại sao không nhận luôn vụ này?

Noget lấy tay áo lau trán.

– Tôi đã nói là tôi không giết Véro, ông ta hỗn hển trả lời.

– Không nhiều đến nỗi có đến năm mươi án mạng trong thành phố đâu!

Madelin xen vào, và những tên giết người bằng dây cáp trắng đâu không chạy ngời ngời ngoài phố.

– Kể cả những tên gửi nút áo cho ông bạn đồng nghiệp của tôi đây, Grimberty bồi thêm.

Mallet quan sát. Nogđ thờ dài mà không trả lời. Ít ra thì ông cũng đã viết đúng tên của anh. Noget có biết là Véro viết thiếu một chữ cái L không? Nếu như có thì trên cái bao thư sau cùng, ông liền có ý định viết y như thế thì sao Viên thanh tra chìm ngập trong suy nghĩ. Cũng phải thành thật mà nói là có rất nhiều người nghĩ Mallet chỉ có một chữ L thôi và Julien là một trong số họ.

Các câu hỏi làm gián đoạn suy nghĩ của anh. Julien...

Anh nhớ lại bộ mặt của ông khi anh báo cho ông cái tin mới nhất. Một cuộc thăm viếng chớp nhoáng vào lúc 15g30, ngay sau khi cuộc chất vấn Luigi.

Julien chơi trò cưỡi ngựa với bé Aurélien. Viên thanh tra kéo ông ra chỗ khác để rồi im lặng với vẻ bối rối lần này chính là Véro, anh thì thầm như thể sợ phản ứng của ông già.

Ông già đứng trơ như đá rồi cúi mặt xuống thì thầm – Chuyện đó cũng phải đến thôi.

Sau đó Mallet có đề cập đến ông chủ tiệm bánh mì. Coussinel như trên trời rơi xuống. Không quanh co, viên thanh tra lấy trong túi một cái bao, đổ nó ra bàn.

– Véro đã lấy theo những thứ này đây.

Các nữ trang của Marcelline. Một tấm hình nhỏ của người lính trẻ Coussinel trong các vật được tìm thấy tại Hampton Court đã gây sự chú ý của Mallet.

Julien nâng niu chúng như những bảo vật.

– Chúng rất có giá trị đối với tôi hơn là đối với nàng.

Véro không biết tôn trọng bất cứ thứ gì, phải không? Ánh mắt của Coussinel đánh lại.

– Không bất cứ thứ gì hay bất cứ ai hết! Kết quả cô ta mong muốn là như thế đó. Nhưng bây giờ điều quan trọng nhất là thằng bé. Xoay qua nhìn nói ông nói tiếp: ông nghĩ là nó có thể ở lại với tôi không?

– Được chứ sao không.

Người chủ tiệm bánh mì đã ký tên nhận tội về ba án mạng đầu tiên. Các lời nhận tội bị giới hạn bởi điều luật 105, cái ranh giới hết sức ngoằn ngoèo để bảo vệ các quyền lợi của bên bào chữa. Còn về Véro, cuối cùng Noget cũng phải chấp nhận là có thể ông đã giết cô ta trong một khoảnh khắc vô ý thức, một phương cách cung khai dường như làm thỏa mãn tất cả mọi người.

Quán 4-22 nằm cách đây chỉ vài bước. Tối nay người ta uống mừng việc tên sát nhân bị bắt. Sáng ngày mai hẳn sẽ được tôn vinh và bộ phận Công lý sẽ phụ trách các khâu sau cùng. Mọi người đều nâng ly. Nổi vui mừng. Quán 4-22 mang dáng vẻ của kẻ chiến thắng.

JEAN LOUIS VIOT

CẠM BẦY HỒNG NHAN

CHƯƠNG 20

9 Giờ 30. Một nữ tiếp tân chiếm lĩnh trung tâm hành lang tiếp khách.

Mallet đẩy cánh cửa kính của trụ sở. Các phòng tạm giam đầy nghẹt. Sở Cảnh sát đã trở về nhịp điệu bình thường của nó. Ít ra đó cũng là ấn tượng đầu tiên hai ngày sau khi ông chủ tiệm bánh mì bị bắt. Trong khi đó, báo chí vẫn tiếp tục khai thác đề tài này một cách triệt để.

Các cuộc trao đổi rầm rì, những cái bắt. Tay, các cuốn sổ trực mùi cà phê buổi sáng, không khí của thời gian khởi đầu của một ngày. Không hứng thú, Mallet mở cửa phòng làm việc, cởi áo bludông ra và treo nó lên móc, bọc dọc đi trong hành lang về phía phòng họp của bên An ninh.

Vẫn các đồng hồ ghi điện đầy bụi bặm, cái cầu thang cũ kỹ với tay vịn lỏng lẻo. Mallet bước lên không gây tiếng động. Anh đi ngang qua tiệm, bánh mì đã đóng cửa sau khi Nogđ bị bắt. Vào giờ này chắc bà vợ ông ta cũng đã hay cái tin khủng khiếp đó rồi. Trên kia hẳn là Coussinel đang mong chờ sự viếng thăm của viên thanh tra. Tuy nhiên khi mở cửa, Coussinel không tỏ vẻ ngạc nhiên.

– Tôi đến để hỏi thăm tin tức của ông đây, Mallet cắt nghĩa.

Ông tử tế quá. Mời ông vào.

Tay ông già hơi run. Ông kéo một cái ghế, mời ông thanh tra ngồi lên đó.

Aurélien kéo lê một rôbô gãy hư đi khắp trong phòng.

– Thăng bé này phản ứng như thế nào? Viên thanh tra hỏi.

– Ồ nó chưa hình dung được sự việc. Tôi phải nói là mẹ nó bận phải đi xa.

Hai người ngẩng nhìn thăng bé con. Một hình thức để bù đắp sự im lặng của họ. Trên bàn có tờ báo mới được phát hành.

- Ông đã đọc báo rồi à, Mallet nhận xét.
- Phải, các phóng viên rất thích các chuyện rùng rợn.

Bốn người chết...

- Năm cơ, viên thanh tra chỉnh lại. Ông chủ tiệm bánh mì đã tự tử trong phòng giam. Chúng tôi mới biết tin lúc sáng nay thôi.

Coussinel ngồi lặng im.

- Có thể đó là điều hay nhất mà ông ta nên làm, cuối cùng ông già Julien lên tiếng.
- Cũng đúng mà cũng là sai, vì ông ta đem theo bí mật về cái chết của Véro.

Ông già Coussinel sững sờ nhìn Mallet.

- Bí mật? Ông ta lập lại với một giọng vô sắc.
- Đó là vụ án duy nhất mà ông ta không nhìn nhận sau khi nhận tội cho ba vụ kia, người ta thắc mắc tại sao có thể như thế được?

Viên thanh tra ngưng một khắc.

- Và bây giờ thì không ai có thể biết được, anh ta kết luận như thế.

Coussinel nhìn đồng hồ:

9 giờ 45.

- Ông dùng một ly khai vị chứ? Ông đề nghị.
- Nếu như ông thích.

Ông già làm các chai trên tủ phát ra tiếng leng keng.

- Rượu anít phải không?
- Đúng, rượu anít.
- Đó hình như là thứ ít độc hại Hai người uống trong im lặng.
- Tôi phải thú thật với ông một việc, Mallet tuyên bố.

Coussinel lo âu, châu mày lắng nghe.

– Ông biết không, trước khi ông chủ tiệm bánh mì bị bắt, ông là người bị tôi nghi nhiều nhất.

– Tôi ấy à!

Phải, chính ông. Dù cho tôi không tin đi nữa, nhưng có nhiều chi tiết rất đáng ngại. Đại loại như việc tìm thấy một điều thuốc tại nơi xảy ra án mạng của Muriel Baron.

Thuốc được nhét vào giống hệt cách ông làm. Thêm vào đó là các chữ được cắt trong tạp chí Niềm đam mê xe tải, một tạp chí mà không mấy người mua.

Cách mà ông viết tên tôi với chỉ một L mà thôi, giống như trên các bao thư mà tôi nhận được. Sau cùng, điều quan trọng nhất là vào ngày chúng ta ngồi trong quán Quibus, khi nói chuyện về vụ Véro bị hành hung, ông đã nói là nếu như cô ta không thoát được, tôi đã nhận được cái nút áo thứ hai của cô ta rồi. Làm sao ông biết được chi tiết cái nút thứ hai một khi nó không bao giờ được tiết lộ ra ngoài?

Coussinel suy nghĩ.

– Ông nói đúng. Tôi đã có thể trở thành một nghi can hết sức lý tưởng. Về điều thuốc, tôi nhớ là vào đêm mà Muriel Baron bị giết chết, tôi đi dạo ngoài bến cảng. Trên đường về, tôi có đi qua con đường Haut-Pas. Điều thuốc mà tôi đang hút đã tắt ngấm. Tôi mới đứng dưới một chiếc cổng để đốt nó lại. Đốt không được, tôi lại vứt nó đi. Điều lạ kỳ là chính ngay tại nơi đó cô gái tội nghiệp đã bị giết chết. Một sự ngẫu nhiên lạ lùng. Tôi cũng biết là Muriel Baron sống trong khu vực đó nhưng không biết chính xác ở đâu.

Ông ta suy nghĩ tiếp và nói.

– Tối hôm đó, tôi thấy cô ta ra khỏi rạp chiếu bóng. Chỉ thêm một chút nữa thôi, tôi có thể phá vỡ kế hoạch của tên giết người. Tiếc thay sự việc đã xảy ra một cách hoàn toàn khác.

Coussinel uống cạn ly rượu và để nó xuống bàn.

– Về phần còn lại, đúng là tôi viết tên ông với chỉ một chữ L. Điểm này cũng là tình cờ. Còn về mấy cuốn tạp chí, Véro có thể dễ dàng lấy chúng tại nhà tôi.

Đôi khi tôi vứt bỏ chúng và bất cứ ai cũng có thể sử dụng. Niềm đam mê xe tải, tôi chỉ đọc mỗi tạp chí đó mà thôi.

Một lúc im lặng, rồi ông ta tiếp tục.

– Cuối cùng về cái nút thứ hai đó...

Ông ta nghĩ ngợi trong khi sờ nắn ột của mình.

Chính Véro nói cho tôi nghe chi tiết này. Trong một câu chuyện, có thể nàng đã vô tình nói ra cái tật kỳ lạ của tên sát nhân. Sự khẳng định từ miệng Véro có thể làm tôi ngạc nhiên nếu tôi được biết trước rằng chi tiết này vẫn còn nằm trong vòng bí mật.

Đến lượt Mallet uống hết ly rượu của mình. Bây giờ hình như mọi chuyện trở nên hợp lý, rành rọt hơn...cho ba vụ án mạng đầu tiên. Julien đã lặp đi lặp lại chúng. Nhưng đôi mắt của ông già vẫn lộ ra một chút bối rối nội tại.

– Tôi cũng có một điều để nói cho ông nghe.

Julien đứng lên, đi vào phòng, trở ra với một cặp xách trong tay. Ông để nó nằm trên bàn, cạnh mấy cái ly.

– Vào cái đêm mà Véro bị..., Ông nói không đúng cái từ đau lòng, ghê sợ đó. Nàng có để cái này lại tại nhà tôi trước khi ra đi. Trong đó có một số tiền rất lớn.

Gương mặt Coussinel nom khổ sở. Ông mở cặp xách ra trong khi viên thanh tra gật gù.

Nàng muốn đem Aurélien đi ở chỗ khác phải không?

Coussinel không trả lời. Sự im lặng là lời xác nhận hết sức thuyết phục.

Ông rất thương thằng bé này, có đúng không?

– Giống như thế nó là con ruột tôi vậy.

– Ông không thể nào chịu nổi nếu như..... Nói đến đây Mallet ngưng lại. Tên giết Véro có thể đã từng ở đây, run rẩy. Một tên sát nhân yếu ớt, e sợ Coussinel có thể hiểu được sự tình. Cái cặp xách đã tố giác ông ta. Hoặc giả nhờ nó mà ông tự tố cáo mình? Cái cặp này, theo báo cáo của Grimbert, đã bị một người thứ ba đánh cắp. Hẳn ta đã quá vui sướng trước của trời cho này.

– Con có thể ăn một cục kẹo không, Coullnet?

Aurélien đứng dậy, kéo tay áo Julien. Mallet gài cặp xách lại, đẩy nó về phía Coussinel.

– Ông hãy bỏ vào ngân hàng phần lớn số tiền này đi Số còn lại ông hãy nuôi nấng thằng bé.

Trời rất đẹp. Richard Mallet không đói. Vào giờ này có lẽ Pascal Sartini đang nhâm nhi rượu khai vị. Ông ta chắc chắn cũng sẽ hỏi "Thế nào, vụ án được giải quyết rồi chứ?" và Mallet đương nhiên sẽ trả lời là "Thôi, chúng ta nói đến chuyện khác được không?"

Hết

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>